

ΜΗΝΥΜΑ & ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΕΨΗΦΙΣΜΕΝΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΠΕΛΛΗΣ Κ. ΦΙΛΟΥΜΕΝΟΥ.

Α΄. ΜΗΝΥΜΑ.

Τό ἑσπέρας τοῦ Σαββάτου τῆς Τυρινῆς, 3^{ης}/16^{ης} Μαρτίου 2013, μετά τόν Ἑσπερινόν, εἰς τόν Πατριαρχικόν καί Μοναστηριακόν Ναόν τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης, ἔλαβε χώραν κατά τήν τυπικήν διάταξιν τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων τό Μήνυμα τῆς εἰς Ἀρχιεπίσκοπον Πέλλης χειροτονίας τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλουμένου. Μετά τάς ὑπογραφάς τῶν Συνοδικῶν μελῶν εἰς τό Ὑπόμνημα καί τήν ἀναγγελίαν ὑπό τοῦ Γραμματέως τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Ὑπομνήματος τῆς ἐκλογῆς, προσῆλθε, τῇ συνοδείᾳ δύο νυμφαγωγῶν, ὁ θεοφιλέστατος ἐψηφισμένος Ἀρχιεπίσκοπος Πέλλης κ. Φιλούμενος.

Οὗτος ἔβαλε «Εὐλογητός» καί ἐθυμίασε καί ἀνέπεμψε δέησιν καί ἐποίησεν ἀπόλυσιν. Πρό τοῦ «Δι'εὐχῶν» ἀνεκοινώθη αὐτῷ τό Μέγα Μήνυμα τῆς ἐκλογῆς, ὅπερ οὗτος ἀπεδέχθη. Τούτου γενομένου, ἠκολούθησεν ἡ ἐν πομπῇ ἄνοδος εἰς τά Πατριαρχεῖα.

Ἐνταῦθα ὁ ἐψηφισμένος προσεφώνησε τήν Α.Θ.Μ. τόν Πατέρα ἡμῶν καί Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλον διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

«Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Σεβασμιώτατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, Τίμια Μέλη τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου,

Ἐκλαμπρότατε κύριε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος,

Ἐκλαμπρότατε κύριε Πρόξενε τῆς Κύπρου,

Σεβαστοί Πατέρες,

Ἀγαπητοί μου Χριστιανοί,

Εὐχαριστῶ τόν Τριαδικόν Θεόν, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔδωσε μεγάλην εὐλογίαν νά ζήσω αὐτήν τήν μοναδικήν στιγμήν εἰς τόν Μοναστηριακόν Ναόν τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης, ὅπου ἐτελέσθη κατόπιν προτροπῆς τῆς ὑμετέρας Μακαριότητος τό Μέγα Μήνυμα τῆς χειροτονίας μου αὐριον εἰς Ἐπίσκοπον τῆς πάλαι ποτέ διαλαμψάσης Ἀρχιεπισκοπῆς Πέλλης.

Τό Πνεῦμα τό Ἅγιον καθωδήγησε τήν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν διά μέσου τῶν αἰώνων ἀπό τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς καί μέχρι σήμερα καί συμφώνως μέ τά ἀδιάψευστα λόγια τοῦ Θείου Δομητόρος αὐτῆς θά τήν καθοδηγῇ ἕως τῆς συντελείας τῶν αἰώνων. Τό Ἅγιον Πνεῦμα πάντα ἐνεργεῖ εἰς τήν Ἐκκλησίαν καί τήν ἐνισχύει μέ τήν ἀδιάκοπον διαδοχήν τῶν Ἐπισκόπων.

Εἶναι ἀδιάψευστος μαρτυρία ὅτι ὁ Θεός μένει μαζί μας καί δέν ἀφήνει τήν Ἐκκλησίαν παρά τήν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν τῶν μελῶν της. Προγεύομαι λοιπόν τήν χαράν τῆς καθόδου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ὁποία εἶναι καί χαρά τῆς Ἀγιοταφίτικῆς μας Ἀδελφότητος καί τοῦ ποιμνίου μας καί συγκλονίζομαι, διότι

έτοιμάζομαι νά δεχθῶ αὐτήν τήν χάριν, ὅταν θά ἐναποθέσητε αὐριον τὰς χειρὰς Σας μετά τῶν ἁγίων Ἀρχιερέων εἰς τήν κεφαλὴν μου διὰ τήν χειροτονίαν μου.

Μέ αὐτάς τὰς ταπεινάς σκέψεις ἐπιθυμῶ, ὅπως ἐκφράσω ἰδιαιτέρως πρὸς τήν Ὑμετέραν Μακαριότητα, τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἀρχιερεῖς καί τὰ τίμια μέλη τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου, τὰς θερμάς καί εἰλικρινεῖς μου εὐχαριστίας διὰ τήν ἐμπιστοσύνην, τήν ὁποίαν ἐδείξατε πρὸς τήν ταπεινότητά μου, διὰ τῆς ἐκλογῆς μου εἰς Ἀρχιεπίσκοπον Πέλλης.

Εὐχαριστῶ ἐπίσης πάντα τὰ μέλη τῆς Ἀδελφότητός μας καί τόν πιστόν λαόν τοῦ Θεοῦ.

Ὑψώνων τό ποτήριον εὐχομαι εἰς τήν Ὑμετέραν προσκυνητὴν μου Μακαριότητα μακράν καί εὐκλεᾶ Πατριαρχίαν πρὸς δόξαν Θεοῦ, αἴγλην τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καί ἐπ' ἀγαθῶ τοῦ ποιμνίου καί τῆς Ἀδελφότητος.

Εἰς ὑγιείαν πάντων ὑμῶν».

ὁ δέ Μακαριώτατος προσεφώνησε τόν ἐψηφισμένον διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Θεοφιλέστατε ἐψηφισμένε Ἀρχιεπίσκοπε Πέλλης

κ. Φιλούμενε,

Εἰς τήν χαράν, τήν εὐφροσύνην καί ἀγαλλίασιν, τήν ὡς ἐκ τῶν προαγωγῶν διαχειομένην κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων καί τήν Γεραράν Ἡμῶν Ἀδελφότητα, μετέχει σήμερον ἡ ὑμετέρα Θεοφιλία.

Ἡ περί Ἡμᾶς Ἁγία καί Ἱερά Σύνοδος ἐν προσφάτῳ Συνεδρίᾳ αὐτῆς, ἀποβλέπουσα εἰς τήν στερέωσιν τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας καί τήν ἐνεργικωτέραν καί ζωτικωτέραν ποιμαντικὴν ἀποστολήν αὐτῆς, ἐξέλεξε εἰς τό ἀρχιερατικόν ἀξίωμα τήν ὑμετέραν Θεοφιλίαν καί ἀνέθεσεν αὐτῇ τήν ποιμαντικὴν Ἀρχιερατικὴν Ἐπιτροπείαν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας τοῦ Πατριαρχείου εἰς τὴν Βόρειον Ἰορδανίαν.

Διὰ τήν ἐκλογὴν ταύτην ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν τό ἦθος τῆς ὑμετέρας Θεοφιλίας, ἡ θεολογικὴ παιδεία αὐτῆς, ἡ προετοιμασία αὐτῆς εἰς τό ἀγιώνυμον ὄρος καί ἡ ἐν ὑπακοῇ καί ἀφοσιώσει διακονία αὐτῆς, εἰς ὅσα διακονήματα ἀνετέθησαν αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου.

Ἐν τῷ πνεύματι τῆς διπλῆς χαρᾶς τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων καί τῆς προσωπικῆς Ὑμῶν τοιαύτης, καλεῖσθε, ὅπως λάβητε αὐριον τό Ἀρχιερατικόν ἀξίωμα καί ἐνεργοποιήσητε αὐτό Θεοφιλῶς πρὸς σωτηρίαν ψυχῶν καί δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ ἡμῶν».

Μετά ταῦτα ὁ ἐψηφισμένος ἠσπάσθη τήν χειρὰ τοῦ Μακαριωτάτου καί τῶν Ἀρχιερέων, προσφέρων ἐκάστῳ μπομπονιέραν. Ἐν συνεχείᾳ προσῆλθον πάντες οἱ τιμήσαντες τόν ἐψηφισμένον διὰ τῆς παρουσίας αὐτῶν εἰς τό Μήνυμα καί συνεχάρησαν αὐτόν, ἐν ᾧ οὗτος προσέφερεν ἐκάστῳ μπομπονιέραν.

Β' . ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ.

Τήν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς, 4^{ης}/17^{ης} Μαρτίου 2013, ἔλαβε χώραν εἰς Θεϊαν Λειτουργίαν εἰς τό Καθολικόν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως ἡ εἰς Ἀρχιεπίσκοπον Πέλλης χειροτονία τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλουμένου. Τῆς Θείας Λειτουργίας ταύτης προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τῶν Ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, Βόστρων κ. Τιμοθέου, Φιλαδελφείας κ. Βενεδίκτου καί τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Γεράσων κ. Θεοφάνους, Τιβεριάδος κ. Ἀλεξίου, Ἀβήλων κ. Δωροθέου, Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου, Καττάρων κ. Μακαρίου καί Ἱεραπόλεως κ. Ἰσιδώρου, Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων καί διακόνων.

Μετά τήν ἀνάγνωσιν, κατά τό τέλος τοῦ Ὅρθρου τῶν δηλώσεων τοῦ ἐψηφισμένου κατά τήν ἐν τῷ Ἀρχιερατικῷ Τυπικῆν διάταξιν περί τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως αὐτοῦ, ἔλαβε χώραν, εὐθύς ἀμέσως μετά τήν ἐν τῇ Θεῖα Λειτουργίᾳ Πατριαρχικήν Φήμην, ἡ προσφώνησις τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου πρὸς τόν ἐψηφισμένον, ἔχουσα ὡς ἔπεται:

«Θεοφιλέστατε ἐψηφισμένε Ἀρχιεπίσκοπε Πέλλης

κ. Φιλούμενε,

Ὅντως ἀνεξιχνίαστοι αἱ βουλαί τοῦ Θεοῦ καί ἀνεξερεύνητα τά κρίματα Αὐτοῦ. Ἐν τῇ ἀπείρῳ καί πανσόφῳ Αὐτοῦ ἀγάπῃ ἐρρύσατο ἡμᾶς τούς ἀνθρώπους ἐκ τῆς φθορᾶς τοῦ θανάτου καί ἠλευθέρωσε ἡμᾶς ἐν τῷ ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου Ἐνανθρωπήσαντι καί ἐπί τοῦ Ἁγίου Τόπου τούτου σαρκί Σταυρωθέντι καί τριημέρῳ ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντι Μονογενεῖ Υἱῷ Αὐτοῦ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ.

Ἰδοῦ, καί ἡμεῖς σήμερον, ἰστάμενοι ἐν τῷ Ἁγίῳ Τόπῳ τούτῳ, ὁ ὁποῖος κατέστη μάρτυς μαρτυρίου φρικτοῦ καί ἀπολυτρωτικοῦ, Σταυροῦ δηλονότι καί Ἀναστάσεως, καθιστάμεθα μάρτυρες ἄλλου μυστηρίου, τοῦ μυστηρίου τῆς προεκτάσεως τῆς ἡμέρας τῆς Πεντηκοστῆς ἐν τῇ Πατριαρχικῇ καί Πολυαρχιερατικῇ Λειτουργίᾳ ταύτῃ καί τῇ εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονία τῆς Ὑμετέρας Θεοφιλίας.

Διά τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστιακῆς Συνάξεως ταύτης καί τῆς χειροτονίας οἰκοδομεῖται τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καί οὕτως ὁ Χριστός παρατείνεται εἰς τούς αἰῶνας.

Τό κεκλημένον καί τιμώμενον πρόσωπον εἰς τό μυστήριον τοῦτο εἶναι ἡ ὑμετέρα Θεοφιλία. Εἰς αὐτήν ἐμπιστεύεται σήμερον τό Ἀρχιερατικόν ἀξίωμα ἡ Μητηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἁγίων Τόπων, ἐνεργοῦσα συμφώνως πρὸς τήν ρῆσιν τοῦ Ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν Παύλου ὅτι: «οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδέ Ἕλλην, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδέ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καί θῆλυ· πάντες γάρ ὑμεῖς εἶς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Γαλ. 3, 28).

Ἡ περί Ἡμᾶς Ἁγία καί Ἱερά Σύνοδος διέκρινε καί ἐξετίμησε εἰς τό πρόσωπον τῆς ὑμετέρας Θεοφιλίας τό γεγονός ὅτι αὕτη, προερχομένη ἐκ τῆς πόλεως Φχές τοῦ

φιλάτου Χασιμιτικού Βασιλείου τῆς Ἰορδανίας, ἐγκατέλειπεν ἐγκόσμιον σταδιοδρομίαν καί ἐπέλεξε καί ἐσπούδασε τήν ἱεράν ἐπιστήμην τῆς θεολογίας εἰς τό Ἀριστοτέλειον Πανεπιστήμιον Θεσσαλονίκης, ἀκολούθως δέ ἐμόνασε εἰς τό ἀγιώνυμον Ὅρος τοῦ Ἄθω, εἰς τήν Ἱεράν Μοῆν Γρηγορίου, ὑπό τήν πνευματικήν καθοδήγησιν τοῦ σεβαστοῦ Καθηγουμένου καί Ὀσιολογιωτάτου πατρός Γεωργίου Καψάνη, μετά ταῦτα δέ προσκληθεῖσα, ἐνετάχθη εἰς τήν Ἀγιοταφίτικὴν ἡμῶν Ἀδελφότητα καί ὑπηρέτησε ἐν ὑπακοῇ καί ἀφοσιώσει ἀδιακρίτως εἰς ὅσα διακονήματα ἀνετέθησαν αὐτῇ, προσφάτως δέ μάλιστα ὡς ἡγούμενος τῆς ἐν Μπιρζέτ Ἑλληνορθοδόξου – Rum Orthodox ἡμῶν Κοινότητος, εἰς τήν ὁποίαν ἀνέπτυξε ἀξιόλογον ὄντως ποιμαντικόν, κοινωνικόν καί ἐκπαιδευτικόν ἔργον.

Ἐκτιμῶσα ἡ περί Ἡμᾶς Ἁγία καί Ἱερά Σύνοδος τό ἥθος καί τά προσόντα αὐτῆς πέραν τῆς ἐκλογῆς εἰς τό Ἀρχιερατικόν ἀξίωμα, ἐνεπιστεύθη αὐτῇ καί τήν Ἐπισκοπικὴν Ἐπιτροπικὴν διαποίμανσιν τῶν Κοινοτήτων τοῦ Πατριαρχείου εἰς βόρειον Ἰορδανίαν μέ ἔδραν τήν ἱστορικὴν πόλιν Ἴρμπετ, ἐναποθέτουσα χρηστάς ἐλπίδας δι' ἔργον ἐν αὐταῖς πνευματικῆς οἰκοδομῆς, ἀναγεννήσεως καί ἀνανεώσεως.

Εὐχαριστῶν, ὄθεν, τόν Πανάγαθον Θεόν, ἐψηφισμένε Ἀρχιεπίσκοπε Πέλλης κ. Φιλούμενε, δι' ὅσα ἀγαθὰ πλουσίως ἐχάρισέ σοι, πρόσελθε εἰς τό Ἱερόν καί Ἅγιον Βῆμα καί ἐναπόθεσον ἐαυτόν εἰς τήν ἀνείκαστον εὐσπλαγχνίαν Αὐτοῦ καί παρακάλεσον Αὐτόν, ὅπως συγχωρήσῃ σοι πᾶσαν ἀμαρτίαν, καί διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τῆς Μετριότητος Ἡμῶν καί τῶν Ἱερωτάτων Ἀρχιερέων συλλειτουργῶν Ἡμῖν σκηνώσῃ ἐπί σέ τό Πανάγιον Πνεῦμα καί ἀναδείξῃ σε σκεῦος ἐκλογῆς, ἐκτελοῦν καί διακονοῦν τό θέλημα καί τάς ἐντολάς Αὐτοῦ εἰς τό ἀνατεθέν σοι Ἐπιτροπικῶς ποιμνιον καί εἰς πάντα ζητοῦντα πληροφορηθῆναι περί τῆς ἀμωμήτου Ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, ἔχων πάντοτε εἰς τόν νοῦν καί τήν καρδίαν σου τούς λόγους τοῦ οὐρανοβάμονος Παύλου ὅτι: «δεῖ τόν ἐπίσκοπον ἀνεγκλητον εἶναι ὡς θεοῦ οἰκονόμον, μή αὐθάδη, μή ὀργίλον...ἀλλά φιλόξενον φιλάγαθον σώφρονα δίκαιον ὄσιον ἐγκρατῆ, ἀντεχόμενον τοῦ κατά τήν διδασχὴν πιστοῦ λόγου, ἵνα δυνατός ᾗ καί παρακαλεῖν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῇ ὑγιαινούσῃ καί τούς ἀντιλέγοντας ἐλέγχειν» (Τίτ. 1, 7-9).

Καί ἡ ἀντιφώνησις τοῦ ἐψηφισμένου ἔχουσα ὡς ἔπεται:

«Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Σεβασμιώτατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, Τίμια Μέλη τῆς Ἁγίας καί Ἱεραῆς Συνόδου,

Ἐκλαμπρότατε κύριε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος,

Ἐκλαμπρότατε κύριε Πρόξενε τῆς Κύπρου,

Σεβαστοί Πατέρες,

Ἀγαπητοί μου Χριστιανοί,

Ἐν πρώτοις δοξολογῶ τό ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος συνήγαγεν πάντας ἡμᾶς εἰς αὐτόν τοῦτον τόν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, τήν ἡμέραν ταύτην, τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας, ἐμοῦ τοῦ ἀναξίου, διὰ νά

ἀναδειχθῶ εἰς Ἀρχιεπίσκοπον Πέλλης.

Συνήλθομεν σήμερον, διά νά βιώσωμεν, μέ τήν χάριν τοῦ Θεοῦ, μίαν ἄλλην Πεντηκοστήν, ὡς ἐκείνην, κατά τήν ὁποίαν κατήλθεν τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἐπί τούς Ἁγίους Ἀποστόλους καί διά νά συμμετάσχωμεν εἰς τό μέγα Μυστήριον τῆς Ἱερωσύνης κατά τό ὁποῖον, ἡ θεία Χάρις θά κατέλθῃ ἐπ' ἐμέ μέ τήν συνεργίαν τοῦ Παναγίου Πνεύματος καί διά τῆς ἐπιθέσεως τῶν τιμίων χειρῶν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος καί τῶν ἀγίων Ἀρχιερέων καί θά μέ ἀναδείξῃ Ἀρχιερέα Μυστηρίων Θεοῦ.

Εἶναι ἀσύλληπτον μέ τόν νοῦν τό γεγονός τοῦτο, τό ὁποῖον τελεῖται δι' ἐμέ καί ἡ βαρυτάτη εὐθύνη του εἶναι πέραν τῶν φυσικῶν μου δυνάμεων, ὁμως ἀντλῶ θάρρος ἀπό τό ἀναστάσιμον τροπάριον, «ὅπου γάρ βούλεται θεός, νικᾶται φύσεως τάξις». Κατ' αὐτήν τήν ἱεράν στιγμήν, ὁ θεός, διά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰσέρχεται εἰς τόν ἄνθρωπον, θεραπεύει τά ἀσθενῆ καί ἀναπληρώνει τά ἐλλείποντά του, κατά τόν ἴδιον τρόπον κατά τόν ὁποῖον ἀνέδειξεν τούς ἁγίους Ἀποστόλους ἀπό ἀγραμμάτους ἀλιεῖς, εἰς ἀλιεῖς ἀνθρώπων, διά νά δείξῃ τήν δύναμιν τῆς θείας Του Χάριτος καί νά τούς ἐτοιμάσῃ διά τό ἔργον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἀπό μικρᾶς ἡλικίας αἰσθανόμουν ἀγάπην καί θαυμασμόν διά τήν Ἐκκλησίαν καί τά τελούμενα εἰς Αὐτήν, ἀλλά ὅταν ἐνηλικιώθην καί ἐνεβάθυνα εἰς τά θέματα τῆς πίστεως, ἀντελήφθην ὅτι δέν μπορεῖ νά ὑπάρξῃ Χριστιανός μακρῦν ἀπό τόν Θεόν καί τήν Ἐκκλησίαν. Μέ ὄλην τήν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου ἀνεζήτουν τρόπον νά ἐργασθῶ εἰς τόν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου. Αὐτή ἡ πίστις μέ ὤθησε πρός τήν ἰδέαν τοῦ μοναχισμοῦ. Ἀπό τότε προσπαθοῦσα νά ζῶ, ὡς μοναχός μέσα εἰς τόν κόσμον. Ὁ πόθος μου νά σπουδάσω θεολογίαν, ἦτο, διά νά ἐμβαθύνω περισσότερο εἰς τό νόημα τοῦ μοναχικοῦ πολιτεύματος. Τήν πραγματοποιήσιν τῆς ἐπιθυμίας μου αὐτῆς ἀνέμενον δεκαπέντε ὀλόκληρα χρόνια, κατά τήν διάρκειαν τῶν ὁποίων ἀντιμετώπισα πολλάς καί ποικίλας δυσκολίας καί πολλάς θύρας τᾶς ὁποίας ἐκρῦσσον εὖρον κλειστάς, ὡς γνωρίζει ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης, ἀλλά ἐπέμενα, διότι μόνον εἰς τόν μοναχισμόν, ἐβλεπα τήν ὀλοκλήρωσιν τοῦ πνευματικοῦ μου ἀγῶνος, ἐνισχυόμενος ἀπό τά λόγια τοῦ Κυρίου λέγοντος «διά τῆς ὑπομονῆς ὑμῶν κτήσασθε τᾶς ψυχάς ὑμῶν». Ὁ Κύριος πράγματι ἐπέβλεψεν ἐπί τήν ὑπομονήν μου, μέ ἐλέησε καί μέ ἠξίωσεν τοῦ ἀγγελικοῦ σχήματος εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Γρηγορίου, Ἁγίου Ὁρους, γεγονός, τό ὁποῖον ἀπετέλεσεν σταθμόν ζωῆς. Ὅταν ἐκάρην ἐκεῖ μοναχός, δέν εἶχα σκεφθῆ ὅτι ὁ θεός θά μέ ἠξίωνε νά εἰσέλθω εἰς τήν Ἱερωσύνην καί νά γίνω λειτουργός τῶν μυστηρίων Θεοῦ, εἰς τήν Ἁγιωτάτην Μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν, τήν Μητέρα μου Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων.

Καί ἰδού σήμερον, καταξιοῦμαι νά ἀνέρχωμαι τήν βαθμίδα τῆς Ἀρχιερωσύνης. Θαυμαστά καί ἐξαίσια ζῶ, πράγματι, «ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ Δυνατός καί ἅγιον τό ὄνομα Αὐτοῦ». Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει εἰς τήν πρός Τιμόθεον ἐπιστολήν του, «ὅστις ἐπισκοπῆς ὀρέγεται, καλοῦ ἔργου ἐπιθυμεῖ». Ὅντως Μακαριώτατε, ἡ Ἀρχιερωσύνη εἶναι ἡ ἀνωτέρα βαθμὶς τῆς Ἱερωσύνης, ἐφ' ὅσον ὁ Ἐπίσκοπος καλεῖται νά ἀκολουθήσῃ τόν Κύριον καί Διδάσκαλον ἡμῶν, τόν Ἰησοῦ Χριστόν, τόν Μέγαν Ἀρχιερέα καί νά ἐπιτελέσῃ ἔργον εὐαγγελιστοῦ. Διά τοῦτο ἡ πίστις τῆς Ἐκκλησίας μας τονίζει ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι εἰς τῦπον καί τόπον Χριστοῦ. Τό μέγα ἀξίωμα τοῦτο, δέν εἶναι πρός καύχησιν τοῦ ἰδίου καί ἀνύψωσιν μεταξύ τῶν ἀδελφῶν του, ἀλλά εἶναι εὐλογία Θεοῦ, τήν ὁποίαν λαμβάνει διά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διά νά ἀγιάζῃ τούς πιστούς. Εἶναι πολύτιμος παρακαταθήκη, τήν ὁποίαν πρέπει νά τηρῇ ἀκεραίαν ἐνώπιον Θεοῦ, μέ γνώμονα τήν ἀγάπην πρός

πάντας, τήν συγχώρησιν, τήν εἰρήνην, διά νά ἐδραιούται τό κήρυγμα τῆς Πίστεως. Ὁ Ἐπίσκοπος πρέπει νά εἶναι βοηθός τῶν ἀδυνάτων, συμπαραστάτης τῶν πονεμένων καί τῶν ἀδικουμένων, ἰατρός τῶν ψυχικῶς πληγωμένων καί ἀσθενῶν καί ταῦτα πάντα νά ἐπιτελῇ μετά ταπεινώσεως καί μακροθυμίας, ἐφ' ὅσον ὁ Κύριος εἶπε «μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾶός εἰμι καί ταπεινός τῇ καρδίᾳ». Ἀντιλαμβάνομαι σοβαρῶς ὅτι, ἐνώπιον ὑμῶν Μακαριώτατε, φέρω βαρεῖαν εὐθύνην ἐπί τῶν ὤμων μου, νά καθοδηγήσω τά λογικά πρόβατα εἰς τόν λιμένα τῆς σωτηρίας μέ τήν ἰδικήν Σας εὐλογίαν καί πνευματικήν καθοδήγησιν. Γνωρίζω ὅτι ὁ δρόμος τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς εἶναι δύσβατος καί πλήρης ἀκανθῶν καί ἐδῶ ἐφαρμόζεται τό παράδοξον, ὅτι ὁ μοναχός καί μάλιστα ὁ Ἀρχιερεύς, δέν ζῆ διά τόν ἑαυτόν του, ἀλλά διά τόν πλησίον καί τόν κόσμον ὀλόκληρον καί πρέπει νά θέτῃ τήν ψυχὴν του ὑπέρ τῶν προβάτων, ὅτι δηλαδή ἔκανε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἡμῶν, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐδίδαξε νά ἀναζητῶμεν τά πρόβατα τά ἀπολωλότα. Ὁ Ἐπίσκοπος ὑποχρεοῦται νά εἶναι στοργικός καί ἐπεικῆς πρὸς πάντας, ὡς ὁ πατήρ τοῦ ἀσώτου. Ὅμως συναισθάνομαι ὅτι πάντα ταῦτα εἶναι ὑπέρ τὰς δυνάμεις μου, ἀλλά ἔχω ἐμπιστοσύνην ὅτι δέν πράττω τι μέ τήν ἰδικήν μου δύναμιν ἀλλά, ὡς ἔλεγεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, πάντα ποιῶ ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ, (Α΄ Κορ. 3:6), ἐγὼ φυτεύω καί ὁ θεός αὐξάνει, ἀφήνω τό βάρος μου εἰς τόν Χριστόν, «ὁ γάρ ζυγός μου χρηστός καί τό φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστίν» καί ἐλπίζω εἰς τήν βοήθειάν του. Ὁ Χριστός εἶναι τό σύμβολον, ἡ δύναμις καί ἡ ἐλπίδα μου.

Ἡ Ἀρχιερωσύνη ἄλλωστε δέν εἶναι τίτλος τιμῆς, ἀλλά εἰς αὐτήν ἐμπερικλείεται ὀλόκληρος ἡ Ἐκκλησία, ὅπως λέγει ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος, «ὅπου ὁ Ἐπίσκοπος ἐκεῖ καί ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία». Ἡ Ἐκκλησία ἐπομένως, εἶναι ἡ συναγωγή τῶν πιστῶν, τό Σκάφος, εἰς τό ὁποῖον καταφεύγουν ὅλοι οἱ πιστοί, ἐντός τῆς ὁποίας ἀπεργάζονται τήν σωτηρίαν των καί εἶναι βέβαιοι ὅτι ἀκολουθοῦντες τά προστάγματά της, διά τῶν ἱερῶν Μυστηρίων της, θά ὀδηγηθοῦν ἀπό τήν δουλείαν τῆς ἁμαρτίας εἰς τήν ἐν Χριστῷ ἐλευθερίαν καί θά καταλήξουν εἰς τόν λιμένα τῆς σωτηρίας. Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι τά κτίσματα καί οἱ λίθοι, ἀλλά οἱ ζῶντες λίθοι, οἱ πιστοί, διά τούς ὁποίους ὁ Χριστός ἐνηνθρώπησε καί ἐσταυρώθη. Ὅποτε, ὁ Ἐπίσκοπος θά δώσῃ λόγον ἐνώπιον θεοῦ τήν ἡμέραν τῆς κρίσεως πρῶτον διά τό ποίμνιόν του, τί ἔπραξεν δι' αὐτό καί κατόπιν θά δώσῃ λόγον διά τά ἴδια πλημμελήματα. Δι' αὐτό, αἰσθανόμενος τήν βαρυτάτην εὐθύνην ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας καί Ὑμῶν, Μακαριώτατε, ἐξαιτοῦμαι τήν προσευχήν Σας δι' ἐμέ, νά ἔχω φόβον θεοῦ, «θεοῦ δύναμιν καί θεοῦ σοφίαν», διά νά ἀκούσω κατά τήν ἡμέραν τῆς κρίσεως, «εὖ δοῦλε ἀγαθέ, ἐπί ὀλίγα ἦς πιστός, ἐπί πολλῶν σε καταστήσω». Τοῦτο ζητῶ, διότι πιστεύω ὅτι ἡ προσευχή ἔχει μεγάλη δύναμιν καί ὅπως ἡ φωτιά λιώνει τό σίδηρον, ὁμοίως καί ἡ προσευχή μαλακώνει τήν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου καί φέρει αὐτόν ἐγγύτερον πρὸς τόν θεόν καί πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ του.

Διά τοῦτο, Μακαριώτατε καί ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εὐχαριστῶ θερμῶς διά τήν ἐμπιστοσύνην καί ἀγάπην, τήν ὁποίαν μοῦ ἐδείξατε, ἀπό τήν στιγμήν τῆς ἀφίξεώς μου ἀπό τό Ἅγιον Ὄρος, ὅταν μέ ἐκαλέσατε νά εἰσέλθω εἰς τὰς τάξεις τῆς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος. Ὑμεῖς, Μακαριώτατε, ὅπως ἰδιαιτέρως, μέ περιεβάλατε μέ πατρικήν ἀγάπην, μέ ἐστηρίξατε παντοιοτρόπως, μέ ἐκαθοδηγήσατε εἰς πολλάς περιπτώσεις καί μέ ἐτιμήσατε μέ τόν διορισμόν τοῦ εἰσηγητοῦ, μέ τήν ἀπόφασίν Σας νά χειροτονηθῶ Διάκονος καί Πρεσβύτερος, μέ ἐδιωρίσατε μέλος τῆς ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου καί σήμερον, ἡ Πατρική σας ἀγάπη καί Πατριαρχικὴ εὐνοια, μέ ἀναβιβάζει εἰς τόν ὑπέρτατον βαθμόν τῆς Ἱερωσύνης καί μέ καθιστᾷ Ἀρχιεπίσκοπον Πέλλης.

Ἡ γλῶσσά μου ἀδυνατεῖ νά ἐκφράσῃ τήν εὐγνωμοσύνην καί τάς εὐχαριστίας μου καί νά περιγράψῃ τά αἰσθήματά μου πρὸς Ὑμᾶς καί τήν Ἀδελφότητα καί ἐφ' ὅσον τά λόγια δέν μποροῦν νά περιγράψουν αὐτό, τό ὁποῖον αἰσθάνομαι, ὑπόσχομαι ὅτι θά τό ἐκφράσουν τά ἔργα μου. Σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι θά παραμείνω ὑπάκουος καί ταπεινός, ὅπως μέ ἐγνωρίσατε Ὑμεῖς καί οἱ πατέρες, ζηλωτής τῶν παραδόσεων καί ὑπερασπιστής τῶν προνομίων καί τῶν δικαιωμάτων τῆς Ἀδελφότητος εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους. Ἐπιτρέψατέ μου νά ἐκφράσω τόν σεβασμόν μου καί τάς εὐχαριστίας μου πρὸς ὄσους παρόντας καί ἀπόντας μέ ἐστήριξαν, διὰ νά φθάσω εἰς αὐτήν τήν ἡμέραν, νά εὐχαριστήσω τοὺς γονεῖς καί τά ἀδέλφια μου, τοὺς συγγενεῖς καί τά ἀγαπητά μου πρόσωπα, τά ὁποῖα ἐδέχθησαν τήν ἀπόφασίν μου καί μέ ἐστήριξαν καί μέ ἔμαθαν νά σέβωμαι τάς ἀξίας τῆς ζωῆς καί κάθε ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος εἶναι πλασμένος κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσιν Θεοῦ.

Ἰδιαιτέρας εὐχαριστίας καί τόν βαθύτατον σεβασμόν μου ὀφείλω πρὸς τόν στοργικόν Γέροντα Ἀρχιμανδρίτην π. Γεώργιον Καψάνην, Καθηγούμενον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γρηγορίου, Ἁγίου Ὁρους, ὁ ὁποῖος μέ ἀγκάλιασε ἀπὸ τήν πρώτην στιγμήν μέ ἀγάπην, μέ ἐστήριξε καί μέ ἐβοήθησε εἰς τάς δυσκόλους στιγμάς καί μέ ἔκειρε Μοναχόν, μέ τό ὄνομα τοῦ Ἁγιοταφίτου Ἱερομάρτυρος Ἁγίου Φιλουμένου, τάς πρεσβείας τοῦ ὁποῖου καί ἐπικαλοῦμαι τήν στιγμήν ταύτην. Εὐχαριστῶ ὄσους συνετέλεσαν, ὥστε νά σπουδάσω τήν ἱεράν ἐπιστήμην τῆς θεολογίας καί ὄσους κατ' ἐκεῖνον τόν καιρόν μέ περιέβαλον μέ τήν ἀγάπην των, ἡ ὁποία ἐλειτούργησεν ὡς λύχνος εἰς τό σκότος τῶν δυσκολιῶν μου. Εὐχαριστῶ τοὺς ἐνορίτας τοῦ Μπίρ Ζέϊτ, μετὰ τῶν ὁποίων συνεδέθην πνευματικῶς καί οἱ ὁποῖοι παρίστανται εἰς τήν ἱεράν ταύτην στιγμήν τῆς ζωῆς μου, ὡς ἐπίσης εὐχαριστῶ καί πάντας ὄσοι μέ ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των τήν ἡμέραν ταύτην καί παρακαλῶ, ὅπως προσεύχωνται, ἵνα ὁ Κύριος, μέ στηρίξῃ καί μέ καθοδηγῇ πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς ποιμαντικῆς μου ἀποστολῆς.

Καί νῦν Μακαριώτατε, Πάτερ καί Δέσποτα, προσέρχομαι μετὰ βαθυτάτης συγκινήσεως, εὐλαβείας καί φόβου Θεοῦ, κλίνω γόνυ ψυχῆς καί σώματος πρό τοῦ ἱεροῦ Θυσιαστηρίου, ἀναμένων τήν διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν τιμίων Ὑμῶν χειρῶν καί τῶν ἄλλων Ἀρχιερέων, κάθοδον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἵνα μέ καταστήσῃ ἄξιον Ἀρχιερέα, τίμιον Οἰκονόμον τῶν Μυστηρίων Θεοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ. Ἀμήν».

Μετά τήν ἐκφώνησιν τῶν προσφωνήσεων ὁ ἐψηφισμένος προσηνέχθη ὑπό δύο Ἀρχιμανδριτῶν καί παρεδόθη εἰς δύο Ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι διὰ τοῦ «κέλευσον, κελεύσατε...» προσήνεγκον αὐτόν τῷ Μακαριωτάτῳ καί περιήγαγον αὐτόν τρίς περίξ τῆς Ἁγίας Τραπέζης ψάλλοντες τά τροπάρια: «Ἅγιοι Μάρτυρες..., Ἥσαῖα, χόρευε..., Δόξα Σοι, Χριστέ ὁ Θεός».

Μετά ταῦτα, ὁ ἐψηφισμένος ἔκλινε τά γόνατα πρό τῆς Ἁγίας Τραπέζης καί ἐπέθεσεν τάς δύο χεῖρας ἐπ' αὐτῆς καί ὁ Μακαριώτατος ἀνεφώνησε «ψήφω καί δοκιμασίᾳ τῶν Πανιερωτάτων Ἀρχιερέων καί Ὀσιολογιωτάτων Ἀρχιμανδριτῶν, ἡ Θεία Χάρις ἢ πάντα τά ἀσθενῆ θεραπεύουσα καί τά ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα, προχειρίζεται...».

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Μακαριώτατος ἀνέγνωσε τάς εὐχάς τῆς χειροτονίας τοῦ Ἀρχιερέως, ἐν ᾧ ἐψάλλετο τό «Κύριε ἐλέησον» χαμηλοφώνως ἐκ τοῦ Ἀρχιερατικοῦ. Τῶν εὐχῶν ἀναγνωσθεισῶν, ὁ Μακαριώτατος ἤρξατο ἀναφωνεῖν τό «ἄξιος» εἰς ἕκαστον τῶν ἀρχιερατικῶν ἀμφίων τῶν ἐπιδιδομένων αὐτῷ, τοῦ ἐκκλησιάσματος ἐπευφημοῦντος

«ἄξιος, ἄξιος». Μετά τὰ ἐκφωνηθέντα τοῦ «ἄξιος», ὁ Μακαριώτατος ἐπαρουσίασεν αὐτόν ἀπό τῆς Ἰσραϊαίας Πύλης λέγων: «αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου...».

Τῆς χειροτονίας τελεσθείσης, ἐσυνεχίσθη κατὰ τὴν τάξιν ἡ θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου καί προηγουμένου, τιμῆς ἕνεκεν, τοῦ χειροτονηθέντος τῶν ἄλλων Ἀρχιερέων.

Πρὸ τῆς ἀπολύσεως τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐπέδωσε τῷ χειροτονηθέντι τὴν ἀρχιερατικὴν ράβδον λέγων «Λάβε τὴν ράβδον ταύτην...».

Ἄμα τῇ ἀπολύσει, ὁ χειροτονηθεὶς Ἀρχιεπίσκοπος Πέλλης διένειμε τὸ ἀντίδωρον εἰς τοὺς πιστοὺς, οἱ ὅποιοι ἠσπάζοντο τὴν χειρὰ αὐτοῦ καί συνεχάρησαν αὐτόν.

Τῶν κωδῶνων κρουομένων, ἐν συνεχείᾳ, ἡ Πατριαρχικὴ Συνοδεία ἀνῆλθεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα. Ἐνταῦθα ὁ χειροτονηθεὶς προσεφώνησε τὸν Μακαριώτατον διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

«Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Σεβασμιώτατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, Τίμια Μέλη τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου,

Ἐκλαμπρότατε κύριε Γενικὴ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος,

Ἐκλαμπρότατε κύριε Πρόξενε τῆς Κύπρου,

Σεβαστοὶ Πατέρες,

Ἀγαπητοὶ μου χριστιανοί,

Ὑπὸ τὸ πλῆθος τῶν θαυμασίων τελεσθέντων καὶ εὐλογημένων βιωμάτων τῆς σημερινῆς χειροτονίας μου, ἡ ψυχὴ μου πλημμυρισμένη ἀπὸ εὐγνωμοσύνην εἰς τὸν ἐν Τριάδι προσκυνούμενον Θεόν, ἀναφωνεῖ «Ἄισω τῷ Κυρίῳ τῷ εὐεργετήσαντί με καὶ ψαλῷ τῷ ὀνόματι Κυρίου τοῦ Ὑψίστου», (Ψαλμ.12,6), ὅτι «ἐπλεόνασας ἐπ' ἐμέ τὴν μεγαλωσύνην σου», (Ψαλμ.70,21).

Εἰς τὸν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως ἐδέχθην πρό ὀλίγου διὰ τῶν τιμίων χειρῶν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος τὸ μέγα τῆς Ἀρχιερωσύνης Μυστήριον! Ἀναλογίζομαι καὶ ἄλιν ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος δέν εἶναι μόνον ἱερατικὸς βαθμὸς, ἀλλὰ δύναμις τῆς Ἐκκλησίας, κυβερνήτης τοῦ σκάφους αὐτῆς, καθοδηγητῆς τοῦ ποιμνίου. Μετά τῶν εὐχῶν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος καὶ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, πορεύομαι εἰς τὴν βόρειον Ἰορδανίαν, διὰ νὰ σπεύρω τὸν Λόγον τῆς ἀληθείας καὶ τῆς συγχωρήσεως, νὰ μεταφέρω τὸ μήνυμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐν Χριστῷ εἰρήνης πρὸς τοὺς ἐκεῖ πιστοὺς χριστιανούς τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, εἰς τρανήν ἀπόδειξιν τοῦ ἰδιαιτέρου ἐνδιαφέροντος Ὑμῶν ὑπὲρ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ὁ ὅποιος πρέπει νὰ ἔχη ἐστραμμένην καρδίαν καὶ πνεῦμα πρὸς τὸν πατέρα καὶ Πατριάρχην του. Ἐπικαλοῦμαι, λοιπόν, τὰς προσευχὰς καὶ τὴν συμπαραστάσιν Ὑμῶν, προκειμένου ἵνα ἐπιτύχω εἰς τὴν ἀποστολήν μου αὐτήν.

Εὐγνωμόνως εὐχαριστῶ τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα διὰ τὴν ἀγάπην αὐτῆς, τοὺς ἀδελφούς ἁγίους Ἀρχιερεῖς καὶ τὰ μέλη τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, τοὺς συνελθόντας, ἵνα συμπροσευχηθῶσι κατὰ τὴν ἱεράν ταύτην ἡμέραν τῆς ζωῆς μου,

τούς δι' εὐλόγους αἰτίας ἀπόντας πατέρας καί φίλους, τόν ἐκλαμπρότατον Γενικόν Πρόξενον τῆς Ἑλλάδος, τόν Πρόξενον τῆς Κύπρου καί διά μίαν εἰσέτι φοράν διαβεβαιῶ τήν Ὑμετέραν Μακαριότητα διά τήν ἀφοσίωσίν μου εἰς αὐτήν, τήν τελείαν ὑπακοήν μου εἰς τάς ἐντολάς τῆς Ἐκκλησίας διά τό καλόν τοῦ ποιμνίου καί ὑπόσχομαι νά εἶμαι σύνδεσμος τοῦ ποιμνίου μετά τῆς Πνευματικῆς Ἀρχῆς τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας, διά τήν κατά Χριστόν πρόοδον ἡμῶν.

Εἰς ὑγιείαν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος καί πάντων ὑμῶν».

Ἐν τέλει προσηνέχθη τό κέρασμα καί ὁ Μακαριώτατος καί οἱ Ἀρχιερεῖς συνεχάρησαν τῷ χειροτονηθέντι , ὡς καί πάντες οἱ τιμήσαντες αὐτόν ἀσπαζόμενοι τήν χειῖραν αὐτοῦ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/4m167mSLI9s>

http://youtu.be/ueY_QL-i4JA

ngg_shortcode_0_placeholder

ΜΗΝΥΜΑ & ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΕΨΗΦΙΣΜΕΝΟΥ **ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΙΕΡΑΠΟΛΕΩΣ Κ. ΙΣΙΔΩΡΟΥ.**

Α' ΜΗΝΥΜΑ.

Τό ἑσπέρας τῆς Παρασκευῆς τῆς Τυρινῆς, 2^α/15^ης Μαρτίου 2013, μετά τήν ἀκολουθίαν τοῦ Ἑσπερινοῦ, ἔλαβε χώραν εἰς τόν Πατριαρχικόν καί Μοναστηριακόν Ναόν τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης τό Μήνυμα τῆς εἰς Ἀρχιερέα - Ἀρχιεπίσκοπον Ἱεραπόλεως χειροτονίας τοῦ Γέροντος Σκευοφύλακος τοῦ Παναγίου Τάφου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰσιδώρου.

Μετά τάς ὑπογραφάς τῶν Συνοδικῶν μελῶν εἰς τόν κώδικα Ὑπομνημάτων ἐπί τῆς Ἁγίας Προθέσεως ἐντός τοῦ Ἱεροῦ Βήματος, ἠκολούθησε ἡ ὑπό τοῦ Γραμματέως τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου ἀνάγνωσις τοῦ Ὑπομνήματος ἐκλογῆς.

Ἀκολούθως προσῆλθε, τῇ συνοδείᾳ δύο νυμφαγωγῶν, ὁ ἐψηφισμένος ἐκ τῆς οἰκίας αὐτοῦ εἰς τήν παρά τόν Ναόν τῆς Ἀναστάσεως Ἱεράν Μονήν τοῦ Ἀβραάμ.

Ἄμα τῇ προσελεύσει αὐτοῦ ὁ ἐψηφισμένος ἔβαλε «Εὐλογητόν», καί ἐθυμίασε τόν Ναόν, ἐν ᾧ ἐλέγετο ἀργῶς τό «Ἅγιος ὁ Θεός», ἀκολούθως ἐψάλη τό Ἀπολυτίκιον καί τό Κοντάκιον τῆς Πεντηκοστῆς καί ἀνεπέμφθη δέησις καί ἐγένετο ἀπόλυσις.

Πρό τοῦ «Δι' εὐχῶν» ἀνεγνώσθη τό Μέγα Μήνυμα τῆς ἐκλογῆς, ὅπερ ἀπεδέχθη ὁ ἐψηφισμένος, ἠκολούθησε τό «Δι' εὐχῶν» καί ἡ ἄνοδος πάντων εἰς τό Πατριαρχεῖον.

Ἐνταῦθα, τὴν Α.Θ.Μ. τὸν Πατέρα ἡμῶν καὶ Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλον, ἀναμένοντα, προσεφώνησεν ὁ ἐψηφισμένος Ἀρχιεπίσκοπος Ἱεραπόλεως καὶ Γέρων Σκευοφύλαξ κ. Ἰσίδωρος διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

“Μακαριώτατε, Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς,

Ἐξοχώτατε κ. Γενικέ Πρόξενε,

Πανοσιολογιώτατοι Ἀρχιμανδριῖται, μέλη τῆς Ἁγίας καὶ Ἱεραῆς Συνόδου,

Σεβαστοὶ Πατέρες καὶ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Προσκυνηταί,

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Πρὸ ὀλίγου, ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ Μοναστηριακοῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Μεγάλου Μηνύματος, ἀνεπέμψαμεν δέησιν πρὸς τὸν Κύριον, ὡς προοίμιον τῆς ἐπιούσης μεγάλης ἡμέρας, τῆς εἰς ἐπίσκοπον ἐμῆς χειροτονίας, τῆς προσωπικῆς μου Πεντηκοστῆς.

Ἀναλογιζόμενος τὴν ἰδιαιτέραν τιμὴν καὶ εὐλογίαν, πού μοῦ ἔκαμε ἡ Ὑμετέρα σεπτὴ Μακαριότης καὶ ἡ περὶ Αὐτὴν Ἁγία καὶ Ἱερά Σύνοδος, ἐκφράζω πρὸς Αὐτὴν αἰσθήματα βαθυτάτου εὐγνωμοσύνης καὶ ἀσπαζόμενος μετὰ υἱικοῦ σεβασμοῦ τὴν Δεξιάν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, θέτω ἐμαυτὸν εἰς τὴν Ὑμετέραν διάθεσιν, ὑπακούων εἰς τὰ προστάγματα Αὐτῆς.

Προπίνων εἰς ὑγιείαν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, εὐχομαι ὅπως ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, χαρίζεται Αὐτῇ, τὸν ἄνωθεν φωτισμὸν καὶ τὴν ἄνωθεν δύναμιν, διὰ νὰ ὀδηγῇ τὴν μαρτυρικὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων ἐπὶ ἔτη πολλά, εἰρηνικά καὶ εὐλογημένα εἰς εὐδίους λιμένας σωτηρίας”.

ὁ δέ Μακαριώτατος προσεφώνησε τὸν ἐψηφισμένον διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

“Θεοφιλέστατε Ἐψηφισμένε Ἀρχιεπίσκοπε Ἱεραπόλεως

καὶ Γέρον Σκευοφύλαξ κ. Ἰσίδωρε,

Ἡ Μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία, ἡ Ἐκκλησία Σιών τῆς Ἁγίας, ὀδεύει τὴν ἀνοδικὴν καὶ δύσβατον ὁδὸν τοῦ μαρτυρίου καὶ αἴρει τὸν σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἔχει ὅμως καὶ τὰς ἡμέρας τῆς κατὰ θεὸν ἀναπαύσεως, ἀνέσεως, ἀναψυχῆς καὶ ἀγαλλιᾶσεως αὐτῆς.

Τοῦτο συμβαίνει δι’ αὐτὴν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, κατὰ τὰς ὁποίας χαίρει καὶ ἀγάλλεται ἐπὶ ταῖς προαγωγαῖς τῶν τέκνων αὐτῆς.

Εἰς ταύτας τὰς προαγωγὰς ἐπαξίως συγκατελέγη ἡ ὕμετέρα Θεοφιλία, ὡς εὐόρκως, ἐν ὑπακοῇ, αὐταπαρνήσει καὶ ἀφοσιώσει ὑπηρετήσασα εἰς τὸν Πανίερον Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως ὡς διακονητῆς πρῶτον, ἐν συνεχείᾳ δέ ὡς Παρασκευοφύλαξ.

Τὴν ἔντιμον διακονίαν σου ἐκτιμῶσα ἡ ἀναθρεψάσασά σε Σιωνίτις Ἐκκλησία καί ἡ Ἀγιοταφίτικὴ Ἀδελφότης σέ καλοῦν σήμερον διὰ τοῦ Μικροῦ καί Μεγάλου Μηνύματος, ἵνα προσέλθῃς αὔριον εἰς τόν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως καί δεχθῆς τὴν ἀρχιερατικὴν χάριν, ἵνα διακονήσῃς δι' αὐτῆς, συνεχίζων τὴν ἀποστολὴν σου καί ἐκ τῆς νέας ταύτης θέσεως ὡς Ἀρχιεπίσκοπος Ἱεραπόλεως τῆς πάλαι ποτέ διαλαμπάσης Ἀρχιεπισκοπῆς Ἱεραπόλεως καί ὡς Γέρον Σκευοφύλαξ ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς διαφυλάξεως τῶν ἀπαραγράπτων δικαιωμάτων καί προνομίων τοῦ Γένους ἡμῶν εἰς τὴν Ἁγίαν Γῆν.

Εἶησαν τά ἔτη τῆς ὑμετέρας θεοφιλίας εἰρηνικά, εὐλογημένα καὶ καρποφόρα!"

Β' ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ.

Τὴν πρωΐαν τοῦ Σαββάτου τῆς Τυρινῆς, 3^{ης}/16^{ης} Μαρτίου 2013, ἔλαβε χώραν εἰς τό Καθολικόν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως ἡ εἰς Ἀρχιερέα -Ἀρχιεπίσκοπον Ἱεραπόλεως χειροτονία τοῦ Γέροντος Σκευοφύλακος τοῦ Παναγίου Τάφου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰσιδώρου.

Τῆς θείας Λειτουργίας διὰ τὴν χειροτονίαν ταύτην προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων αὐτῷ τῶν Ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, Βόστρων κ. Τιμοθέου, Φιλαδελφείας κ. Βενεδίκτου καί τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Γεράσων κ. Θεοφάνους, Τιβεριάδος κ. Ἀλεξίου, Ἀβήλων κ. Δωροθέου, Ἰόππης κ. Δαμασκηνοῦ, Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου, Λύδδης κ. Δημητρίου καί Καττάρων κ. Μακαρίου, Ἱερομονάχων, Πρεσβυτέρων καί διακόνων.

Πρὸ τῆς χειροτονίας ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προσεφώνησε τόν ἐψηφισμένον Ἀρχιεπίσκοπον Ἱεραπόλεως διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

“Θεοφιλέστατε Ἐψηφισμένε Ἀρχιεπίσκοπε Ἱεραπόλεως καί Γέρον Σκευοφύλαξ τοῦ Παναγίου Τάφου κ. Ἰσίδωρε,

Ἡ θεία Πρόνοια, ἡ τά πάντα καλῶς οἰκονομοῦσα πρὸς τό συμφέρον καί τὴν σωτηρίαν ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων, ἀξιοῖ ἡμᾶς, τό Παλαίφατον ἡμῶν Πατριαρχεῖον, τὴν Γεραράν ἡμῶν Ἀγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα καί τό Ὁρθόδοξον χριστεπώνυμον πλήρωμα, νά ἰστάμεθα καί νά ἱερουργῶμεν εἰς τό μέσον τῆς γῆς.

Εἰς τόν τόπον τοῦτον, συμφώνως πρὸς τὰς εὐαγγελικὰς μαρτυρίας ἐπληρώθη ἡ προφητικὴ πρόρρησις «σωτηρίαν εἰργάσω ἐν μέσῳ τῆς γῆς, Χριστέ ὁ θεός». Ἐνταῦθα ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου ὠλοκληρώθη ἡ οἰκονομία τοῦ θεοῦ, ἡ ἀρξαμένη διὰ τῆς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ Αὐτοῦ.

Ἐνταῦθα «ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη» (Ἠσ. 53, 7) καί ἐθουσιάσθη σταυρικῶς, τιθεὶς Ἐαυτὸν λύτρον ὑπὲρ τῆς σωτηρίας ἡμῶν, Ἰησοῦς Χριστός ὁ Ναζωραῖος. Ἐνταῦθα, ἀποκαθλωθεὶς ἀπὸ τοῦ σταυροῦ, εἰς τό ἔναντι ἡμῶν κενόν μνημεῖον ἐνεταφιάσθη καί κατελθὼν εἰς τόν Ἄϊδην, ἐνίκησεν τὰς ἐναντίας διαβολικὰς δυνάμεις καί ἀναστάς τριήμερος ἐκ νεκρῶν, συνανέστησεν παγγενῆ τόν Ἀδάμ.

Τόν ἅγιον τόπον τοῦτον, βεβηλωθέντα ἄχρι καιροῦ ὑπό ἀσεβῶν, ἀνέδειξεν εἰς τήν πρέπουσαν αὐτῷ θέσιν, ὠραιότητα καί δόξαν ἢ αὐτοκρατορική εὐσέβεια τῶν ἀγίων ἐνδόξων θεοστέπτων μεγάλων βασιλέων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης καί ἡ Ἐκκλησία τῶν ἀγίων Τόπων, «ἡ Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, θεοῦ τό κατοικητήριον».

Ὁ Πανίερος οὗτος Ναός ὑπέστη ἐπιθέσεις, ἐπιδρομάς καί καταστροφάς, τοιαύτας δέ ἦντεξε καί ὑπερέβη καί ἐστάθη διά μέσου τῶν αἰώνων καί ἴσταται ὡς τήν σήμερον λειτουργικός τόπος προσφυγῆς, προσκυνήσεως, προσευχῆς, προσκυνηματικῆς καί λειτουργικῆς, ἀγιασμοῦ καί σωτηρίας ἑκατομμυρίων ψυχῶν ἀνθρώπων. Ὁ Ναός τοῦτος ἀποτελεῖ τόν πόλον ἔλξεως οὐχί ἡμῶν τῶν Ὀρθοδόξων, ἀλλά καί τῶν λοιπῶν ἀνά τόν κόσμον Χριστιανῶν καί ἄνευ ὑπερβολῆς ἀποτελεῖ ὡς ὀμφαλός τῆς γῆς σημεῖον παγκοσμίου ἐνδιαφέροντος.

Τοῦτον τόν Ναόν, τό Ἅγιον καί Πανάγιον προσκύνημα τοῦτο, τοῦ Φρικτοῦ Γολγοθᾶ, τοῦ Παναγίου Τάφου καί τῆς εὐρέσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἐκάλεσεν τήν ὑμετέραν θεοφιλίαν ἢ θεία Πρόνοια νά διακονήσῃ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας. Εἰς τήν κλήσιν ταύτην τοῦ θεοῦ ἢ ὑμετέρα θεοφιλία προθύμως ἀνταπεκρίθη καί μετά ζήλου καί ὑπακοῆς ὑπηρέτησε εἰς τά Πανάγια Προσκυνήματα τοῦ Ναοῦ τούτου. Ἐνταῦθα μετά τῶν Ναϊτῶν Πατέρων ὡς ἡγούμενος ἠκροάσθη τάς νυκτερινάς θείας Λειτουργίας ἐν τῇ ἀπολύτῳ ἡσυχίᾳ τῆς νυκτός, εἴτε κεκλεισμένων τῶν θυρῶν τοῦ Ναοῦ τούτου, συμφώνως τῷ Προσκυνηματικῷ Καθεστώτι, εἴτε ἐν ἀσφυκτικῇ προσκυνηματικῇ συρροῇ, ἐν ἑορταῖς ἢ καί καθημεριναῖς, προῖσταμένης τῆς Ἡμῶν Μετριότητος ἢ Ἀρχιερέως τοῦ Πατριαρχείου τῆ συλλειτουργία Ἀρχιερέων καί πλειάδος ἱερέων ὄλων τῶν ἀνά τόν κόσμον Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Τά δικαιώματα τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἐν τῷ Πανορθοδόξῳ καί Παγχριστιανικῷ προσκυνήματι τούτῳ ἢ ὑμετέρα θεοφιλία μετά ζήλου καί ἐπιμελείας ὑπερήσπισε ἐν προσκυνηματικῇ συνεργασίᾳ ἀνυποχωρήτως μετά τῶν ἄλλων δογμάτων. Ἐπετέλεσε δέ συντηρητικᾶς καί ἐξωραϊστικᾶς ἐργασίας ἐν τῷ Φρικτῷ Γολγοθᾶ, τῷ Παρεκκλησίῳ τῶν Κλαπῶν καί τῇ προσκειμένῃ τῷ Ναῷ τῆς Ἀναστάσεως Ἱερᾶ Μονῆ τοῦ Ἀβραάμ.

Ἐκτιμῶσα ταῦτα ἢ περί Ἡμᾶς Ἁγία καί Ἱερά Σύνοδος, ἐξέλεξε τήν ὑμετέραν θεοφιλίαν εἰς Ἀρχιεπίσκοπον Ἱεραπόλεως καί ἀνέδειξεν εἰς τήν θέσιν τοῦ Γέροντος Σκευοφύλακος, ὅπως καί ἐκ τῆς Ἐπισκοπικῆς καί τῆς Γεροντικῆς θέσεως ταύτης συνεχίσῃ αὕτη ἐνεργώτερον καί ἀποτελεσματικώτερον τήν Ἀγιοταφίτικὴν αὐτῆς ἀποστολήν.

Πρόσελθε, οὖν, κατὰ τήν Ἁγίαν ταύτην ὥραν τῆς ἀναιμάκτου θυσίας, ἵνα ἐκ τῶν χειρῶν τῆς Μετριότητος Ἡμῶν καί τῶν χειρῶν τῶν Ἀρχιερατικῶν Συνοδικῶν μελῶν, λάβῃς τήν Χάριν τοῦ Παναγίου καί Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, πρὸς φωτισμόν καί ἀγιασμόν τῆς ὑπάρξεώς σου καί στερέωσιν καί ἐνότητα τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ τῆς Ἐκκλησίας”.

Ὁ δέ ἐψηφισμένος ἀντεφώνησε διά τῆς κάτωθι ἀντιφωνήσεως αὐτοῦ:

“Μακαριώτατε, Πάτερ καί Δέσποτα,

Ὅταν ἡ πρόνοια τοῦ θεοῦ ὠδήγησε τά βήματά μου ἀπό τήν ἰδιαιτέραν μου πατρίδα εἰς τήν Πατριαρχικὴν Σχολήν τῆς Ἁγίας Σιών, οὐδέποτε ἐφαντάσθην, ὅτι

ἐπρόκειτο εἰς τόσον σύντομον χρονικόν διάστημα, νά λάβω ἐκ τῶν τιμίων χειρῶν Ὑμῶν τόν ὑψιστον βαθμόν τῆς ἱερωσύνης, καί νά καταστῶ εἷς τῶν Ἐπισκόπων τοῦ παλαιφάτου καί μαρτυρικοῦ, Πατριαρχικοῦ θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων.

Λαμβάνων τό ὑψιστον τοῦτον τιμητικόν βαθμόν τῆς Ἱερωσύνης, ὑπόσχομαι ἐνώπιον Κυρίου ὅτι πάντοτε θά εἶμαι μνήμων τοῦ λόγου Αὐτοῦ: «ὅς ἂν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔσται ὑμῶν δοῦλος», (Ματθ. 20-27).

Ἄπειρον τό ἔλεος καί ἀνεξιχνίαστοι αἱ βουλαί τοῦ θεοῦ. Ἀπό σήμερον ἀναλαμβάνω εἰς τούς ἀσθενεῖς ὤμους μου μίαν μεγάλην καί δύσκολον ἀποστολήν. Πρός ὀλοκλήρωσιν αὐτῆς μέ ἐνισχύουν οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου λέγοντος: «Ὁ γάρ ζυγός μου χρηστός καί τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστίν», (Ματθ. 11,30). Διά τοῦτο ἔχω ἐναποθέσει τὰς ἐλπίδας μου εἰς τόν θεόν, πού μέ διαβεβαιώνει ὅτι: «οἱ φοβούμενοι τόν Κύριον ἤλπισαν ἐπὶ Κύριον, βοηθὸς αὐτῶν καί ὑπερασπιστὴς αὐτῶν ἐστίν, (Ψαλμ. 115, 11).

Ὁμολογῶ ὅμως ἐνώπιον θεοῦ καί ἀνθρώπων τὴν ἀνεπάρκειαν καί τὴν ἀδυναμίαν μου, ἀλλὰ καί τὴν ἐμπιστοσύνην μου εἰς τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ θεοῦ, ὅτι «ἡ χάρις τοῦ θεοῦ ἢ τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσα καί τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα» θά ἀναπληρώσῃ καί τὰς ἰδικάς μου ἐλλείψεις.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀντηχοῦν εἰς τὰ ὦτά μου, οἱ λόγοι τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, τοῦ συγγραφέως τῆς Κλίμακος, πρὸς τόν Ποιμένα καί Ἐπίσκοπον: «Ἐπίσκοπος καί ποιμὴν εἰς τὴν κυριολεξίαν εἶναι ἐκεῖνος πού ἔμπορεῖ νά ἀναζητήσῃ καί νά θεραπεύσῃ τὰ ἀπολωλότα λογικά πρόβατα μέ τὴν ἀκακίαν του, τόν ζῆλον του καί τὴν προσευχὴν του. Κυβερνήτης εἶναι αὐτός πού ἀπὸ τόν θεόν καί τούς κόπους του ἀπέκτησε πνευματικὴν δύναμιν, καί ἔμπορεῖ οὐχί μόνον ἀπὸ τὴν τρικυμίαν, ἀλλὰ καί μέσα ἀπὸ τὴν ἄβυσσον νά ἀνασύρῃ καί νά σώσῃ τό πλοῖον», (Ἰωάννου τοῦ Σιναΐτου, "Λόγος εἰς τόν ποιμένα", Κλιμαξ, ἔκδ. Ἰ. Μ. Παρακλήτου, 19894, σελ. 381).

«Τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκέ μοι;», (Ψαλμός 115, 3).

Ἐπιθυμῶ νά ἐκφράσω τὴν ἀπειρον εὐχαριστίαν καί δοξολογίαν μου πρὸς τόν Τριαδικόν θεόν, ὁ Ὅποιος μέ ἠξίωσε αὐτῆς τῆς μεγάλης τιμῆς καί χάριτος.

Ἐνδακρυς ἐκφράζω τὰς εὐχαριστίας καί τὴν ἀπειρον εὐγνωμοσύνην μου πρὸς αὐτόν τόν Πανάγιον Τάφον τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τόν ὅποιον ἠξιώθην νά ὑπηρετήσω ἀπὸ τῆς ἐντάξεώς μου εἰς τὴν Γεραράν ἡμῶν Ἀδελφότητα, καί σήμερον καλοῦμαι διὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου νά ἀναλάβω τὴν περίοπτον καί ὑπεύθυνον διακονίαν τοῦ Γέροντος Σκευοφύλακος. Μακαριώτατε, ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης θέλω νά διαβεβαιώσω Ὑμᾶς, ὅτι θά καταναλώσω ὅλας τὰς πνευματικὰς καί σωματικὰς μου δυνάμεις εἰς τὴν διαφύλαξιν τῆς πολυτίμου ταύτης πρακαταθήκης, τὴν ὁποίαν παρέλαβον ἐκ τῶν προκατόχων ἡμῶν Ἁγιοταφίτων Πατέρων. Ὡς Ἐπίσκοπος, θά μεριμνῶ διὰ τὴν ποιμαντικὴν διακονίαν τῶν πολυαρίθμων εὐλαβῶν Προσκυνητῶν τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου.

Τὴν ἱεράν ταύτην στιγμὴν ἐπιθυμῶ μέτ' εὐγνωμοσύνης νά ἀπευθυνθῶ πρὸς τό σεπτόν πρόσωπόν Σας, ἐνθυμούμενος τούς λόγους καί τὰς συμβουλὰς Σας μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν μου ἐκ τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς τῆς Ἁγίας Σιών, διὰ τῶν ὁποίων μέ προετρέψατε νά παραμείνω κατὰ τὴν διάρκειαν ἐκείνου τοῦ καλοκαιριοῦ, διὰ νά

δοκιμάσω τόν δρόμον τοῦ μοναχισμοῦ καί κατοπιν νά πάρω τήν ἀπόφασιν τῆς ἐντάξεώς μου εἰς τήν Ἀδελφότητα. Τό γεγονός, ὅτι τώρα εὐρίσκομαι ἐνώπιόν Σας, καλούμενος νά λάβω τήν χειροτονίαν τοῦ Ἐπισκόπου κατά μέγα μέρος τό ὀφείλω εἰς τήν Πατρικήν Σας ἐκείνην προτροπήν.

Μετά τόν διορισμόν μου εἰς τήν διακονίαν τοῦ Παναγίου Τάφου, εἶχον τήν ἰδιαιτέραν εὐλογίαν νά μαθητεύσω παρά τούς πόδας τοῦ μακαριστοῦ Σκευοφύλακος καί Μητροπολίτου Θαβωρίου κυροῦ Δανιήλ, ὁ ὁποῖος μέ τήν ἀπλότητα, τήν πολυμάθειαν καί τήν μακροχρόνιον προσφοράν εἰς τά Πανάγια Προσκυνήματα, μοῦ ἐνεφύσησε τόν ζῆλον, τήν ἀγάπην καί τήν ἀφοσίωσιν πρός τόν Πανάγιον Τάφον καί ἐπέδειξεν μεγάλην ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ παρά τό νεαρόν τῆς ἡλικίας μου, ὅπως καί ὅλοι οἱ διαδεχθέντες αὐτόν Σκευοφύλακες, ὁ τελευταῖος τῶν ὁποίων ἦτε, Ὑμεῖς, Μακαριώτατε.

Ἐπίσης θέλω νά ἐκφράσω τόν σεβασμόν μου πρός τόν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Κωνσταντίνης καί Γέροντα Ἀρχιεπίσκοπον κ. Ἀρίσταρχον, ὁ ὁποῖος ὡς Σχολάρχης τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς, μέ ἐγαλούχησε μέ μὀρφωσιν, μέ ἀγάπην πρός τόν Θεόν καί τήν Ἐκκλησίαν, ἀλλά καί ὅλα τά χρόνια τῆς διακονίας μου, ἐστάθη πολύτιμος συμπαραστάτης.

Εὐχαριστῶ ἐκ βάθους ψυχῆς, ὅλους τούς Σεβασμιωτάτους Ἀρχιερεῖς καί Πανοσιολογιωτάτους Ἀρχιμανδρίτας μέλη τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Σύνοδου, οἱ ὁποῖοι μέ ἐτίμησαν ἐκλέγοντές με Ἀρχιεπίσκοπον Ἱεραπόλεως τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων. Ἐπίσης θερμάς εὐχαριστίας ἐκφράζω πρός ὅλους τούς Ἀγιοταφίτες, ἰδιαιτέρως δέ τούς πατέρας καί ἀδελφούς τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, οἱ ὁποῖοι μέ ἐστήριξαν εἰς τό δύσκολον ἔργον τοῦ Παρασκευοφύλακος. Γνωρίζω πολύ καλά ὅτι χωρίς τήν ἰδικήν των συμπαράστασιν καί βοήθειαν θά μοῦ ἦτο ἀδύνατον νά ἐκπληρώσω τάς ὑποχρεώσεις μου εἰς τήν εὐαίσθητον καί κοπιαστικήν ταύτην διακονίαν. Ἐφαρμόζοντες τό: «ἀδελφός ὑπὸ ἀδελφοῦ βοηθούμενος ὡς πόλις ὄχυρά», (Παροιμ. 18,19), ὑπερέβημεν μαζί πολλούς κινδύνους εἰς τήν προάσπισιν τῶν δικαίων ἡμῶν ἐντός τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως.

Εἰς τούς κατά σάρκα γονεῖς μου καί ἀδελφούς, οἱ ὁποῖοι παρίστανται προσωπικῶς εἰς τήν χαράν μου, ἐκφράζω τήν εὐγνωμοσύνην μου, διότι εἰς αὐτούς ὀφείλω τήν χριστιανικήν ἀνατροφήν, τήν ὁποίαν μοῦ ἐχάρισαν, τήν ἀγάπην διὰ τόν συνάνθρωπον καί τήν ἀπλότητα τῆς πίστεως.

Εὐχαριστῶ ἐπίσης, ὅλους τούς παρισταμένους κληρικούς καί λαϊκούς προσκυνητάς, οἱ ὁποῖοι ἐταξίδευσαν, διὰ νά συμμετάσχουν εἰς τήν σημαντικήν ταύτην στιγμὴν τῆς ζωῆς μου.

Ἐπικαλούμενος, τάς πρεσβείας τῶν Ἀγίων, παρακαλῶ Ὑμᾶς υἱικῶς, Μακαριώτατε, ἵνα διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν Ὑμῶν ἡ χάρις τοῦ Παναγίου καί τελεταρχικοῦ Πνεύματος ἀναδείξῃ με γνήσιον ἐργάτην τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου”.

Μετά ταῦτα ὁ ἐψηφισμένος προσηνέχθη ὑπὸ δύο Ἀρχιμανδριτῶν καί παρεδόθη εἰς δύο Ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι καί προσεφώνησαν τό «Κέλευσον, κελεύσατε», ἐχειραγώγησαν αὐτόν τρίς πέριξ τῆς Ἀγίας Τραπεζῆς, ἀσπαζόμενον ταύτην καί τήν χεῖρα τοῦ Μακαριωτάτου, ἐν ᾧ ἐψάλλοντο τά τροπάρια «Ἅγιοι μάρτυρες», «Ἡσαΐα

χόρευε», καί «Δόξα σοι Χριστέ ὁ Θεός», ὅποτε καί κλίνας τά γόνατα αὐτοῦ ὁ ἔψηφισμένος πρό τῆς Ἁγίας Τραπέζης καί ἐγγίζων τὰς χειῖρας αὐτοῦ ἐπ’ αὐτῆς, ἐδέχθη τὴν ἐπίθεσιν τῶν χειρῶν τοῦ Μακαριωτάτου, τῶν λοιπῶν Ἀρχιερέων ἐγγιζόντων τοῦτον καί τὴν ἐπίκλησιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος: «ψήφω τε καί δοκιμασία τῶν Πανιερωτάτων Ἀρχιερέων καί ὁσιολογιωτάτων Ἀρχιμανδριτῶν μελῶν τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου... ἡ θεία Χάρις...»

Μετά τὴν ἀνάγνωσιν τῶν νενομισμένων εὐχῶν, ὁ Μακαριώτατος ἐπιδίδων τῷ χειροτονηθέντι ἕκαστον τῶν ἀρχιερατικῶν ἀμφίων, ἀνεφώνησε τό «ἄξιος», τοῦ ἐκκλησιάσματος ἐπικροτοῦντος τοῦτο. Ἐν τέλει δέ ἀπό τῆς Ὡραίας Πύλης ὁ Μακαριώτατος ἐπαρουσίασε τὸν χειροτονηθέντα εἰς τό ἐκκλησίασμα λέγων: «αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου».

Ἐν συνεχείᾳ ἠκολούθησε κατὰ τὴν τάξιν ἡ θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου καί προηγουμένου, τιμῆς ἕνεκεν, τοῦ χειροτονηθέντος τῶν ἄλλων συλλειτουργούντων Ἀρχιερέων.

Εἰς τό τέλος τῆς θ. Λειτουργίας μετά τό «Εὐλογία Κυρίου καί ἔλεος...» καί πρό τῆς ἀπολύσεως ὁ Μακαριώτατος παρέδωκεν εἰς τὸν χειροτονηθέντα τὴν Ἀρχιερατικὴν ράβδον λέγων: «λάβε τὴν ράβδον ταύτην...».

Μετά τὴν ἀπόλυσιν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ χειροτονηθεὶς διένειμε τό ἀντίδωρον εἰς τοὺς προσερχομένους πιστοὺς καί συγχαίροντας αὐτῷ.

Τούτων πάντων τελεσθέντων, ἡ Πατριαρχικὴ συνοδεία ἀνῆλθεν ἐν ἐπισήμῳ πομπῇ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα.

Ἐνταῦθα ὁ χειροτονηθεὶς Ἀρχιεπίσκοπος Ἱεραπόλεως καί Γέρων Σκευοφύλαξ κ. Ἰσίδωρος προσεφώνησε τὸν Μακαριώτατον διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

“Μακαριώτατε, Πάτερ καί Δέσποτα,

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Ἐξοχώτατε κ. Γενικέ Πρόξενε,

Πανοσιολογιώτατοι ἀδελφοί, μέλη τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου,

Σεβαστοὶ Πατέρες καί ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Προσκυνηταί,

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

«Σιών, θεοῦ ὄρος τό ἅγιον καί Ἱερουσαλήμ, κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου ἄρον καί ἴδε τὰ συνηγμένα τέκνα σου ἐν σοί, ἰδοὺ γάρ ἤκασι μακρόθεν προσκυνῆσαι τῷ βασιλεῖ σου».

Διὰ μίαν εἰσέτι φοράν ἐκφράζω πρὸς τὴν Ὑμετέραν Σεπτὴν Μακαριότητα καί τὴν περὶ Αὐτὴν Ἁγίαν καί Ἱεράν Σύνοδον τὰς ἐκ βάθους μου εὐχαριστίας, διὰ τὴν εἰς ἐμέ τὸν ταπεινὸν γενομένην τοιαύτην τιμὴν.

Θερμάς επίσης εὐχαριστίας ἐκφράζω πρὸς πάντας ὑμᾶς, τούς συμμετέχοντας καί παρευρισκομένους Πατέρας καί ἀδελφούς, καί τούς εὐλαβεῖς χριστιανούς, πολλοί ἐκ τῶν ὁποίων ὑπεβλήθησαν εἰς τὴν ταλαιπωρίαν τοῦ ταξιδίου, διὰ νὰ ἔλθουν μακρόθεν καί νὰ ἐνώσουν τὰς προσευχὰς των πρὸς τὸν Κύριον διὰ τὴν ἐμὴν ἀναξιοτήτα.

Προπίνων εἰς ὑγιείαν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, εὐχομαι ὅπως τό Πανάγιον καί Τελεταρχικόν Πνεῦμα, σκεπάζη πάντοτε καί καθοδηγῇ τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα καί τὴν περὶ Αὐτὴν Ἁγίαν καί Ἱεράν Σύνοδον εἰς τὴν πηδαλουχίαν τῆς Μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν”.

Ἡ ἀκολουθία μετεδόθη ζωντανά ἐκ τοῦ Δικτυακοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τοῦ Πατριαρχείου, ἴδε ἠλεκτρονικόν σύνδεσμον:

<http://jerusalem-patriarchate.info/2012/12/26/7446/>

Μετά τό κέρασμα προσῆλθον πάντες οἱ μετασχόντες τῆς χειροτονίας καί συνεχάρησαν τὸν χειροτονηθέντα Ἀρχιερέα, ἀσπαζόμενοι τὴν χεῖρα αὐτοῦ.

Τό ἑσπέρας τῆς Κυριακῆς ταύτης ὁ χειροτονηθεὶς Ἀρχιεπίσκοπος Ἱεραπόλεως κ. Ἰσίδωρος παρέθεσε δεξίωσιν εἰς τό ξενοδοχεῖον Notre Dame πρὸς πάντας τούς τιμήσαντας αὐτόν διὰ τῆς συμμετοχῆς αὐτῶν εἰς τὴν χειροτονίαν αὐτοῦ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/hAIKLL38bWw>

<http://youtu.be/KEu45hI4vnA>

ngg_shortcode_1_placeholder

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ & Η ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΟΥ **ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΤΤΑΡΩΝ Κ. ΜΑΚΑΡΙΟΥ.**

Α΄. ΜΗΝΥΜΑ.

Τό ἑσπέρας τοῦ Σαββάτου τῶν Ψυχῶν, 24^{ης} Φεβρουαρίου/ 9^{ης} Μαρτίου 2013, ἔλαβε χώραν συμφώνως πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου ἐν τῇ Συνεδρίᾳ αὐτῆς ΟΕ΄/19.2. 2013 καί τὴν Τυπικὴν Διάταξιν τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καί τῆς Ἁγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος εἰς τὸν Πατριαρχικόν καί Μοναστηριακόν Ναόν τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης τό Μήνυμα τῆς ἐκλογῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καττάρων κ. Μακαρίου.

Μετά τὴν τελετὴν τοῦ Μηνύματος εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν ἠκολούθησεν ἄνοδος εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Πατριαρχείου. Ἐνταῦθα ὁ ἐψηφισμένος Ἀρχιεπίσκοπος Καττάρων κ. Μακάριος προσεφώνησε τὸν Μακαριώτατον Πατέρα ἡμῶν καί Πατριάρχην Ἱεροσολύμων

κ.κ. Θεόφιλον διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Σεβασμιώτατοι,

Πανοσιολογιώτατοι ἀδελφοί μέλη τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου,

Ἐξοχώτατε κ. Γενικέ Πρόξενε,

Σεβαστοί Πατέρες καί ἀδελφοί,

Ἀγαπητοί Χριστιανοί,

Αἶνον καί δοξολογίαν βαθυκάρδιον ἀναπέμπω πρός τόν ἐκ νεκρῶν ἀναστάντα Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅστις ἡμᾶς συνήγαγεν ἐπί τό αὐτό εἰς κοινωνίαν πίστεως καί ἀγάπης καί ἐλπίδος.

Ὁ Ἑσπερινός τοῦ Σαββάτου εἶναι ἡ πρώτη γεῦσις τῆς χαρᾶς τῆς Ἀναστάσεως, τήν ὁποίαν ἐορτάζομεν καθ' ἐκάστην Κυριακῆν. Αὐτήν τήν Κυριακῆν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Σιών ἡμᾶς συνήγαγε καί ἐκάλεσε τήν ταπεινότητά μου διά τοῦ Μεγάλου Μηνύματος, ἵνα μετά τῆς Ἀναστάσεως καί τήν Πεντηκοστήν ἐν Ἐκκλησίᾳ ἐορτάσωμεν.

Μετά τόν Κύριον εὐχαριστῶ ἀπό βάθους καρδίας, Ὑμᾶς Μακαριώτατε, καί τά σεβαστά μέλη τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου, διά τήν ἐμπιστοσύνην, τήν ὁποίαν ἐπεδείξατε πρός τό πρόσωπόν μου διά τῆς τιμίας ψήφου Ὑμῶν νά ἐκλέξητε τήν ἐλαχιστότητά μου Ἐπίσκοπον. Ἐπίσης εὐχαριστῶ, Ὑμᾶς, Μακαριώτατε, διά τάς συμβουλάς, τάς ὁποίας ἀπευθύνετε πρός ἐμέ μετά τήν ἐκλογήν μου ὅτι ὑπεράνω τοῦ προσωπικοῦ συμφέροντος εἶναι ἡ ὑπακοή εἰς τήν Ἐκκλησίαν. Ἐπίσης διά τῆς Ὑμετέρας ἐκκλησιολογικῆς καί φιλακολούθου μαρτυρίας διδάσκετε, ποῖον πρέπει νά εἶναι τό καθῆκον τοῦ λειτουργοῦ τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή νά λειτουργῇ εἰς τό θυσιαστήριον καί ὅλη ἡ διακονία νά ξεκινᾷ ἀπό αὐτό καί νά καταλήγῃ εἰς αὐτό. Αὐτόν τόν ρόλον τονίζετε ὅτι πρέπει νά ἔχουν τά Πανάγια Προσκυνήματα ὡς χῶροι λατρείας καί ἀγιασμοῦ. Τοιοῦτοτρόπως ἡ ἀποστολή τοῦ Ἁγιοταφίτου κληρικοῦ ὡς λειτουργοῦ τοῦ θυσιαστηρίου καί φύλακος τῶν τιμαλφῶν τῆς πίστεώς μας μνημείων, συνοψίζεται εἰς τήν ποιμαντικήν βοήθειαν τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν καί τοῦ ποιμνίου ἡμῶν, οἱ ὁποῖοι ὀδηγοῦν τραυματισμένοι ἢ ὑγιεῖς τά βήματα αὐτῶν πρός τούς χώρους αὐτούς.

Ὅλα τά ὡς ἄνω θά ἀποταμιεύσω ὡς τιμαλφεῖς ἀναμνήσεις καί συμβουλάς εἰς τό ταμεῖον τῆς καρδίας μου. Μετά βαθυτάτης λοιπόν εὐγνωμοσύνης καί ὀλοκαρδίου σεβασμοῦ, εὐχαριστῶ σύμπασαν τήν Ἁγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα, τούς παρευρισκομένους Ἱεράρχας, κληρικούς καί λαϊκούς, οἱ ὁποῖοι μέ τιμοῦν μέ τήν παρουσίαν, συμπαράστασιν καί συμμετοχὴν τους.

Προσκαλῶ αὔριον εἰς τόν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως ὅλους τούς Πατέρας καί ἀδελφούς, τούς ἀπό μακρὰν καί ἐγγύς προσελθόντας κατά σάρκα καί πνεῦμα συγγενεῖς μου καί τό ἐνταῦθα ποίμνιον καθὼς καί τήν μικρὰν ἀντιπροσωπείαν ἐκ τοῦ ποιμνίου τοῦ Κάταρ, οἱ ὁποῖοι μέ συνώδευσαν, ἵνα εὐχαριστιακῶς συμμετάσχωμεν εἰς τήν μεγάλην χαρὰν μου καί νά λάβω διά τῶν χειρῶν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος καί τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων, ὅ,τι πολυτιμώτερον ἐνεπιστεύθη ὁ Θεός εἰς Ὑμᾶς, τό πλήρωμα τῆς Ἱερωσύνης. Πολλά Ὑμῶν τά ἔτη

καί θεοτίμητα, Μακαριώτατε.

Ἀνταπαντῶν ὁ Μακαριώτατος, ἀντεφώνησε πρὸς τὸν ἐψηφισμένον Ἀρχιεπίσκοπον Μακάριον τὰ κάτωθι:

Θεοφιλέστατε Ἐψηφισμένε Ἀρχιεπίσκοπε Καττάρων

κ. Μακάριε,

Τὴν σήμερον ἡμέραν ἡ ὑμετέρα θεοφιλία προγεύεται τῆς χαρᾶς τῆς εἰς Ἀρχιεπίσκοπον Καττάρων ἐκλογῆς αὐτῆς ψήφοις κανονικαῖς τῆς περὶ Ἡμᾶς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Παλαιφάτου Πατριαρχείου τῶν Ἱεροσολύμων.

Εἰς τὴν θέσιν ταύτην ἐξέλεξε καὶ ἀνέδειξε τὴν ὑμετέραν θεοφιλίαν ἡ Ἁγία καὶ Ἱερά Ἡμῶν Σύνοδος, θεωρήσασα ὅτι αὕτη παιδιόθεν ἀφιέρωσεν ἑαυτὴν εἰς τὴν Γεραράν Ἀγιοταφίτικὴν Ἡμῶν Ἀδελφότητα, μαθητεύσασα ἀρχικῶς εἰς τὴν Πατριαρχικὴν Σχολὴν τῆς Ἁγίας Σιών, ἀποτελειώσασα τὰς σπουδὰς αὐτῆς ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Βελιγραδίου, ὑπηρετήσασα δ' ὕστερον ὡς Σχολάρχης τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς καὶ ἡγούμενος ἐν Φχές καὶ Πατριαρχικὸς Ἐπίτροπος ἐν Κάταρ.

Εἰς τὰς ἀνατεθείσας ταύτας διακονίας ἡ ὑμετέρα θεοφιλία ἐφάνη πιστή, διὰ τοῦτο καὶ ἐπὶ ὑψηλοτέρας κατεστάθη, ἐπὶ τῆς ποιμαντικῆς δηλονότι ἐπιστασίας καὶ ἐπιμελείας τῆς ἐν ταῖς τῆς Ἀραβίας ἀκρωρείαις δικαιοδοσίας τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου Ἐπισκοπῆς τοῦ Κάταρ.

Ἐν εὐγνωμοσύνῃ, ὅθεν, ἐπὶ ταῖς ὑπὸ τοῦ θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας δωρεαῖς τῇ ὑμετέρᾳ θεοφιλίᾳ, θάρσει ἐπὶ τῇ προκειμένη ἐπισκοπικῇ διακονίᾳ, ἔντεινε καὶ μὴ φοβοῦ, πρόσελθε ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει διὰ τὴν λῆψιν τῆς ἀρχιερατικῆς δωρεᾶς τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος τὴν αὔριον.

Εἶψαν τὰ ἔτη τῆς ὑμετέρας θεοφιλίας εὐλογημένα!

Μετά ταῦτα ὁ ἐψηφισμένος Ἀρχιεπίσκοπος Μακάριος, ἐν ᾧ συνέχαιρον αὐτῷ, προσέφερεν ἀναμνηστικὴν φιάλην ἐκ τῆς παραδοσιακῆς τέχνης τοῦ Κατάρ τῷ Μακαριωτάτῳ καὶ τοῖς Ἀρχιερεῦσι, τοῖς Ἱερεῦσι καὶ πᾶσι τοῖς τιμήσασιν αὐτῷ διὰ τῆς παρουσίας αὐτῶν μπομπονιέρας, περιεχούσας εἰκόνα τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰσαάκ τοῦ ἐν Κάταρ ἀσκήσαντος.

Β' ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ.

Τὴν Κυριακὴν τῆς Ἀπόκρεω, 25^{ῆς} Φεβρουαρίου/10^{ῆς} Μαρτίου 2013, ἔλαβε χώραν ἡ χειροτονία τοῦ Θεοφιλεστάτου ἐψηφισμένου Ἀρχιεπισκόπου Καττάρων κ. Μακαρίου εἰς Πατριαρχικὸν καὶ πολυαρχιερατικὸν Συλλεΐτουργον, τελεσθέν εἰς τὸ Καθολικὸν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως.

Τοῦ Συλλειτουργοῦ τούτου προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, Καπιτωλιάδος κ. Ἰουχίου, Βόστρων κ. Τιμοθέου, Φιλαδελφείας κ. Βενεδίκτου καί τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Γεράσων κ. Θεοφάνους, Ἀβήλων κ. Δωροθέου, Ἰόππης κ. Δαμασκηνοῦ, Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Ἰορδάνου κ. Θεοφυλάκτου Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου καί Λύδδης κ. Δημητρίου τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ θρόνου καί τῶν ἐκ Ρωσίας περεπιδημούντων Ἀρχιερέων Τομπώσκ κ. Δημητρίου καί Ἐπισκόπου Μπάρναλ κ. Μαξίμου, Ἁγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, Ρώσων παρεπιδημούντων Ἱερέων, Πρεσβυτέρων καί διακόνων.

Τό μυστήριον τῆς χειροτονίας ἐτελέσθη συμφώνως πρός τήν τυπικήν διάταξιν τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας ὡς αὕτη διαλαμβάνεται εἰς τό Ἀρχιερατικόν.

Πρό τῆς χειροτονίας ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προσεφώνησε τόν χειροτονηθέντα Ἀρχιεπίσκοπον Καττάρων κ. Μακάριον διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

Θεοφιλέστατε Ἐψηφισμένε Ἀρχιεπίσκοπε Καττάρων

κ. Μακάριε,

Ἡ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων οἰκονομία τοῦ Θεοῦ διά τήν σωτηρίαν ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ Αὐτοῦ ἐτελέσθη ἐν χρόνῳ, ἐπί Καίσαρος Ὀκταβιανοῦ Αὐγούστου καί Ποντίου Πιλάτου καί τόπῳ, ἐν Ἰουδαίᾳ, Σαμαρείᾳ καί Γαλιλαίᾳ.

Ἐπί τῶν ὡς ἄνω κοσμικῶν ἀρχόντων καί ἐπί τῶν ὡς ἄνω τόπων ἔλαβον χώραν τά ὑπέρ νοῦν καί ἔννοϊαν σωτήρια μυστήρια, ὁ Εὐαγγελισμός δηλονότι τῆς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ κατά σάρκα Γέννησις Αὐτοῦ, ἡ Βάπτισις, ἡ Σταύρωσις, ἡ Ἀνάστασις, ἡ Ἀνάληψις καί ἡ Ἐπιφοίτησις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἡ Ἐκκλησία, «ἡ οὖσα ἐν Ἱεροσολύμοις», εὐηγγελίσθη τά μυστήρια ταῦτα καί ἐκήρυξεν αὐτά ἀνά τόν κόσμον, εἰς αὐτήν δέ ἀνετέθη ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ νά διακονῇ ταῦτα ἐπί τῶν τόπων, ἐπί τῶν ὁποίων ταῦτα ἐτελέσθησαν.

Τό ἔργον τοῦτο ἐπετέλεσε διά μέσου τῶν αἰώνων, «Σιών ἡ Ἁγία, ἡ δεχθεῖσα πρώτη ἄφεςιν ἁμαρτιῶν διά τῆς Ἀναστάσεως», εἰς τά καθορισθέντα αὐτῇ ὄρια ὑπό Οἰκουμενικῶν καί Τοπικῶν Συνόδων καί αὐτοκρατορικῶν χρυσοβούλλων, εἴτε ἀπό τῆς ἔδρας αὐτῆς, «τῆς πόλεως τοῦ βασιλέως τοῦ μεγάλου», εἴτε οὖσα ἐν ὑπερορίᾳ, ὡς εἰς τούς δυσχειμέρους χρόνους τῆς ἐξορίας αὐτῆς ἐν Πέλλῃ τῆς πέραν τοῦ Ἰορδάνου χώρας καί τοῦ κατατρεγμοῦ αὐτῆς εἰς τούς μέσους αἰῶνας.

Διωκομένη ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, ἀναγκαζομένη συχνάκις νά διαμείβῃ ἐκ τόπου εἰς τόπον καί ἀκολουθοῦσα τήν ἀναφερομένην ὑπό τοῦ Μεγάλου Φωτίου ἀρχήν, ὅτι «εἴθισται τά ἐκκλησιαστικά τοῖς πολιτικοῖς συμμεταβάλλεσθαι», δέν παρημέλει τά τέκνα αὐτῆς, ὅτε ἐδημιουργοῦντο δι' αὐτήν εὐνοϊκώτεροι περιστάσεις ἐξασκήσεως τοῦ ποιμαντικοῦ αὐτῆς ἔργου εἰς περιοχάς τῆς πνευματικῆς δικαιοδοσίας αὐτῆς.

Εἰς μίαν τοιαύτην περιοχὴν τῶν ἐσχατιῶν τῆς δικαιοδοσίας τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου, τό Ἐμιράτον τοῦ Κατάρ, τό ὁποῖον ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον τμήμα τῆς Ἀραβίας, δικαιοδοσίας τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου, συμφώνως καί πρὸς τὴν Πατριαρχικὴν Φήμην, ἐκάλεσε τὴν ὑμετέραν θεοφιλίαν ὁ θεὸς νά διακονῇ ἀπὸ πενταετίας, μετὰ τὴν προετοιμασίαν, τὴν ὁποίαν ἐπραγματοποίησεν ἐκεῖ διὰ τῆς ποιμαντικῆς Αὐτοῦ ἐπισκέψεως μετὰ συνοδείας Συνοδικῶν μελῶν ὁ μακαριστὸς προκάτοχος Ἡμῶν Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Διόδωρος καί ἡ Ἡμετέρα Μετριότης, διακονήσασα ἐπὶ διετίαν προσωπικῶς.

Ἡ ὑμετέρα θεοφιλία, προσελθοῦσα παιδιόθεν εἰς τὴν Ἱεράν ἡμῶν Ἀγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα καί φοιτήσασα εἰς τὴν Πατριαρχικὴν Σχολὴν τῆς Ἁγίας Σιών, σπουδάσασα δέ ἐν συνεχείᾳ τὴν ἱεράν ἐπιστήμην τῆς θεολογίας εἰς τὴν θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βελιγραδίου, ὑπηρετήσασα εὐόρκως ὡς Σχολάρχης τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς καί ἡγούμενος ἐν Φχές τῆς Ἰορδανίας, ἀπεδέχθη ἐν ὑπακοῇ τὴν εἰς Κατάρ ἀποστολὴν ὑπὸ τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος καί ὑπρέτησε μετὰ ζήλου καί ἀφοσιώσεως τὴν Ἑλληνορθόδοξον Κοινότητα (Rum Orthodox) τοῦ Κατάρ, προετοιμάσασα τὰ τῆς καταθέσεως τοῦ θεμελίου λίθου ὑπὸ τῆς Μετριότητος Ἡμῶν, τό 2010, τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῶν ἁγίων Ἰσαάκ τοῦ ἐν Κάταρ καί τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου καί ἀποτελειοῦσα τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Ἐπισκοπείου, μὴ φειδομένη κόπων καί μόχθων, ἀναδεικνύουσα εἰς πόλον ἔλξεως πάντων τῶν ἐν Κάταρ Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, τῶν προσερχομένων ἐκ τῆς Ἰορδανίας, Παλαιστίνης, Γάζης καί ἀλλαχόθεν, τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ Πατριαρχείου, διατηροῦσα ἀγαθὰς σχέσεις μετὰ τῶν ἀρχῶν τοῦ Κατάρ, μετὰ τῆς ἐγκρίσεως τῶν ὁποίων καί ἐπισήμως ἐγκατεστάθη εἰς τό Κατάρ τό ἡμέτερον Πατριαρχεῖον –δι' ἣν ἐγκρισιν καί ἐκ τῆς θέσεως ταύτης εὐχαριστοῦμεν-, καί καλλιεργοῦσα τὸν διάλογον, ὁ ὁποῖος συμβάλλει εἰς τὴν εἰρηνικὴν συμβίωσιν τῶν Χριστιανῶν μετὰ τῶν συγκατοίκων αὐτῶν ὁπαδῶν τῶν ἄλλων θρησκευμάτων, κατὰ τό παράγγελμα τοῦ ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν Παύλου: «Εἰρηνεύετε, εἰ δυνατόν, μετὰ πάντων ἀνθρώπων», (Ῥωμ. 12, 18).

Εἰς ταῦτα ἀποβλέπουσα ἡ περί Ἡμᾶς Ἁγία καί Ἱερά Σύνοδος καί προοιωνιζομένη τό μέλλον τῆς διακονίας τῆς ὑμετέρας θεοφιλίας ἐκ τῆς παρελθούσης ἐγνωσμένης τοιαύτης, ἐξέλεξε καί ἀνέδειξε αὐτήν ἐκ τῆς ἱερατικῆς διακονίας εἰς τὴν ἀρχιερατικὴν, ὅπως συνεχίσῃ νά διακονῇ ἐν ὑπακοῇ καί αὐταπαρνήσει τὴν ἐν Κατάρ Ἀρχιεπισκοπὴν, ἵνα αὕτη τελειοποιῆται καί ἀυξάνῃ κατὰ Χριστόν, προοδεύῃ καί προκόπτῃ καί ἀποτελῇ ἐπαξίαν μαρτυρίαν τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου, κατὰ τό παράγγελμα τοῦ Κυρίου, «Οὕτω λαμψάτω τό φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσι ὑμῶν τὰ καλά ἔργα καί δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς», (Ματθ. 5, 16).

Ἀναλογιζόμενος, ὅθεν, θεοφιλέστατε ἐψηφισμένε Ἀρχιεπίσκοπε Καττάρων κ. Μακάριε, τὴν ὑψίστην ταύτην τιμὴν καί τὴν βαρεῖαν ταύτην ποιμαντικὴν εὐθύνην, πρόσσελθε τῷ Ἁγίῳ θυσιαστηρίῳ, ἵνα λάβῃς διὰ τῶν χειρῶν Ἡμῶν καί τῶν ἀρχιερατικῶν μελῶν τῆς περί Ἡμᾶς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου τὴν χάριν, τὴν δύναμιν, τὸν φωτισμόν καί τὸν ἁγιασμόν τοῦ Παναγίου καί Τελεταρχικοῦ Πνεύματος καί καταστῆς κῆρυξ τῆς ἀληθείας, τῆς εἰρήνης, τῆς δικαιοσύνης, τῆς καταλλαγῆς, τῆς συμφιλίσεως, τοῖς ἐγγύς καί τοῖς μακράν, τοῖς οἰκείοις τῆς πίστεως καί πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι «περὶ τοῦ λόγου τῆς ζωῆς ἡμῶν», (Ἰω. Α', 1, 1-1).

ὁ δὲ Ἀρχιεπίσκοπος Μακάριος ἀντεφώνησε πρὸς τὸν Μακαριώτατον διὰ τῆς κάτωθι ἀντιφωνήσεως αὐτοῦ:

Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Σεβασμιώτατοι,

Ἐξοχώτατε κ. Γενικὴ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος,

Ἐξοχώτατε κ. Πρόξενε τῆς Κύπρου,

Πανοσιολογιώτατοι ἀδελφοὶ μέλη τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου,

Σεβαστοὶ Πατέρες καὶ ἀδελφοί,

Ἀγαπητοὶ Χριστιανοί,

Σάλπιγξ ἡμᾶς ἱερατικὴ πρὸς πανήγυριν ἠθροισε καὶ μετὰ τοῦ Ἱεροσολυμίτου ὕμνογράφου ἀναφωνῶ: «Ἄισατε, λαοί, θεοπρεπῶς ἐν Σιών καὶ εὐχὴν ἀπόδοτε Χριστῶ ἐν Ἱερουσαλήμ. Σπιθαμῇ ὁ μετρήσας οὐρανόν, δρακί σέ γῆν Κύριος πάρεστι, Σιών γάρ ἐξελέξατο, ἐν αὐτῇ δὲ οἰκεῖν καὶ βασιλεύειν.

Κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην ἡμέραν, ἵνα λάβω εὐχὴν καὶ εὐλογίαν καὶ ἁγιασμόν, πορεύομαι τῷ πνεύματι εἰς τὰ Πανάγια Προσκυνήματα καὶ ἐκεῖ καταφιλῶ τὸ ἔδαφος, ὅπερ ἐπάτησαν Χριστοῦ μου τὰ ἴχνη. Ἵσταμαι νῦν ἐν μέσῳ τῆς γῆς, ὅπου τὸ μυστήριον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου ἀπειργάσθη κατὰ τὸν Προφητάνακτα, ὑποκλίνομαι εὐλαβῶς πρὸς αὐτόν τόν θεοδέγμονα Τάφον, εἰς ὃν κατετέθη τὸ πανάγιον Σῶμα τοῦ Λυτρωτοῦ ἡμῶν, τὴν πηγὴν τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως. Ἐκεῖθεν διαβαίνω εἰς τὸν θειότατον Γολγοθᾶν, ὅπου ὁ Κύριος τῆς δόξης ὑψωθείς ἐσταυρώθη, ἵνα ἀσπασθῶ τὸ τίμιον ξύλον τοῦ Σταυροῦ. Ὅδεύω περαιτέρω εἰς τὴν Βηθλεέμ, προσκυνῶ ἐκεῖ τὴν φάτνην μᾶλλον ἢ τὴν χρυσοῦν στάμνον, ἐν ἧ ὁ οὐ τὸ μάννα, ἀλλ' ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς ἐφυλάχθη. Θεωρῶ προσέτι τὸ πανάγιον θαβώρειον ὄρος τῆς Μεταμορφώσεως. Τὸ ὄρος τῶν Ἑλαιῶν, ὅθεν ὁ Κύριος ἀνέβη πρὸς τὰ οὐράνια. Βλέπω καὶ τῆς πανάγνου Δαυΐτιδος κόρης τὸ μνήμα, ὅπου προσκυνεῖται ἡ Πανυπερευλόγητος εἰς τὴν πανίερον Γεθσημανῆν.

Ἵσταμαι ἐν μέσῳ τῶν δύο ὁροσῆμων τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, εἰς τὸν χῶρον τοῦ χώρου τοῦ Μαρτυρίου, τὸν ὁποῖον ἡ φιλοκαλία τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ ἡ φιλοπονία τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἁγίας Ἑλένης διὰ τῶν ὑποδείξεων καὶ τῆ συνεργασίας τοῦ Ἁγίου Μακαρίου Ἱεροσολύμων ὑκοδόμησαν. Εἰς τοῦτον τὸν ναόν ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων διὰ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ πρὸς τοὺς νεοφύτους ἐσυστηματοποίησε τὴν διδαχὴν τῆς ἀμωμῆτου πίστεως ἡμῶν, τοιοῦτοτρόπως δὲ διεσώθησαν οἱ πρῶτοι τοῦ εἴδους τούτου λόγοι, οἱ γνωστοὶ ὡς «Κατηχήσεις».

Αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν τῆς ἐν μέσῳ τῆς γῆς, ἐκ Πνεύματος Ἁγίου συναρμόσεως καὶ δημιουργίας τῆς πρώτης Ἐκκλησίας τοῦ θεοῦ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, διὰ τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐκφράζει ὁ Ἅγ. Εἰρηναῖος, ὀνομάζων αὐτήν, «μητρόπολιν τῶν διὰ Πνεύματος Ἁγίου τελειοποιημένων πολιτῶν τῆς Καινῆς Διαθήκης». Αὐτὴ ἡ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων ἀπετέλεσε τὴν ἀρχὴν διὰ κάθε ἄλλην Ἐκκλησίαν. Αὐτούς τοὺς Δώδεκα Ἀποστόλους ἐπέλεξε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς

Χριστός, ὄχι ὀλιγωτέρους ἀπὸ τὰς δώδεκα φυλάς τοῦ Ἰσραήλ ἀλλὰ οὔτε περισσοτέρους, διὰ νὰ μὴν θεωρηθῇ ὅτι μέ τὸ πλῆθος αὐτῶν ἐπεβλήθη τὸ κήρυγμα Του. Αὐτοὶ ἐχειροτόνησαν ἐπισκόπους καὶ ἐκεῖνοι ἄλλους μέχρι τῆς σήμερον. Ὡς τελευταῖος κρίκος τῆς ἀλυσίδος ταύτης ἀλλ' οὐχὶ ἔσχατος εἶναι ὁ σήμερον χειροτονούμενος ταπεινὸς πρεσβύτερος. Ἡ Ἐκκλησία ὑπάρχει ἕνεκα τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καὶ χωρὶς αὐτὴν δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ Ἐκκλησία.

Ἀναλογιζόμενος λοιπὸν τὸ ὑπερβάλλον μέγεθος καὶ τὴν ἀξίαν τῆς Ἀρχιερωσύνης, ἀλλὰ καὶ προσμετρῶν τὰς πτωχὰς μου δυνάμεις, δειλιῶ διὰ τὸ τόλμημα τοῦ ἐγχειρήματος. Ἀλλ' ὅμως ἐνθυμούμενος τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Ἦδιστα οὖν μᾶλλον καυχῆσομαι ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου, ἵνα ἐπισκηνώσῃ ἐπ' ἐμέ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ», (Β' Κορ. 12,9-10), θαρρῶ εἰς τὴν δύναμιν τῆς θείας χάριτος, ἡ ὁποία πάντοτε τὰ ἀσθενῆ θεραπεύει καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῖ.

Ὁ Ἐπίσκοπος, συμφώνως μὲ τὸν λόγον τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου, εὐρίσκεται «εἰς τόπον καὶ τύπον Χριστοῦ» καὶ ἡ Ἐκκλησία ὑπάρχει καὶ ἐκφράζεται ἐν τῷ Ἐπισκόπῳ καὶ τῇ Ἁγίᾳ Ἀναφορᾷ τῆς ἀναιμάκτου θυσίας καὶ προσφορᾶς τῆς θείας Λειτουργίας. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἀναφορὰ τοῦ ὀνόματός του κατ' αὐτὴν. Ἄρα κέντρον τῆς ζωῆς τοῦ Ἐπισκόπου, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἐκκλησίας ὀλοκλήρου, εἶναι ἡ θεία Λειτουργία, ὄχι ὡς μία τυπικὴ τελετὴ, ἀλλὰ ὡς τρόπος ζωῆς καὶ μετοχὴ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἐπίσκοπος καλεῖται δι' ἔργων καὶ λόγων, νὰ ἀποτελῇ τύπον καὶ παράδειγμα διὰ τοὺς ἀδελφούς του, καὶ ὁ βίος του νὰ εἶναι ἐπαλήθευσις τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος. Παράλληλα, πρέπει ὡς ἄλλος Προφήτης νὰ διαφυλάσῃ τὴν γνησίαν παράδοσιν καὶ διδασκαλίαν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, μακρὰν ἀπὸ φαρισαϊκὰς τυπολατρείας καὶ νομικιστικὰς ἀντιλήψεις, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ δόγματα καὶ ἤθη ἀλλότρια τῆς μακραίωνος Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως καὶ παραδόσεως.

Φορεὺς τῆς παραδόσεως αὐτῆς εἶναι τὸ Παλαίφατον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν συνείδησιν ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων ἀποτελεῖ εὐλογημένον καὶ ἱερόν θεσμόν, ὁ ὁποῖος καθιερώθη ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἐλαμπρύνθη ἀπὸ ἐξεχούσας Πατριαρχικὰς μορφὰς ὡς τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Δοσιθέου καὶ καθηγιάσθη ἀπὸ τοὺς ἰδρωτὰς ὁσίων Πατριαρχῶν καὶ Ἀρχιεπισκόπων, ὡς τῶν Ἁγίων Μακαρίου, τοῦ ὑψώσαντος τὸν Τίμιον Σταυρόν, Κυρίλλου Ἱεροσολύμων τοῦ Κατηχητοῦ, Σωφρονίου τοῦ παραλαβόντος τὸν «ἀχτιναμέ», Μοδέστου τοῦ ἀνοικοδομήσαντος τὸν Ναόν τῆς Ἀναστάσεως καὶ Λεοντίου, ἀλλὰ καὶ ἐβαπτίσθη διὰ τῶν αἱμάτων Ὁμολογητῶν καὶ Μαρτύρων Πατριαρχῶν καὶ Ἀρχιεπισκόπων, ὡς τοῦ Μαξίμου Ἱεροσολύμων, τὸν ὁποῖον ἐτραυμάτισαν οἱ Ἀρειανοὶ καὶ τοῦ Ἰωάννου, τὸν ὁποῖον ἐπυρπόλησαν ἐντὸς τοῦ Πανιέρου τούτου Ναοῦ. Εἰς τὸ κλίμα τοῦ Πατριαρχείου ἡμῶν διέλαμψαν αἱ μεγάλαι μορφαὶ τοῦ μοναχισμοῦ, ὁ Ἅγιος Σάββας ὁ Ἠγιασμένος, ὁ Ἅγιος Θεοδόσιος ὁ Κοινοβιάρχης, Εὐθύμιος ὁ Μέγας, ὁ Ἅγιος Γεράσιμος ὁ Ἰορδανίτης, οἱ Χοτζεβίται, ὁ Ἅγιος Ἰσαάκ ὁ ἐν Κάταρ καὶ πολλοὶ γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι ὄσιοι, οἱ ὁποῖοι ἐγεώργησαν τὸ ἄγονον τῆς ἐρήμου.

Διὰ τὴν διαφύλαξιν τοιαύτης παρακαταθήκης ὅποσα δάκρυα ἐνταῦθα ἔχυσαν οἱ Ἄγιοταφῖται Πατέρες ἀπὸ τῆς ἐγκαθιδρύσεως ὑπὸ τῆς Ἁγίας Ἐλένης τοῦ Τάγματος τῶν Σπουδαίων ἕως τῆς σήμερον, ὅποσους ἐξέβαλον στεναγμούς καὶ ὅποσας ὑπέστησαν ὀδύνας. Ἄπασα ἡ Ἱερουσαλήμ εἶναι μάρτυς, μάρτυς εἶναι καὶ αὐτὸς ὁ Κύριος, οὔτινος ἐδέοντο. Τοιοῦτοτρόπως πάντοτε ἐν σταυρῷ καὶ δοκιμασίᾳ πορευομένης, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς Ἀναστάσεως ἠχηρῶς καταγγελλούσης, κοινῆς πάντων ἡμῶν Μητρός Σιών τῆς Ἁγίας, τῆς προκαθημένης τῆς τιμῆς καὶ εὐλαβείας,

διακηρύττει τήν μαρτυρίαν αὐτῆς πρό τό πλήρωμα αὐτῆς ἀλλά καί πρός τούς ἐκ τῶν τεσσάρων σημείων τῆς οἰκουμένης ἀπ' αἰώνων ἀπειραρίθμους ἐπισήμους καί ἀπλοῦ προσκυνητάς.

Καί ἰδοῦ πορεύομαι λοιπόν, Μακαριώτατε καί λοιποί Ἀρχιερεῖς, ὑπήκοος γενόμενος εἰς τό θέλημα τοῦ θεοῦ καί τήν φωνήν τῆς Ἐκκλησίας, προκειμένου μετ' ἀφοσιώσεως καί ὑπακοῆς νά συνεχίσω τήν διακονίαν τοῦ εὐσεβοῦς ποιμνίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κάταρ. Εἰς τήν περιοχὴν, ὅπου αἱ λυχνίαι τῶν Ἐκκλησιῶν, ὡς καί ἐκεῖναι τῆς Ἀποκαλύψεως, κρίμασιν οἷς ὁ Κύριος ὁ μόνος οἶδεν, ἐσβέσθησαν διά τήν στρατευομένην Ἐκκλησίαν, ἀλλά διά τήν θριαμβεύουσαν διά τῶν εὐχῶν καί πρεσβειῶν τῶν ὁσίων ἀσκητῶν τῆς ἐρήμου τῆς Ἀραβίας, ὡς τοῦ ὁσίου πατρός ἡμῶν Ἰσαάκ τοῦ ἐν Κάταρ ἀσκήσαντος καί τοῦ αὐταδέλφου αὐτοῦ Ματθαίου, τῶν μαρτύρων τῆς Εὐδαίμονος καλουμένης Ἀραβίας, ὡς τοῦ Ἁγίου Ἀρέθα, αὐτῶν τῆς Νατζράν καί τοῦ Ἁγίου Πέτρου τοῦ Δαμασκηνοῦ, ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Ἀρνίου δέν ἔπαυσαν λειτουργικῶς νά λατρεύουν νά πρεσβεύουν καί νά ἀναμένουν. Τό πλήρωμα τοῦ χρόνου ὅμως ἦλθε καί χάριν τῶν ἐναλλαγῶν τῆς ἱστορίας, αἱ σβησταί λυχνίαι μετὰ ἀπό αἰῶνας ἀσελήνου σκότους ἤναψαν καί ἔλαμψαν, ὡς τοῦ Κάταρ, τῶν Ἠνωμένων Ἐμιράτων, τοῦ Κουβέϊτ, αἱ δέ τῆς Ἀραβίας καί δὴ τῆς Εὐδαίμονος εἰσέτι! Τάς λυχνίας αὐτῶν τῶν Ἐκκλησιῶν αἰσίως ἀναμένομεν τήν ὥραν, ὅπου καί πάλιν θά ἀνάψουν. Τήν δέ λυχνίαν τοῦ Κάταρ τήν ὁποίαν, Ὑμεῖς Μακαριώτατε, ἠνάψατε τήν κρατῶ ἄσβεστον μέ τήν δύναμιν πού μοῦ δίδει ὁ θεός, ἀνανεῶνων καθημερινῶς τό ἔλαιόν της ἀπό τήν ἀγάπην τῶν ἀνθρώπων.

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα, ταύτην τήν ἁγίαν ἡμέραν καί ὥραν τῆς προσωπικῆς μου Πεντηκοστῆς θέλω νά ἐκφράσω τήν μεγάλην εὐγνωμοσύνην μου διά τήν ἐκλογήν μου εἰς Ἀρχιερέα ἀλλά καί διότι «ὁ ἐτάζων καρδίας καί νεφρούς» μέ ἠλέησεν καί μέ ἤξιώσε νά μαθητεύσω εἰς τήν κατά Σιών Πατριαρχικὴν Σχολὴν πλησίον Ὑμῶν, Μακαριώτατε, ὡς Καθηγητοῦ. Ἡ παντευλόγητος καί πανσθενουργός πρόνοια τοῦ θεοῦ ἐνεπιστεύθη τόν ἀπό παιδός καταρτισμόν μου εἰς τόν ἔνθεον λόγον καί τήν θεοφιλῆ χειραγωγίαν τοῦ τότε Σχολάρχου καί νῦν Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου.

Ὑπό τήν καθοδήγησιν αὐτοῦ «ἐξελεξάμην παραρριπτεῖσθαι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ θεοῦ μου μᾶλλον ἢ οἰκεῖν μέ ἐν σκηνώμασιν ἁμαρτωλῶν». Ἐκ βάθους καρδίας ἐκφράζω τήν ἀμετάπτωτον ἀγάπην μου καί τόν πηγαῖον σεβασμόν πρός αὐτόν. Μετά ταῦτα, στρέφομαι μετὰ σεβασμοῦ πρός τά μέλη τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου, τά τιμήσαντά με διά τῆς ὁμοφώνου ψήφου αὐτῶν, ὑποκλινόμενος ἐν εὐγνωμοσύνη καί ἐν εὐχαριστίαις διά τήν ἐπιδειχθεῖσαν πρός τό πρόσωπόν μου εὐμένειαν καί ἐπιείκειαν. Ἐπίσης πλησίον τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου Μελετίου καί μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ὀνουφρίου πολλά ἐδιδάχθην καί πολλαπλῶς ὠφελήθην, «ἅς εἶναι ἡ μνήμη αὐτῶν ἄληστος καί αἰώνια».

Καί ἀπό τοῦ οὐρανοῦ κατεβαίνω εἰς τήν γῆν, διά νά εὐχαριστήσω τούς σεβαστούς μου γονεῖς, δι' ὅσα προσέφερον καί σήμερον συμμετέχουν εἰς τήν χαράν μου, μετὰ τῶν ἀδελφῶν καί τῆς νύμφης μου, προσέτι, δέ, εὐχαριστῶ πάντας τούς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ προσελθόντας, φίλους κληρικούς καί λαϊκούς, ὡς καί πάντας τούς ἐκδηλώσαντας τά αἰσθήματα ἀγάπης πρός τό πρόσωπόν μου καί συνέβαλον εἰς τήν προετοιμασίαν τῆς χειροτονίας μου.

Μακαριώτατε Πάτερ, ποιμήν τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας, ἐπίθητε τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ἐπιεικῶς τάς Πατριαρχικάς Ὑμῶν χειρας ἐπ' ἐμέ τόν ταπεινόν καί ἀνάξιον, ἵνα ὁ ποιμήν ὁ καλός καί Σωτὴρ ἡμῶν καταπέμψῃ καί ἐπ' ἐμέ τό Πανάγιον Αὐτοῦ Πνεῦμα,

καθαρίζον μὲν τὰς πολλὰς μου ἁμαρτίας, καταξιοῦν με δὲ τῆς ἀρχιερατικῆς χάριτος.

Ἡ Θεία Λειτουργία ἐσυνεχίσθη πανηγυρικῶς καὶ δοξολογικῶς καὶ μετὰ τὴν χειροτονίαν, τοῦ χειροτονηθέντος προηγουμένου τῶν ἄλλων Ἀρχιερέων τιμητικῶς μετὰ τὸν Μακαριώτατον.

Πρὸ τῆς Ἀπολύσεως ὁ Μακαριώτατος παρέδωσε τὴν ποιμαντορικὴν ράβδον εἰς τὸν χειροτονηθέντα λέγων αὐτῷ «λάβε τὴν ράβδον ταύτην».

Τοῦ χειροτονηθέντος Ἀρχιερέως Ἀρχιεπισκόπου Κατάρ κ. Μακαρίου διανείμαντος τὸ ἀντίδωρον εἰς τοὺς πιστοὺς, ἡ Πατριαρχικὴ Συνοδεία, τῶν κωδῶνων κρουομένων, ἀνῆλθεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα.

Ἐνταῦθα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μακάριος προσεφώνησε τὸν Μακαριώτατον διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Σεβασμιώτατοι,

Ἐξοχώτατε κ. Γενικὴ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος,

Ἐξοχώτατε κ. Πρόξενε τῆς Κύπρου,

Πανοσιολογιώτατοι ἀδελφοί μέλη τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου,

Σεβαστοὶ Πατέρες καὶ ἀδελφοί,

Ἀγαπητοὶ Χριστιανοί,

«Τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων ὧν ἔδωκέ μοι;»

Ἄνελθόντες ἐν πομπῇ ἐκ τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως μετὰ τὴν εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίαν μου εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, φέρων εἰς τοὺς ἀσθενεῖς ὤμους μου τὴν βαρεῖαν εὐθύνην καὶ χάριν τῆς Ἀρχιερωσύνης ἐξ ἄκρας συγκαταβάσεως καὶ εὐσπλαγχνίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς ἐμέ τὸν ἀνάξιον Ἐπίσκοπον, δανειζόμενος τοὺς λόγους τοῦ ψαλμῶδοῦ, λέγω: «ἐμεγάλυνε Κύριος τοῦ ποιῆσαι μετ' ἐμοῦ• ἐμεγάλυνε Κύριος τοῦ ποιῆσαι μετ' ἐμοῦ, καὶ ἐγενήθη εὐφραινόμενος». Ἀπὸ τὰ μύχια λοιπὸν τῆς καρδίας μου, ἡ ὁποία πάλλεται ἀπὸ συγκίνησιν καὶ χαρὰν, δέος καὶ εὐγνωμοσύνη ἀναδύεται ὡς ἀνθομολόγησις λατρείας καὶ εὐχαριστίας πρὸς τὸν εὐεργέτην καὶ μόνον Δεσπότην καὶ Σωτῆρα Χριστόν, διὰ τὸ μέγα Αὐτοῦ ἔλεος καὶ τὰς πλουσίας Αὐτοῦ δωρεάς.

Μακαριώτατε, ἐκφράζω καὶ πάλιν τὴν τιμὴν, τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀδιάπτωτον ἐν Κυρίῳ ἀγάπην μου, πρὸς Ὑμᾶς, διὰ τὴν μετάδοσιν εἰς ἐμέ τῆς χάριτος τῆς Ἀρχιερωσύνης καὶ τὴν ἐπιδεικνυομένην ἀγάπην πρὸς τὸ πρόσωπόν μου. Βεβαιῶ Ὑμᾶς, Μακαριώτατε, ὅτι, ὄση μοι δύνამις, θά ἐργασθῶ, ἀνταποκρινόμενος εἰς τὰ κελεύσματα τῆς Ἐκκλησίας ἐντὸς τοῦ συγχρόνου κόσμου καὶ ἐντὸς τῶν συνθηκῶν

τῆς εὐαισθήτου περιοχῆς μας.

Ἐπίσης θέλω νά ἐκφράσω τόν σεβασμόν μου καί τήν ἐκ Κυρίῳ ἀγάπην μου πρός τήν Ἀγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα, τοὺς συγγενεῖς, φίλους καί ἀδελφούς, οἱ ὅποιοι μοῦ συμπαρεστάθησαν μέχρι σήμερον καί ἰδιαιτέρως τήν ἡμέραν τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας μου. Πολλοί ἐπεθύμουν νά εἶναι καί σωματικῶς σήμερον μαζί μου, ἀλλά δέν κατέστη δυνατόν, ὅμως αἰσθάνομαι ὅτι αἱ εὐχαί καί αἱ προσευχαί αὐτῶν μέ συνοδεύουν.

Φέρων, λοιπόν, Μακαριώτατε, τήν μεγάλην δωρεάν τῆς Ἀρχιερωσύνης, θά ἐπιστρέψω εἰς τό εὐλαβές ποίμνιον, ἵνα πληροφορήσω τήν διακονίαν μου καί ἵνα συνεχίσω τήν μακραίωνα παράδοσιν τῆς Ρωμιοσύνης εἰς τήν εὐαίσθητον περιοχὴν τῆς Ἀραβικῆς Χερσονήσου καί δὴ τοῦ Κάταρ.

Ἡ ἀκολουθία μετεδόθη ζωντανά ἐκ τοῦ Δικτυακοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τοῦ Πατριαρχείου, ἴδε ἠλεκτρονικόν σύνδεσμον:

<http://jerusalem-patriarchate.info/2012/12/26/7446/>

Ἐν συνεχείᾳ, τῶν γλυκισμάτων προσενεχθέντων, προσῆλθον πάντες οἱ Πατέρες καί τό ἐκκλησίασμα καί συνεχάρησαν τόν χειροτονηθέντα Ἀρχιεπίσκοπον Κατάρ κ. Μακάριον. Τούτους ἐτίμησεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κατάρ ἐν συνεχείᾳ διὰ τῆς παραθέσεως γεύματος εἰς τό ξενοδοχεῖον Knight Palace.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/z67rd73pBkQ>

ngg_shortcode_2_placeholder

ΜΗΝΥΜΑ & ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΛΥΔΔΗΣ Κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ.

Α΄. ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ.

Κατ' ἀπόφασιν τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου, προεδρευομένης ὑπό τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, ἐν τῇ Συνεδρίᾳ ΟΕ' / 19.2.2013, ἐξελέγη εἰς Ἀρχιεπίσκοπον Λύδδης ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου π. Δημήτριος.

Τό ἑσπέρας τῆς Παρασκευῆς 23^{ης} Φεβρουαρίου/ 8^{ης} Μαρτίου 2013, εἰς τόν Πατριαρχικόν καί μοναστηριακόν Ναόν τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης ἔλαβε χώραν τό Μήνυμα. Συμφώνως πρός τήν τάξιν μετά τόν Ἑσπερινόν τά μέλη τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου εἰσῆλθον εἰς τό Ἱερόν Βῆμα καί ὑπέγραψαν τό Ὑπόμνημα τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἐψηφισμένου Ἀρχιεπισκόπου Λύδδης κ. Δημητρίου.

Ἐν συνεχείᾳ προσῆλθεν ἐκ τῆς οἰκίας αὐτοῦ ὁ νεοεκλεγείς, προπορευομένων τῶν

ραβδούχων καί τῶν νυμφαγωγῶν. Προσελθὼν ὁ νεοεκλεγείς ἔβαλεν «Εὐλογητόν», ἔθυμιασεν καί ἀνέπεμψε δέησιν.

Τοῦ Μηνύματος τῆς ἐκλογῆς ἀνακοινωθέντος καί τοῦ ἐψηφισμένου Ἀρχιεπισκόπου Λύδδης συγκατατεθέντος καί τῆς σχετικῆς ἀκολουθίας τελεσθείσης, ἀνῆλθον πάντες ἐν συνοδείᾳ εἰς τό Πατριαρχεῖον.

Ἐνταῦθα ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Λύδδης προσεφώνησε τόν ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκ τῶν προτέρων ἀναμένοντα Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλον διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

«Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Περάναντες πρό μικροῦ τήν τέλεσιν τοῦ Μικροῦ καί τοῦ Μεγάλου Μηνύματος ἐν τῷ Πανσέπτῳ Μοναστηριακῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης, δοξολογίαν καί αἶνον ἀναπέμπω τῷ ἐν Τριάδι Θεῷ ἡμῶν διά τάς τοσαύτας δωρεάς καί χάριτας Αὐτοῦ καί ἐν συγκινήσει ἐκφράζω πρός τήν Ὑμετέραν φιλόστοργον Πατρότητα καί τοῖς μέλεσι τῆς περί Ὑμᾶς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου ὀλοθέρμους εὐχαριστίας διά τήν τηλικαύτην προσγενομένην μοι τιμήν, τῆς ἐκλογῆς εἰς τόν ὑπέρτατον βαθμόν τῆς Ἱερωσύνης.

Προσβλέπων εἰς τό ἀμέτρητον ἔλεος τοῦ Θεοῦ καί τήν Ὑμετέραν ἀγάπην καί ἀνεκτικότητα, ἐν ταπεινώσει βαθείᾳ προσέρχομαι ἐνώπιον Ὑμῶν καί ἀφήμι ἔμαυτόν εἰς τάς χαριτοβρύτους χειῖρας Ὑμῶν.

Προπίνω εἰς ὑγιείαν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, δεόμενος τοῦ Κυρίου, ὅπως χαριτώνῃ τήν λαμπράν Ὑμῶν Πατριαρχεῖαν ἐν ὑγιείᾳ ἀμφιλαφεῖ καί εἰς ἐτῶν πολλῶν περιελίξεις».

Ἀνταπαντῶν ὁ Μακαριώτατος εἶπε τά ἑξῆς:

«Θεοφιλέστατε Ἐψηφισμένε Ἀρχιεπίσκοπε Λύδδης

κ. Δημήτριε,

Τό παλαίφατον ἡμῶν Πατριαρχεῖον τῶν Ἱεροσολύμων, ἔχον ὡς ἀρωγόν τήν Γεραράν ἡμῶν Ἁγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα, αἶρει ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ τόν σταυρόν τοῦ μαρτυρίου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, γεύεται ἀγογγύστως τοῦ πόνου, τοῦ κόπου καί τῆς ὀδύνης αὐτοῦ, οὐ μὴν ἀλλά καί διά τοῦτο καί τῆς χαρᾶς καί τῆς ἀγαλλιάσεως τῆς Ἀναστάσεως.

Μία τοιαύτη περίοδος γεύσεως χαρᾶς ἀναστασίμου εἶναι καί ἡ πρόσφατος καί παροῦσα χρονικὴ περίοδος, κατὰ τήν ὁποῖαν πραγματοποιοῦνται αἱ ψήφοις κανονικαῖς ἀποφάσεις τῆς περί Ἡμᾶς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου, τῶν προαγωγῶν δηλονότι Ἁγιοταφιτῶν ἀδελφῶν Πατέρων, διακριθέντων ἐπὶ ἀφωσιωμένη καί ἀκεραία προσκνηματικῇ καί ἄλλῃ διακονίᾳ.

Μία τῶν προαγωγῶν τούτων τυγχάνει ἡ ἀνάδειξις τῆς ὑμετέρας Θεοφιλίας ὡς Ἀρχιεπισκόπου τῆς πάλαι ποτέ διαλαμψάσης Ἀρχιεπισκοπῆς Λύδδης, ἧς ψυχὴ καί καρδίᾳ ὁ ἐν τοῖς σπλάγχνοις τῆς γῆς αὐτῆς τάφος τοῦ ἀγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου.

Ἡ Ἁγία καί Ἱερά Σύνοδος ἀνέδειξε τήν ὑμετέραν θεοφιλίαν εἰς ταύτην τήν θέσιν, προσβλέψασα εἰς τήν ἐπιμελημένην καί ἀφωσιωμένην διακονίαν αὐτῆς, ἀφ' ὧν ἡμερῶν ἐνετάγη εἰς τήν Ἀγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα, ἐν τῇ διακονίᾳ αὐτῆς εἰς τό γραφεῖον τῆς Ἀρχιερατείας, τοῦ Γραμματέως τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου, τῇ ἡγουμενίᾳ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀρχαγγέλων, τῇ Προσκυνηματικῇ Ἐπιτροπῇ, καί ἄλλαις διακονίαις.

Ἐπί τῷ λίαν σημαντικῷ γεγονότι τούτῳ διὰ τήν κανονικὴν λειτουργίαν τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἐκκλησίας, συναντᾶται ἡ προσωπικὴ χαρὰ τῆς ὑμετέρας θεοφιλίας μετὰ τῆς χαρᾶς τῆς ἀναδειξάσης αὐτήν Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος κατὰ τό Μέγα Μήνυμα ἐν τῷ Πατριαρχικῷ καί Μοναστηριακῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης καί τῷ Ἱερῷ ἡμῶν ὀσπιτίῳ τούτῳ.

Εὐχαριστοῦντες, ὅθεν, ἐκ βαθέων τόν Πανάγαθον θεόν, προσευχόμεθα ἐκ μυχίων, ὅπως τήν ἐπαύριον καταξιώσῃ ὅλους ἡμᾶς, ἵνα γευθῶμεν πεπληρωμένης τῆς χαρᾶς τῆς ἐν τῷ Πανιέρῳ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ἀναστάσεως ἐπισκοπικῆς χειροτονίας τῆς ὑμετέρας ἀγαπητῆς θεοφιλίας. Γένοιτο».

—

Μετά ταῦτα ἐψάλη ὁ Πολυχρονισμός καί ὁ ἐκλεγείς προσέφερεν εἰς τόν Μακαριώτατον, τούς Ἀρχιερεῖς καί πάντας τούς τιμήσαντας αὐτόν τάς μπομπονιέρας μέ τά κουφέτα.

Β'. Η ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ.

Τήν πρωίαν τοῦ Σαββάτου τῶν Ψυχῶν, 24^{ης} Φεβρουαρίου/9^{ης} Μαρτίου 2013, ἔλαβε χώραν εἰς τό Καθολικόν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως ἢ εἰς Ἀρχιερέα χειροτονία τοῦ ἐψηφισμένου Ἀρχιεπισκόπου Λύδης κ. Δημητρίου.

Ἡ χειροτονία αὕτη ἐτελέσθη εἰς τό πλαίσιον Πατριαρχικοῦ καί Πολυαρχιερατικοῦ Συλλειτουργοῦ. Προεξάρχων τοῦ Συλλειτουργοῦ τούτου ἦτο ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοί δέ Αὐτοῦ οἱ Ἀρχιερεῖς τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ἦτοι οἱ Ἱερώτατοι Μητροπολίται Ναζαρέτ κ. Κυριακός, Καπιτωλιάδος κ. Ἡσύχιος, Βόστρων κ. Τιμόθεος, Φιλαδελφείας κ. Βενέδικτος καί οἱ Σεβασμιώτατοι Ἀρχιεπίσκοποι Γεράσων κ. Θεοφάνης, Ἀβήλων κ. Δωρόθεος, Ἰόππης κ. Δαμασκηνός, Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος, Θαβωρίου κ. Μεθόδιος, Ἰορδάνου κ. Θεοφύλακτος καί Σεβαστείας κ. Θεοδόσιος καί Ἀγιοταφῖται Ἱερομόναχοι καί Ἱεροδιάκονοι.

Ἡ χειροτονία ἐτελέσθη κατὰ τήν τάξιν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, συμφώνως πρός τήν ὁποίαν ὁ χειροτονούμενος Ἀρχιερεύς ἐδήλωσε τήν πίστιν, τήν προσήλωσιν καί ἀφοσίωσιν αὐτοῦ εἰς τά δόγματα καί τήν παράδοσιν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἦτοι εἰς τό ἀγέννητον καί ἄναρχον τοῦ Πατρός, τό γεννητόν τοῦ Υἱοῦ ἐκ τοῦ Πατρός ἀχρόνως καί τό ἐκπορευτόν ἐκ τοῦ Πατρός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί εἰς τήν ἐνανθρώπησιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς ἐνός προσώπου ἐν δύο φύσεσι τῇ θείᾳ καί τῇ ἀνθρωπίνῃ καί εἰς τά ἀδιάβλητα πάθη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, οἶον πεῖναν, δίψαν, θάνατον σαρκί καί εἰς τάς Ἁγίας Εἰκόνας ὡς ἀντίτυπα τῶν πρωτοτύπων.

Τούτων δηλωθέντων ἐν τῷ Ὁρθρῳ, ἤρξατο ἡ θεία Λειτουργία . Μετά τήν Πατριαρχικὴν φήμην, προσηνέχθη ὁ χειροτονούμενος πρό τῆς Ὡραίας Πύλης, ὅποτε

καί ἔλαβε χώραν ἢ προσφώνησις πρὸς αὐτόν τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρὸς ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

«*Θεοφιλέστατε Ἐψηφισμένε Ἀρχιεπίσκοπε Λύδδης*

κ. Δημήτριε,

Ἡ ἡμέρα καὶ ὥρα αὕτη τῆς χειροτονίας τῆς ὑμετέρας Θεοφιλίας εἰς Ἀρχιερέα καὶ δὴ εἰς Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Ἀγιωτάτης Μητροπόλεως Λύδδης, ἧς πολιοῦχος ὁ Ἅγιος ἔνδοξος μεγαλομάρτυς Γεώργιος ὁ Τροπαιοφόρος, τυγχάνει ἀναμφισβητήτως ἡ ἱερωτέρα καὶ συγκινητικωτέρα τῆς ζωῆς σου.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην καλεῖσαι ὑπὸ τοῦ Ἁγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ, νά ἐγκατασταθῆς εἰς τό ὕψιστον ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης, νά εἰσέλθῃς εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ θυσιαστηρίου καὶ νά θεωρῆς αὐτοπεῖ τό πρόσωπον τῆς Ἁγίας Ἀναφοῶς.

Τό μυστήριον τοῦτο τῆς ἀρχιερατικῆς μύσεως καὶ ἐγκαταστάσεώς σου διὰ τῶν χειρῶν τῆς Μετριότητος Ἡμῶν καὶ τῶν τιμίων ἀρχιερατικῶν μελῶν τῆς περὶ Ἡμᾶς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἔχει καὶ τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ σημασίαν, καθ' ὅτι τελεσιουργεῖται εἰς τόν χῶρον ἀναμέσον τοῦ τόπου τῆς σταυρικῆς καὶ λυτρωτικῆς ὑπὲρ ἡμῶν θυσίας καὶ τῆς εἰς ἄδου καθόδου καὶ τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Σιωνίτις Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, ἔχουσα τὴν ἀνάθεσιν ὑπὸ τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ πρώτου ἐπισκόπου αὐτῆς ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου τῆς διακονίας καὶ τῆς φρουρήσεως τῶν Ἁγίων Τόπων τῆς κατὰ σάρκα τοῦ Χριστοῦ ἐμφανείας, ἐμπιστεύεται σήμερον εἰς τὴν ὑμετέραν Θεοφιλίαν τὴν περίοπτον αὐτὴν θέσιν, ἔχουσα χρηστάς τὰς ἐλπίδας πρὸς τό μέλλον, κρίνουσα ἀπὸ τῆς ἄχρι τοῦδε διακονίας αὐτῆς.

Ἀπὸ τοῦ γεγονότος δηλονότι ὅτι ἡ ὑμετέρα Θεοφιλία λαβοῦσα εὐλογίαν ἐκ τοῦ Ἀγιωνύμου Ὁρους, οὗ προστάτις ἡ Ὑπεραγία Δέσποινα Θεοτόκος, καὶ ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς μετανοίας αὐτῆς τῆς Μικρᾶς Ἁγίας Ἄννης, ἔνθα ἠγούμενος διετέλεσε ὁ μακαριστός ὑμνογράφος τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας π. Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης, ἐνετάχθη εἰς τὴν Γεραράν ἡμῶν Ἀγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα.

Τὴν Ἀδελφότητα ταύτην διηκόνησας ἔκτοτε μετ' ἀφοσιώσεως καὶ αὐταπαρνήσεως, ἐν ὑπακοῇ καὶ ἐπιμελείᾳ τῶν ἀνατιθεμένων καθηκόντων σου, τῆς διακονίας ἐν τῇ Ἀρχιγραμματείᾳ, τοῦ Γραμματέως τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, τοῦ ἐφημερίου ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῆς Μεγάλης Παναγίας, τῆς Ἡγουμενείας ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῶν ἁγίων Ἀρχαγγέλων καὶ τῆς ἐκπροσωπήσεως τοῦ Πατριαρχείου ἡμῶν εἰς Συνέδρια ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ καταπολεμήσεως τῶν αἰρέσεων.

Εὐγνωμονῶν, ὅθεν, τόν Πανάγαθον θεόν, τόν ἐπιδαπιλεύσαντα τὰς πλουσίας Αὐτοῦ δωρεάς πρὸς τὴν σὴν Θεοφιλίαν, πρόσελθε θαρρῶν ἐπὶ τῷ ἐλέει καὶ τῇ εὐσπλαχνίᾳ Αὐτοῦ ἐν ταπεινώσει ψυχῆς καὶ προσευχῇ διακαεῖ, ἵνα δεχθῆς τὴν ἀρχιερατικὴν χάριν τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος καὶ καταστῆς ποιμὴν ἄξιος τῆς λογικῆς ποιμένης τοῦ Χριστοῦ, καρποφορῶν εἰς τόν ἀμπελῶνα Αὐτοῦ, διδάσκων τούς πιστούς ἐν λόγῳ πραότητος καὶ ἐπιεικειᾶς τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τό παράγγελμα τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «δεῖ τόν ἐπίσκοπον ἀνέγκλητον εἶναι ὡς θεοῦ οἰκονόμον, μὴ αὐθάδη, μὴ ὀργίλον... ἀλλὰ φιλόξενον, φιλάγαθον, σώφρονα,

δίκαιον, ὅσιον, ἐγκρατῆ, ἀντεχόμενον τοῦ κατὰ τὴν διδαχὴν πιστοῦ λόγου, ἵνα δυνατός ᾗ καὶ παρακαλεῖν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῇ ὑγιαίνουσῃ καὶ τοὺς ἀντιλέγοντας ἐλέγχειν», (Τίτ. 1, 7-9), ἀναδεικνύμενος οὕτως ἀντάξιος διάδοχος τῶν ἀγίων καὶ θεοφόρων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων καὶ δὴ τῶν Ἁγιοταφιτῶν, ἡ Ἀδελφότης τῶν ὁποίων ἐτίμησέ σε, ἐγαλούχησε καὶ ἀνέδειξε.

Εἶη τό ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον!»

καὶ ἡ ἀντιφώνησις τοῦ ἐψηφισμένου ἔχουσα ἐλληνιστί ὡς ἔπεται:

Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

«Τί τοῦτο τό περί ἐμέ γέγονεν μυστήριον;

Μετά πολλῆς ταπεινώσεως ἐρανίζομαι τὴν ἀποτύπωσιν ταύτην τοῦ ἱεροῦ ὕμνωδοῦ, εἰς τὴν προσπάθειάν μου, νά κατανοήσω μέ τάς πενιχράς μου πνευματικὰς δυνάμεις, τό σχέδιον τοῦ θεοῦ διὰ τὴν ἐλαχιστότητά μου.

Ἡ ἐφαρμογὴ τούτου ἀνάγεται παιδιόθεν, ὅτε οἱ ἀπλοὶ γονεῖς μου, οἱ ὅποιοι μετ' ἰδιαιτέρας συγκινήσεως παρίστανται τάνῦν ὧδε, ὁμοῦ μετά τοῦ κατὰ σάρκα ἀδελφοῦ μου καὶ τῆς συμβίας αὐτοῦ, παρέδιδαν διὰ τοῦ παραδείγματος αὐτῶν εἰς ἡμᾶς, τά τέκνα αὐτῶν, μαθήματα ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης, ἐργατικότητος καὶ ἀλληλοπεριχωρήσεως.

Μετ' οὐ πολλά ἔτη, ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Κυρίου διὰ τῆς ἐνσκηψάσης πρός με σοβαρᾶς ἀσθενείας, ἐξ ἧς ὁ Κύριος μέ ἐξήγαγεν ὑγιῆ.

Ἀργότερον ἢ ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Μαντζαρίδη ἀνατεθεῖσά μοι ἐμπειρική ἐργασία εἰς τό Ἅγιον Ὅρος, ἐγένετο ἡ αἰτία τῆς γνωριμίας μου μετά τοῦ πολιοῦ καὶ σεβαστοῦ Γέροντος Γερασίμου τοῦ Μικραγιαννανίτου καὶ δι' αὐτοῦ μετά τοῦ μοναχισμοῦ.

Μετά ἐξαετίαν, μία τυχαία ἄφιξις μου μετά μελῶν τῆς συνοδείας εἰς Ἱεροσόλυμα, ἀπέφερε τὴν πρώτην γνωριμίαν μου μετά τῶν Ἁγίων Τόπων, καὶ τόν δι' ὀλίγον συναγελασμόν μου μετά τῶν Ἁγιοταφιτῶν Πατέρων. Πρότασις ἀβροφροσύνης τοῦ μακαριστοῦ προκατόχου Ὑμῶν, Μακαριώτατε, Πατριάρχου Διοδώρου, διὰ νά ἐπιτρέψῃ ὁ γέρων Γεράσιμος τὴν ἐπ' ὀλίγον παραμονήν μου εἰς Ἱεροσόλυμα, πρός συνεπικουρίαν εἰς τό Ἁγιοταφικόν ἔργον, εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν, τῇ εὐλογίᾳ αὐτοῦ, ἔνταξίν μου εἰς τὴν χορείαν τῶν Ἁγιοταφιτῶν Πατέρων καὶ τοῦ Πατριαρχείου τῶν Ἱεροσολύμων, εἰς τό ὁποῖον διακονῶ, θεία χάριτι, ἐπί εἰκοσιεπταετίαν.

Εἰλικρινῶς, Μακαριώτατε, δέν δύναμαι νά κατανοήσω τὴν σύλληψιν καὶ ἐφαρμογὴν τοῦ σχεδίου τοῦ θεοῦ δι' ἐμέ. Ἀπλῶς ἐν τῇ ἀγνοίᾳ μου, ἐκὼν ἀποδέχομαι καὶ κατακολουθῶ τοῦτο.

Δέν εὐρίσκονται λέξεις κατάλληλοι, διὰ νά περιγράψουν τά ποικίλα συναισθήματα, τά κατακλύζοντα τὴν καρδίαν μου κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην.

Ἀτενίζω ἐνεὸς τόν Φρικτόν Γολγοθᾶ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, «ἤπλωσε τάς παλάμας» διὰ τὴν σωτηρίαν πάσης τῆς ἀνθρωπότητος.

Μέ τοὺς νοητοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας, δυνάμεθα καὶ σήμερον νά ἴδωμεν τό

θαυμαστόν τοῦτο γεγονός, καθότι ἡ προστασία τοῦ Ἱερωτέρου Συμβόλου τῆς Χριστιανωσύνης εἶναι αἰσθητή πρὸς πάντας τοὺς πιστοὺς κατοίκους τῶν Ἱεροσολύμων, οὐχὶ μόνον ἐνισχύοντος ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ τηροῦντος ἡμᾶς, κατὰ τὰ ἀδιάψευστα λόγια τοῦ ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ ἐκουσίως δι' ἡμᾶς ὡς ἀκάκου ἀμνοῦ τυθέντος ἰδρυτοῦ τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως.

Ἡ αἴσθησις αὕτη κατὰ τὰς ἡμέρας ἡμῶν εἶναι πλέον ζωηρά, ὅτε τό ἡμέτερον Πατριαρχεῖον καὶ ἐν γένει ἡ Ὀρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία βάλλεται πανταχόθεν καὶ ὑπὸ πολλῶν, ἐν τῇ γενικευμένη ἰδέᾳ τῆς παγκοσμιοποιήσεως, καθότι ἡ ὑπαρξίς καὶ μόνον ταύτης ἀποτελεῖ τροχοπέδην εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν κρυφίων καὶ λίαν ἐπικινδύνων σχεδίων αὐτῆς.

Οὐ φοβούμεθα ὅμως, οὐδε φοβηθησόμεθα εἰς τὸν αἰῶνα, ὡς ἀπολαμβάντες τῆς υἱοθεσίας τοῦ θεοῦ καὶ τῆς χάριτος Αὐτοῦ. Προσκυνοῦμεν τὸν ἔμπροσθεν ἡμῶν κείμενον Κενὸν Τάφον τοῦ Κυρίου καὶ λαμβάνομεν δύναμιν ἐκ τοῦ γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ. Διακονοῦντες δέ τὰ Πανάγια Σκηνώματα, ἀπολαμβάνομεν τῆς ἰδιαίτερας προστασίας καὶ τῆς εὐλογίας αὐτῶν, κορωνίς τῶν ὁποίων τυγχάνει ὁ σωτηριώδης ἐν Χριστῷ βίος ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἡ ἀτελεύτητος ἐν οὐρανοῖς συμβασιλεία ἡμῶν μετὰ τοῦ Δημιουργοῦ πάσης τῆς κτίσεως.

Κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην ὥραν, ἐπιτρέψατέ μοι, Μακαριώτατε, νά ἀναφερθῶ εὐγνωμόνως πρὸς τοὺς ὑπερήλικας γονεῖς μου καὶ τὸν κατὰ σάρκα ἀδελφόν μου μετὰ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ καὶ τοὺς προσφιλεῖς μοι φίλους καὶ συγγενεῖς.

Ἡ εὐγνωμοσύνη μου μεγάλη καὶ πρὸς τὸν μακαριστὸν Πρωτοπρεσβύτερον Φραγκῖσκον Βαμβακάρην, ὁ ὁποῖος ὁμοῦ μετὰ τοῦ μακαριστοῦ π. Κωνσταντίνου Παπακώστα ἐγαλούχησε πάντας τοὺς ἐνορίτας τῆς Ἁγίας Μαρίνης εἰς τὰ νάματα τῆς πίστεως, τῆς ἀνιδιοτελείας καὶ τῆς ἀγωνιστικότητος.

Ἡ σκέψις μου καὶ πρὸς τὸν μακαριστὸν Γέροντα μοναχόν Γεράσιμον Μικραγιαννανίτην, ὁ ὁποῖος ἐπαίδευσεν ἐμέ καὶ τοὺς παραδελφούς μου εἰς τὴν Σκήτην τῆς Μικρᾶς Ἁγίας Ἄννης, εἰς τὸν μοναχισμόν, ἡ πεμπτουσία τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ ἀδιάκριτος ὑπακοή.

Μέ ἰδιαίτερα συναισθήματα ἀναμιμνήσκομαι τὴν μεγάλην μορφήν τοῦ προκατόχου Ὑμῶν, μακαριστοῦ Πατριάρχου κυροῦ Διοδώρου καὶ εὐχαριστίας ἐκ μυχιῶν ἀναφέρω πρὸς πάντας τοὺς Ἁγιοταφίτας ἀδελφούς, οἱ ὁποῖοι μέ ἐστήριξαν διὰ τῆς ἀγάπης αὐτῶν, ἀπὸ πρώτης στιγμῆς.

Ἐν κατακλειδί, δεχθῆτε Μακαριώτατε, ὁμοῦ μετὰ τῶν ὀλοκαρδίων εὐχαριστιῶν μου, διὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην, ν διὰ τῶν ὁποίων μέ περιβάλλετε καὶ τὴν ἀφοσίωσίν μου πρὸς τό πρόσωπον τῆς Ὑμετέρας φιλοστόργου Πατρότητος, ἡ ὁποία οἰακοστρόφως πηδαλιουχεῖ τὴν νοητὴν Ὀλκάδα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων εἰς εὐδίους λιμένας. Ἐν τῷ Ὑμετέρῳ προσώπῳ αἱ εὐχαριστίαι μου προσηκόντως ἀποδίδονται καὶ πρὸς τὰ τίμια μέλη τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, διὰ τὴν προσγενομένην μοι τιμήν.

Καὶ νῦν, Μακαριώτατε, κλίνων γόνυ σώματός τε καὶ πνεύματος, ἐν βαθείᾳ ἐπιγνώσει τῆς ἀναξιότητος μου, παραδίδωμι ἐμαυτὸν εἰς τὰς Πατρικὰς Ὑμῶν

χειρας, ἵνα δι' αὐτῶν τελεσθῆ ἡ προσωπική μου Πεντηκοστή».

Εὐθύς ἀμέσως ἐψάλη τό «Ἡσαΐα χόρευε...» καί τά λοιπά τροπάρια καί ἐπηκολούθησεν ἡ ἐπίθεσις τῶν χειρῶν τοῦ Μακαριωτάτου καί τῶν συλλειτουργούντων Αὐτῷ ἐπί τήν κεφαλὴν τοῦ χειροτονουμένου, ἐγγίζοντος τήν Ἁγίαν Τράπεζαν μετὰ τῶν δύο χειρῶν αὐτοῦ καί ἡ ἐπίκλησις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος... «Ἡ Θεία Χάρις...» καί τό «ἄξιος, ἄξιος, ἄξιος» ἐν τῇ ἐνδύσει τοῦ ἀρχιερατικοῦ σάκου, τοῦ ὠμοφορίου τῆς μίτρας καί τῶν λοιπῶν ἀρχιερατικῶν ἀμφίων.

Μετά τό «αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου» καί τό «Τίς θεός μέγας», ἀπό τῆς Ὁραΐας Πύλης ἐσυνεχίσθη ἡ Θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου καί προηγουμένου τοῦ χειροτονηθέντος τῶν συλλειτουργούντων Ἀρχιερέων.

Πρό τῆς θείας Ἀπολύσεως ὁ Μακαριώτατος ἐπέδωσε τῷ χειροτονηθέντι τήν ἀρχιερατικὴν ράβδον λέγων: «λάβε τήν ράβδον ταύτην...» .

Μετά τήν ἀπόλυσιν ὁ χειροτονηθεὶς Ἀρχιερεὺς διένειμε τό ἀντίδωρον εἰς τοὺς πιστοὺς, εὐλογῶν αὐτούς.

Μετά ταῦτα, τῶν κωδῶνων κρουομένων, ἡ Πατριαρχικὴ Συνοδεία ἀνῆλθεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ἔνθα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Λύδδης προσεφώνησεν εὐχαριστῶν τὸν Μακαριώτατον διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

«Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Μόλις πρό μικροῦ βιώσας τό μυστήριον τῆς Πεντηκοστῆς, διὰ τῆς διὰ τῶν ἀξίων χειρῶν Ὑμῶν ἐπικαλύψεως τῆς ἀδυναμίας καί ἐλαχιστότητός μου, τῇ καταβάσει καί ἐπινεύσει τοῦ Παναγίου καί Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, ἐπιτρέψατέ μοι νά ἐπαναλάβω τὰς ὀλοθύμους εὐχαριστίας μου πρός τήν Ὑμετέραν φιλόστοργον Πατρότητα, τήν περί Ὑμᾶς Ἁγίαν καί Ἱερά Σύνοδον, πάντας τοὺς Ἀγιοταφίτας πατέρας, διὰ τήν ἀγάπην, δι' ἧς μέ περιβάλλετε.

Εὐχαριστῶ καί πάντας τοὺς προσελθόντας καί συμμετασχόντας εἰς τήν ἐόρτιον χαρμονήν ταύτην καί ταπεινῶς δέομαι τοῦ Κυρίου, ὅπως ἐνισχύη πάντας ἡμᾶς ἐν ὑγιείᾳ τῇ κατ' ἄμφω.

Ὑψῶνω τό ποτήριον εὐγνωμόνως καί ἀναφωνῶ: Θεοφίλου τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων ἔτη ὅ,τι πλεῖστα καί ὄλβια».

Ὁ δέ Μακαριώτατος ηὐχήθη, ὅπως ἢ τά ἔτη αὐτοῦ πολλά ὡς ηὐχήθησαν καί οἱ συλλειτουργοί καί οἱ λοιποὶ Ἀρχιερεῖς καί Πατέρες, ὁ Γενικός Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Σωτήριος Ἀθανασίου, οἱ συνεργάται αὐτοῦ, ὁ Ἀντιπρόσωπος τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας εἰς τήν Παλαιστίνην κ. Ἀντώνης Σαμούτης καί πάντες οἱ τιμήσαντες αὐτόν διὰ τῆς παρουσίας αὐτῶν.

Ἡ ἀκολουθία μετεδόθη ζωντανά ἐκ τοῦ Δικτυακοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τοῦ Πατριαρχείου, ἴδε ἠλεκτρονικόν σύνδεσμον:

<http://jerusalem-patriarchate.info/2012/12/26/7446/>

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/7HyU03jcahU>

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Τήν νύκτα τῆς Τετάρτης πρός Πέμπτην, 21^η πρός 22^η Φεβρουαρίου / 6^η πρός 7^η Μαρτίου 2013, ἔλαβε χώραν εἰς τήν ἐν τῷ Παναγίῳ Τάφῳ θείαν Λειτουργίαν ἡ εἰς Πρεσβύτερον χειροτονία τοῦ ἐκ τῆς πόλεως τοῦ Κούφρ Γιασίφ τοῦ βορείου Ἰσραήλ ἱεροδιακόνου π. Νικολάου Μπάσσαλ, ὑπό τοῦ Γέροντος Ἀρχιεπιγραμματέως, Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου.

Εἰς τήν θείαν Λειτουργίαν ταύτην, συνελειτούργησαν τῇ κανονικῇ ἀδείᾳ τοῦ Πατρὸς ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου οἱ ἐκ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ρωσίας παρεπιδημοῦντες Ἀρχιεπίσκοπος Μητροφάνης καί Ἐπίσκοπος Βενιαμίν καί πολλοί ἱερεῖς ἐκ τῆς αὐτῆς ἀδελφῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ὡσαύτως συνελειτούργησαν, ὁ ἡγούμενος τῆς Ἑλληνορθοδόξου Κοινότητος τῆς Ἄκκρης – Πτολεμαίδος καί πνευματικός τοῦ χειροτονουμένου Ἀρχιμανδρίτης π. Φιλόθεος καί ὁ ὁμοπάτριος αὐτοῦ Ἀρχιμανδρίτης π. Μελέτιος, ἡγούμενος τῆς ἐν τῇ Ἱερουσαλήμ Ἱεράς Μονῆς Ἁγίων Θεοπατόρων Ἰωακείμ καί Ἄννης.

Τόν χειροτονηθέντα π. Νικόλαον συνώδευεν ἡ Πρεσβυτέρα αὐτοῦ καί τά τρία τέκνα αὐτοῦ καί τινες πιστοί ἐκ τῆς κώμης αὐτοῦ.

Περί τῆς χειροτονίας ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος προσεφώνησε τόν ὑποψήφιον πρός χειροτονίαν Πρεσβύτερον π. Νικόλαον ἀραβιστί ὡς ἔπεται:

<http://en.jerusalem-patriarchate.info/ar/2013/03/07/2112/>

καί ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

“Εὐλαβέστατε διάκονε, π. Νικόλαε,

ἔχει περάσει ἓνα μόνο ἐξάμηνο, ἀφότου σ’αὐτόν τόν ἅγιο τόπο τῆς σταυρώσεως καί τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δέχτηκες τόν πρῶτο βαθμό τῆς ἱερωσύνης, αὐτόν τοῦ διακόνου. Σήμερα σέ καλεῖ ἡ ἐκκλησία στόν ἴδιο ἅγιο τόπο νά δεχτεῖς τό δεύτερο βαθμό τῆς ἱερωσύνης, αὐτόν τοῦ πρεσβυτέρου. Ἡ ἐκκλησία σέ ἔκρινε ἄξιο γιά τό βαθμό αὐτό γιά τόν ἀφοσιωμένο τρόπο τῆς διακονίας σου, τήν ἐπιμέλειά σου στά ἐκκλησιαστικά σου καθήκοντα, τήν ταπείνωση καί τήν ὑπακοή σου. Φάνηκες πιστός στή διακονία, πού σοῦ ἀνέθεσε τό Πατριαρχεῖο στήν Ἱερά Μητρόπολη Ἄκκρης-Πτολεμαίδος. Γι αὐτό καί ἔγινε δεκτῆ ἡ εἰσήγηση τοῦ ἡγουμένου Ἄκκρης καί πνευματικοῦ σου πατέρα Ἀρχιμανδρίτη Φιλοθέου ἀπό τόν Πατέρα ἡμῶν καί Πατριάρχη Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλο καί τήν Ἁγία καί Ἱερά Σύνοδο γιά τή χειροτονία σου σήμερα σέ

πρεσβύτερο.

Ὅντως εἶναι ἱερὴ ἡ στιγμή αὐτὴ τῆς ζωῆς σου. Μέχρι τώρα διακονοῦσες, βοηθοῦσες τὸν ἱερέα στὴν τέλεση τῶν θείων μυστηρίων τῆς ἐκκλησίας, τοῦ βαπτίσματος, τοῦ γάμου, τῆς θείας λειτουργίας γιὰ τὴ σωτηρία τῶν πιστῶν. Ἀπὸ σήμερα μετὰ τὴν ἐπίθεση τῶν χειρῶν τοῦ ἀρχιερέως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου καὶ τὴν ἐπίκληση τοῦ ἁγίου Πνεύματος, θὰ τελεῖς ὁ ἴδιος τὰ μυστήρια αὐτά. θὰ θυσιάσεις ἀναιμάκτως Ἐκεῖνον πού μέ τό αἷμά Του θυσιάστηκε γιὰ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους, γιὰ τὴ σωτηρία μας. Ὅντως μεγάλη ἡ τιμὴ ἀλλὰ μεγάλη καὶ ἡ εὐθύνη.

Γι' αὐτό ἔχε πάντοτε κατὰ νοῦ, ἔχε πάντοτε στή μνήμη σου, ἔχε πάντοτε πρό ὀφθαλμῶν σου τὴ δωρεὰ τῆς ὁποίας ἀξιῶνεσαι. Νά διακονεῖς τό βασιλέα τῶν βασιλευόντων. Νά συγκαλέγεσαι στή χορεία χιλιάδων ἁγίων ἱερέων πού διακόνησαν αὐτό τό βασιλέα. Νά μιμεῖσαι γι αὐτό τοὺς ἀποστόλους τοῦ Χριστοῦ καὶ τοὺς διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας, νά ζωοποιεῖσαι ἀπὸ τό ζωντανό λόγο τοῦ Θεοῦ στὴν Ἁγία Γραφή καὶ νά ζωοποιεῖς μέ αὐτόν τοὺς πιστοὺς. Νά τρέφεσαι ἀπὸ τό σῶμα καὶ τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ τῆς θείας Εὐχαριστίας καὶ νά τό μεταδίδεις μετὰ φόβου Θεοῦ καὶ ἀγάπης στοὺς πιστοὺς εἰς ἄφεςιν ἁμαρτιῶν καὶ ζωὴ τὴν αἰώνιο.

Πρόσελθε λοιπόν μέ φόβο ἀλλὰ καὶ θάρρος στὰ ἐνδότερα τοῦ Τάφου τοῦ Κυρίου, γιὰ νά λάβεις τό μέγα ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης. Ἔχεις συνοδούς στὴν προσευχὴ σου τὸν Μακαριώτατο Πατριάρχη Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλο, τό Γέροντα Σκυοφύλακα τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως ἐψηφισμένο Ἀρχιεπίσκοπο Ἱεραπόλεως κ. Ἰσίδωρο, τὸν πνευματικό σου πατέρα Ἀρχιμανδρίτη Φιλόθεο, τοὺς ἱερεῖς τῆς περιοχῆς Ἄκκρης, Ἀρχιμανδρίτη Μελέτιο, πρεσβυτέρους οἰκονόμους π. Σαμουήλ, τὴν πρεσβυτέρα, τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους, πού σέ συνόδευσαν ἀπὸ τὴν κώμη σου καὶ ὅλο τό εὐσεβές ἐκκλησίασμα, πού σέ τιμᾷ μέ τὴν παρουσία του”.

Μετὰ τὰς προσφωνήσεις ὁ Ἀρχιερεὺς ἐπιθέσας τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ χειροτονουμένου ἐπεδαψίλευσεν ἐπ’ αὐτόν τὴν Χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος καὶ ἐπαρουσίασεν αὐτόν εἰς τό ἐκκλησίασμα, τό ὁποῖον ἀπεδέχθη αὐτόν διὰ τῆς ἐπευφημίας «ἄξιος, ἄξιος, ἄξιος...».

Μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν ὁ ἡγούμενος τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Γέρων Σκευοφύλαξ καὶ ἐψηφισμένος Ἀρχιεπίσκοπος Ἱεραπόλεως, Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰσίδωρος ἐδεξιώθη φιλοφρόνως τὸν Σεβασμιώτατον καὶ τὸν χειροτονηθέντα καὶ τοὺς οἰκείους αὐτοῦ εἰς τό Γραφεῖον τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως.

Τὴν πρωΐαν τῆς Πέμπτης προσελθὼν εἰς τό Πατριαρχεῖον ὁ χειροτονηθεὶς π. Νικόλαος μετὰ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλοθέου ἐζήτησε τὴν εὐλογίαν τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου διὰ τὴν ἔναρξιν τῆς νέας ἱερατικῆς διακονίας αὐτοῦ ὡς πρεσβυτέρου εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Μητροπόλεως Ἄκκρης -Πτολεμαΐδος.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_4_placeholder

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΩΝ ΧΟΤΖΕΒΙΤΩΝ.

Τήν Δευτέραν, 8^η /21^η Ιανουαρίου 2013, έωρτάσθη υπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τῶν Ἁγίων Ἰωάννου καί Γεωργίου τῶν Χοτζεβιτῶν εἰς τήν Ἱεράν αὐτῶν Μονήν, ἥτοι τοῦ Χοτζεβίτου, ἐξ ἧς καί φέρουν οὗτοι τό ὄνομα αὐτῶν.

Ἡ Μονή αὕτη εὐρίσκεται εἰς κοιλάδα, δημιουργουμένην ὑπό τοῦ Χειμάρρου Χωρήβ πρό τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ εἰς τήν πόλιν τῆς Ἱεριχοῦς.

Ἡ μονή αὕτη εἶχε Ναόν ἀφιερωμένον εἰς τό Γενέθλιον τῆς θεοτόκου ἀπό τοῦ 4ου μ.Χ. αἰῶνος καί ἠσκοῦντο εἰς αὐτήν ἀσκηταί οἱ: Πρῶμος, Αἴας, Ζήνων, Γαναῖος. Ἐκτοτε συνεχίσθη ἡ μοναχική ζωή εἰς τήν Μονήν ταύτην καί εἰς τά πέριξ αὐτῆς μέ πολλούς ἀσκητάς καί μέ ὠρισμένας διακοπάς, λόγω ἐπιδρομῶν, ὡς αὐτῆς τῶν Περσῶν, τό 614 μ.Χ.

Εἰς τήν κτιριακήν ἀνακαίνισιν τῆς Μονῆς καί τήν ἀναγέννησιν καί ἄνθησιν τῆς μοναστικῆς ζωῆς εἰς αὐτήν διεδραμάτισε σημαντικώτατον ρόλον ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, ἐλθών εἰς τήν Μονήν ἐκ τῆς Ἐπισκοπῆς Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης τόν 5^{ον} αἰῶνα καί ὁ Ἅγιος Γεώργιος ἐλθών ἐκ Κύπρου μετά τήν Περσικήν εἰσβολήν, τό 614 μ.Χ., δι' ὃ καί ἡ ὀνομασία τῆς Μονῆς, ἥτοι Μονή τῶν Ἁγίων Ἰωάννου καί Γεωργίου τῶν Χοτζεβιτῶν, εἶναι ἡ ἐπικρατεστέρα.

Μετά τήν ἡγουμενείαν τοῦ μακαριστοῦ π. Ἀμφιλοχίου, τοῦ π. Ἄντωνίου, εὐρόντος τόν θάνατον ἐκ λίθων πεσόντων ἐπ' αὐτόν ἐν ὥρᾳ ἐργασίας ἀνακαινίσεως, τοῦ π. Γερμανοῦ δολοφονηθέντος ἀνοσίως καί τοῦ πατρός Χρυσοστόμου τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς τοῦ Ἀββᾶ Γερασίμου τοῦ Ἰορδανίτου ἔχει ἀναλάβει τήν Μονήν, ὡς Καθηγούμενος μετά Συνοδείας, ὁ π. Κωνσταντῖνος Περματζῆς.

Ὁ π. Κωνσταντῖνος ἐπιτελῶν ἀξιόλογον ἀνακαινιστικόν ἔργον εἰς τήν Μονήν ὑπεδέχθη τόν Μακαριώτατον τιμήσαντα μέ τήν παρουσίαν Αὐτοῦ τήν Μονήν διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως:

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Μετά μεγίστης συγκινήσεως, χαρᾶς καί ἀγαλλιᾶσεως Σᾶς ὑποδεχόμεθα στήν ἱερά, σεβασμία καί ἱστορική Λαύρα τοῦ Χοτζεβᾶ. Διπλός πανηγυρισμός σήμερα. Πρωτίστως διά τήν ἐόρτιον καί πανίερρον μνήμην τῶν Ἁγίων καί θαυματουργῶν αὐτῆς κτιτόρων, Ἰωάννου καί Γεωργίου τῶν Χοτζεβιτῶν, οἱ ὁποῖοι σκέπουν τήν ἱερά αὐτή Μονή ἐπί δεκαπέντε καί πλέον αἰῶνες.

Ἐπιπροσθέτως ἀγάλλεται ἡ Μονή μας καί φθέγγεται σέ ἦχο ἐορτάσιμο τό «ὠσσανά» ἐπί τῇ παρουσίᾳ Ὑμῶν, Μακαριώτατε Πατριάρχα τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας, ὁ Ὅποιος, ὡς πρός τόν θεσμόν, ἴστασθε εἰς τύπον καί τόπον Χριστοῦ.

Ὡς πρός τήν ποιμαντική καί Πατριαρχική Ὑμῶν πορεία μᾶς συγκινεῖτε, μᾶς ἐμπνέετε μέ τό παράδειγμά Σας, γενόμενος πρότυπο ὄλων τῶν Ἁγιοταφίτων, συμπροσευχόμενος ἀνελλιπῶς στίς καθημερινές ἀκολουθίες. Στό αὐτό πνεῦμα τῆς Ὑμετέρας ἀγάπης πρός τήν Λειτουργική ζωή ἐντάσσεται καί τό ζωντανό ἐνδιαφέρον

για τήν ἐπάνδρωση ὅλων τῶν ἱερῶν Μονῶν, ὥστε νά τελεῖται καθημερινῶς ἡ θεία Λειτουργία.

Μᾶς ὑποδεικνύετε κατ' αὐτόν τόν τρόπο τήν Πατερική διδασκαλία, ὅτι ἡ ζωή κάθε Χριστιανοῦ καί ἰδιαίτερα τοῦ μοναχοῦ, ὀφείλει καί πρέπει νά ἔχη ὡς κέντρο τήν Ἁγία Τράπεζα. Σκεπτόμενος τοιουτοτρόπως καί περιβάλλον τῆς Ἱερῆς Μονῆς μέ ἀγάπη καί στοργή, ὅπως ἀκριβῶς καί τῆ Λαύρα τοῦ Χοζεβᾶ, ὀρθοτομεῖτε καί ἀναγνωρίζετε στό μοναχισμό τόν προφητικό, ἀποστολικό καί μαρτυρικό του χαρακτήρα.

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα, τόσο ἐγώ, ὡς ἡγούμενος, ὅσον καί οἱ σύν ἐμοί ἀδελφοί, εὐγνωμῶνως Σας εὐχαριστοῦμε γιά τήν ἐμπιστοσύνη, ἀγάπη καί στοργή, μέ τήν ὁποία μᾶς περιβάλετε Ὑμεῖς προσωπικῶς, ἀλλά καί οἱ Ἅγιοι Συνοδικοί. Εὐχαριστοῦμε, διότι μας ἐμπιστευτήκατε νά γίνουμε διάδοχοι Ἁγίων, διάδοχοι Μαρτύρων, διάδοχοι Ὁσίων καί ἀγωνιστῶν τοῦ πνεύματος.

Ἀναλογιζόμενοι αὐτή τήν πνευματική κληρονομιά, αἰσθανόμαστε ἀδύναμοι, ἀλλά εὐελπιστοῦμε στίς πρεσβεῖες τῶν Ἁγίων τῆς Μονῆς μας, οἱ ὁποῖοι μᾶς δείχνουν συχνά μέ θαύματα ζωντανή καί ἔντονη τήν παρουσία τους. Στηριζόμαστε ἐπίσης στίς Πατρικές καί Πατριαρχικές Ὑμῶν εὐχές καί εὐλογίες, ὥστε νά φανοῦμε ἄξιοι πνευματικοί σκυταλοδρόμοι.

Μακαριώτατε, ἐκ βάθους καρδίας καί μεθ' υἱϊκῆς ἀφοσιώσεως ἀναφωνοῦμε τό ὡς εὖ παρέστητε καί εὐχόμεθα καλή ἀγρυπνία.

Εἰς τήν ἐν λόγῳ Μονήν ἐτελέσθη κατά τήν ὡς ἄνω ἡμέραν τῆς ἑορτῆς ἡ ὀλονύκτιος ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου καί θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἱερομονάχων καί διακόνων.

Τον θεῖον λόγον ἐκήρυξεν ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ὡς ἔπεται:

«Εὗρεν ἡ μονή τοῦ Χοζεβᾶ σε, κανόνα καί ἀκριβέστατον παράδειγμα ἅπαν, μετερχομένην ἐναρέτων πράξεων, εἶδος Ὁσίων καύχημα, σοφέ Γεώργιε. Διό βεβιωκότες ἐνθέως, μετά σοῦ σκιρτῶσιν, εἰς πάντας τους αἰῶνας», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

Ἡύγασεν ἡμῖν ἡμέρα σωτήριος ἡ τῆς Ἁγίας Τριάδος φανέρωσις ἐν τῷ ἐν Ἰορδάνῃ ποταμῷ ὑπό τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου βαπτισθέντος Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐπέστη δέ ἐν ταυτῷ καί ἡ θεοφεγγής τοῦ Ὁσίου ἡμῶν Γεωργίου τοῦ Χοζεβίτου σεβάσμιος ἑορτή.

Ἡ ἱερά Μονή τοῦ Χοζεβᾶ συναποτελεῖ μετά τῶν ἄλλων Μονῶν τῆς ἐρήμου τοῦ Ἰορδάνου τήν πνευματικήν ὄασιν, ἔνθα ἡ φωνή τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ἡ βοήσασα ἐν τῇ ἐρήμῳ οὐχί μόνον ἠκούσθη, ἀλλά ἔλαβε σάρκα καί ὅσα ἐν τοῖς

μεγάλους άσκητικοίς άγώσι τών πιστών μαθητών του Χριστου και τών τελείων μιμητών του κήρυκος της μετανοίας, δηλονότι Ιωάννου του Βαπτιστου.

Μεταξύ τών άσκητών της έρήμου ταύτης του Ιορδάνου διακρίνεται και ο σήμερα τιμώμενος υπό της Εκκλησίας Ιεροσολύμων Άγιος Γεώργιος ο Χοζεβίτης, ο έκ της μεγαλονήσου Κύπρου καταγόμενος.

Ώντως, άγαπητοί μου άδελφοί, ή Μονή του Χοζεβã ως λέγει και ο μελωδός αυτού εΰρεν τον Γεώργιον «κανόνα και άκριβέστατον παράδειγμα έναρέτων πράξεων και εΐδος όσίων καύχημα». Και τουτο διότι, κατά τον ύμνωδόν και πάλιν,

«άπασαν τρυφήν του βίου κατέπτυσας, Πάτερ θεσπέσιε, διά την ούράνιον τρυφήν και δόξαν, σκληραγωγία γάρ σύ τών παθών έσπούδασας, σβέσαι την κάμινον και πολλοίς σου δάκρυσι, Γεώργιε, μοναζόντων σεμνόν έγκαλλώπισμα».

Η ούράνιος τρυφή και δόξα, την όποιαν έπεζήτησεν ο Άγιος Γεώργιος δέν εΐναι άλλη από την έν Χριστώ αναγέννησιν. Την του Αγίου Πνεύματος του Χριστου αναγέννησιν ώδοποίησεν ήμιν ο αναμάρτητος Ιησοϋς Χριστός κατά τον άγιασμόν της φύσεως τών υδάτων έν τῷ Ιορδάνη ποταμῷ, έγκαινιάσας οϋτω την άποκατάστασιν ήμῶν προς την πρώτην έλευθερίαν.

Αυτήν άκριβώς την πρώτην έλευθερίαν, δηλονότι την του νέου Αδάμ, του Χριστου, έζηλωσεν ο Όσιος ήμῶν Γεώργιος, ο όποιος ως άλλον πρόβατον προέδραμεν εις τό σημείον τουτέστιν τό μοναστήριον του Χοζεβã ως λέγει ο ύμνωδός: «ως πρόβατον Χοζεβã τῷ σεμνείῳ προσέδραμες τῆ δέ πράξει, βακτηρία καθάπερ χρησάμενος προς Έδέμ ιθύνεις τά αυτῷ προσηκούμενα πρόβατα».

Εις τό ιερόν τουτον σεμνεϊον του Χοζεβã μᾶς συνήγαγε σήμερα ή σεβάσμιος έορτή του Όσιου Γεωργίου μετά πάντων τών ένθάδε άσκησάντων όσίων Πατέρων ως του Ιωάννου του Χοζεβίτου και Ιωάννου του συγχρόνου ήμιν Χοζεβίτου, του έκ Ρουμανίας, οϋτινος τό εύωδιάζον σκήνωμα καταδεικνύει κατά τρόπον άσφαλή και βέβαιον, όρωμένην και άπτομένην την πρώτην έν Χριστώ έλευθερίαν, ήν και οϋτως έπέτυχεν.

Τό μυστήριον της έκ τών άγνῶν αίμάτων της άειπαρθένου Μαρίας ένσαρκώσεως του θεου Λόγου έν Βηθλεέμ, τό όποιον έπεσφραγίσθη διά του μυστηρίου του Βαπτίσματος του Χριστου έν τῷ Ιορδάνη ποταμῷ άποτελεϊ γεγονός ιστορικό έν ταυτῷ δε και ύπερφυές.

Ίδού τί λέγει ο Συναξαριστής της Εκκλησίας μας: «Αυτός γάρ ο Λόγος τον παλαιόν Αδάμ ένδυσάμενος και πάντα τά νόμιμα έκτελέσας, και προς τον μέγαν Ιωάννην τον Προφήτην παραγίνεται, ίνα βαπτισθῆ, ος και διεκώλυεν αυτον λέγων: έγώ χρειαν έχω υπό Σου βαπτισθῆναι και Σύ έρχη προς με. Έπει δε τό, Άφες αρτι προς του Κυρίου ακήκοε και πάσης δικαιοσύνης πλήρωμα εΐναι τό Βάπτισμα έγνωκεν, αφήσιν αυτον. Και βαπτισθείς ο Χριστός, πᾶσαν μέν την φύσιν τών υδάτων ήγίασε, πᾶσαν δέ άμαρτίαν τών ανθρώπων ένθάψας τοις ρείθροις του Ιορδάνου, εύθύς άνέβη από του υδατος και τον παλαιωθέντα ταϊς άμαρτίαις άνθρωπον ανακαινίσας και αναπλάσας ούρανῶν Βασιλείαν αυτῷ έχάρισατο».

Νά λοιπόν, διατί ο Απόστολος Παϋλος κηρύττει εις τους βαπτισθέντας πιστούς της Εκκλησίας: «οτι όσοι έβαπτίσθημεν εις Χριστον Ιησοϋν, εις τον θάνατον Αυτου έβαπτίσθημεν» και άλλαχοϋ παραγγέλλει λέγων: «Όσοι γάρ εις Χριστον

ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδώσασθε», (Γαλ. 3,27).

Εἰς τοῦτο τό βάπτισμα, τό δι' ὕδατος καί Πνεύματος Ἁγίου, τουτέστι εἰς τό Βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ, κοινωνός καί μέτοχος ἐγένετο καί ὁ Ὅσιος ἡμῶν Γεώργιος ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ καί ἐρημικῷ τόπῳ τῆς ἀσκήσεως αὐτοῦ.

Καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, οἱ βαπτισθέντες εἰς τό ὄνομα τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ καί σφραγισθέντες τῇ δωρεᾷ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καλούμεθα νά ἐνδυθῶμεν τόν Χριστόν καί νά οἰκειοποιηθῶμεν τόν θάνατον Αὐτοῦ. Ὁ δέ θάνατος οὗτος τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τήν βασιλείαν Αὐτοῦ, εἰς τήν ὁποίαν εὔρηκε ἀνάπαυσιν ὁ Ὅσιος Πατήρ ἡμῶν Γεώργιος καί πάντες οἱ συνασκηταί αὐτοῦ, ὡς λέγει ὁ ὕμνωδός:

«Εὔρηκας ἀνάπαυσιν τῶν πόνων, παμμάκαρ, τῶν ἀμετρήτων τόν Παράδεισον, ὄνπερ προητοίμασε τοῖς Αὐτοῦ παθήμασιν ἀπό ψυχῆς ὁ Κύριος κοινόν βασίλειον, κραυγάζουσιν ἀπαύστως. Ὑμνεῖτε καί ὑπερυψοῦτε Χριστόν εἰς τους αἰῶνας, Ἀμήν».

Ἴκετεύσωμεν τόν Ὅσιον Πατέρα ἡμῶν Γεώργιον, ὅπως καί ἡμεῖς ἀξιωθῶμεν διά τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τοῦ Βαπτίσματος τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἀμήν».

Μετά τήν ἀπόλυσιν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγιοταφίτης Ἀρχιμανδρίτης π. Κωνσταντῖνος μετά τῶν ὑπ' αὐτόν ἀσκουμένων πατέρων, παρέθεσε φιλόξενον τράπεζαν εἰς τήν Πατριαρχικήν Συνοδείαν καί πάντας τούς τιμήσαντας μέ τήν συμμετοχήν αὐτῶν εὐσεβεῖς προσκυνητάς καί ἑορταστάς.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/GdF53uiD500>

ngg_shortcode_5_placeholder

ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ **ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΤΑΙ ΤΟ ΑΡΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ** **ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΟΙΣ.**

Τήν Δευτέραν, 8^η /21^η Ἰανουαρίου 2013, τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ἀπέδωσε τήν ἐπίσκεψιν αὐτοῦ ἐπί τοῖς Χριστουγέννοις εἰς τό Πατριαρχεῖον τῶν Ἀρμενίων εἰς Ἱεροσόλυμα.

Ἐπί τῇ ἐπισκέψει ταύτῃ ὁ ἡγούμενος τῆς συνοδείας τῶν Ἀγιοταφιτῶν Πατέρων Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προσεφώνησε διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἀγγλιστί, ἴδε ἠλεκτρονικόν σύνδεσμον:

<http://en.jerusalem-patriarchate.info/2013/01/21/2292/>

Ἀντιφωνῶν ὁ τοποτηρητής τοῦ Ἀρμενικοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων λόγῳ τοῦ ἐπισυμβάντος θανάτου τοῦ Πατριάρχου τῶν Ἀρμενίων- Ἀρχιεπίσκοπος Ἄρης Σιρβανιάν, εἶπε τά κάτωθι:

“Εὐχαριστοῦμεν τόν Μακαριώτατον Πατριάρχην Θεόφιλον ἐπί τῇ ἐπισκέψει ταύτῃ καί εὐχόμεθα ὅπως τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, τό κατελθόν ἐν εἴδει περιστεράς ἐπί τόν Κύριον κατά τήν Βάπτισιν Αὐτοῦ εἰς τον Ἰορδάνην ποταμόν φωτίζη τάς δύο Ἐκκλησίας, Ἑλλήνων καί Ἀρμενίων εἰς Ἱεροσόλυμα, ἵνα ἐν εἰρήνῃ, συνεργασία καί διαλόγῳ διακονῶσι τά Πανάγια προσκυνήματα πρός ὄφελος τῶν ποιμνίων αὐτῶν καί ὅλων τῶν Χριστιανῶν εἰς τήν Ἁγίαν Γῆν”.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_6_placeholder

Ἡ ΚΥΡΙΩΝΥΜΟΣ ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ **ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.**

Ἡ κυρίως ἑορτή τῶν Χριστουγέννων ἤρχισε τό ἑσπέρας τῆς 24^{ης} Δεκεμβρίου 2012/ 6^{ης} Ἰανουαρίου 2013 περί τήν 10.30 μ.μ. ὥραν διά τῆς ὑποδοχῆς τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος, κ. Ἡσυχίου εἰς τήν νότιον μικράν εἴσοδον τῆς Βασιλικῆς παρά τό Βαπτιστήριον.

Ἄμα τῇ ὑποδοχῇ ὑπό τῶν ἐνδεδυμένων ἱερέων ἡ Ἀρχιερατική Ἱερατική Συνοδεία διελθοῦσα διά τῆς Βασιλικῆς ἤλθε πρό τοῦ εἰκονοστασίου καί προεξάρχοντος τοῦ Ἁγίου Καπιτωλιάδος ἤρξατο ἡ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου.

Προϊούσης τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ὁρθρου, ἀφίχθη ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος καί εἰσηλθεν εἰς τό Ἱερόν Βῆμα. Ἐνταῦθα προσῆλθον οἱ Ἱερεῖς καί ἔλαβον εὐλογία, ἵνα ἐνδυθῶσιν. Εὐθύς ἀμέσως οἱ διάκονοι ἐνέδυσαν τόν Μακαριώτατον καί τούς Ἀρχιερεῖς.

Τούτων τελεσθέντων, περί τήν 12.00 μεσονύκτιον ὥραν ἤρχισεν ἀπό τῆς Ἰραίας Πύλης τοῦ εἰκονοστασίου ἡ κάθοδος πρός τό Θεοδέγμον Σπήλαιον διά τῆς νοτίου Πύλης αὐτοῦ καί καθ’ ἦν στιγμήν ἤρχισαν οἱ ψάλται νά ψάλλωσιν τό Κάθισμα «Δεῦτε ἴδωμεν πιστοί , ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός».

Τῆς καθόδου εἰς τό Ἅγιον Σπήλαιον προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, ἔχων δεξιὰ Αὐτοῦ τόν παρασημοφορηθέντα Πρόεδρον τῆς Παλαιστινιακῆς Αὐτονομίας Ἐξοχώτατον κ. Μαχμουῦντ Ἀμπᾶς Ἀμποῦ Μάζεν, ἀριστερά τόν Γενικόν Πρόξενον τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Σωτήριον Ἀθανασίου, δεξιὰ πάλιν τόν ἐκπρόσωπον τοῦ κράτους τῆς Ἰορδανίας Ρωμαιο-Ὁρθόδοξον Ὑπουργόν κ. Μπασάμ Χαντανούν, πρός ὃν προσέφερεν ὡς δῶρον εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, ἀκολούθως δέ καί ἄλλους ἀνωτέρους κρατικούς λειτουργούς

τῆς Παλαιστινιακῆς Αὐτονομίας ὡς τόν κ. Ἀδνάν Χουσεΐν, Τάγιεμπ Ἀβδουλραχίμ, Χάννα Ἀμῆρε, Χουλούντ Νταϊάμπες, Ζιγιάντ Μπάντακ καί Ἄϊσσα Κασισίγιε, προπορευομένων δέ τῶν Ἁγιοταφιτῶν Ἀρχιερέων καί Ἱερομονάχων καί λοιπῶν κληρικῶν.

Μετά τήν κάθοδον εἰς τό Σπήλαιον, ἐψάλησαν οἱ Ἀναβαθμοί καί ἀνεγνώσθη ἡ κατά Λουκᾶν εὐαγγελική περικοπή τῆς Γεννήσεως «τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐξῆλθε δόγμα παρά Καίσαρος Αὐγούστου» (Λουκ. 1,2) ἑλληνιστί καί ἀραβιστί ἐν συνεχείᾳ δέ ἀνεγνώσθη τό ἑορταστικόν Χριστουγεννιάτικον μήνυμα τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρὸς ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου ὑπὸ τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου ἑλληνιστί ἔχον ὡς ἔπεται:

«Ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ, σήμερον

ἠνώθησαν, τεχθέντος τοῦ Χριστοῦ.

Σήμερον θεός ἐπὶ γῆς παραγέγονε,

καί ἄνθρωπος εἰς οὐρανοὺς ἀναβέβηκε.

Σήμερον ὁράται σαρκί, ὁ φύσει ἀόρατος, διὰ τόν ἄνθρωπον».

(Τροπᾶριον Λιτῆς
Χριστουγέννων).

Ἡ ἀνά τά πέρατα τοῦ κόσμου Ἀνατολική Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐορτάζει κατ' αὐτάς καί πάλιν τάς πανευφροσύνους, πανεκλάμπρους καί πανενδόξους ἐορτάς τῶν Χριστουγέννων. Ἐν τῇ τελέσει τῶν ἐορτῶν τούτων ἡ Ἐκκλησία ἀναμιμνήσκεται μετὰ χαρᾶς, εὐχαριστίας καί δοξολογίας τήν ἀνεΐκαστον φιλανθρωπίαν τοῦ θεοῦ.

Ἡ φιλανθρωπία αὕτη ἐξεδηλώθη ἐν τῇ δημιουργίᾳ τοῦ κόσμου καί τῇ πλάσει τοῦ ἀνθρώπου πάσαι κατ' ἀρχάς καί τῇ ἀενάῳ καί ἀκαταπαύστῳ Αὐτοῦ σοφῇ προνοίᾳ καί κυβερνήσει εἰς τό διηνεκές, Αὕτη ὅμως ὑπερέβη πᾶν μέτρον καί ὄριον, πάντα νοῦν καί πᾶσαν ἔννοιαν, ὅτε ὁ θεός ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων ἠϋδόκησε νά ἐπισκεφθῇ τόν ἄνθρωπον ἐν τῇ πτώσει αὐτοῦ καί ταπεινώσει, ἐν τῇ ταλαιπωρίᾳ αὐτοῦ καί ἐξουθενώσει ὑπὸ τῆς δουλείας τοῦ διαβόλου. Ὅτε κατά τόν θεοφόρον Πατέρα Ἅγιον Γρηγόριον τόν Παλαμᾶν Ἀρχιεπίσκοπον Θεσσαλονίκης «ὁ ἀρχηγός τῆς ζωῆς ὑπερβολῆ φιλανθρωπίας καί ἀγαθότητος ὑπέρ ἡμῶν ἐκινήθη, ἠράσθη τῆς σωτηρίας τοῦ πλαστοουργήματος Αὐτοῦ» καί ἀπέστειλεν εἰς τόν κόσμον τόν Υἱόν Αὐτοῦ τόν Μονογενῆ «γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τήν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν» (Γαλ. 4, 4-5).

Τοῦτο τό μυστήριον τῆς προσλήψεως τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἔλαβε χώραν εἰς τό ἱστορικόν γίγνεσθαι τοῦ ἀνθρώπου, ἐν τόπῳ καί χρόνῳ, ἐπὶ Καίσαρος Ὀκταβιανοῦ Αὐγούστου καί ἐν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας.

Εἰς Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας ἐγεννήθη κατά σάρκα ὁ εἰς Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου συλληφθεὶς, σαρκωθεὶς καί ἐνανθρωπήσας Υἱός καί Λόγος τοῦ θεοῦ, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν καί Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου. Κατά τόν θεηγόρον Πατέρα Ἅγιον Κύριλλον Ἀλεξανδρείας «ὁ Μονογενῆς Υἱός τοῦ θεοῦ μένων φύσει θεός, καθ' ἡμᾶς γέγονεν ἄνθρωπος, συνῆψεν ἡμᾶς δι' Ἐαυτοῦ τῷ θεῷ καί Πατρί, ἀμνησικακῶς ἀπήλλαξε τῆς διϊστώσεως ἡμᾶς

ἀμαρτίας καί ἐδικαίωσε τῆ πίστει καί γάρ Αὐτός ἐστι ἡ εἰρήνη ἡμῶν».

Τοῦτο τό ξένον καί παράδοξον μυστήριον ἡ γῆ τοῦ Σηλαιίου τούτου καί ἡ ἐν αὐτῷ φάτνη τῶν ἀλόγων ζῶων ὑπεδέχθη. Ποιμένες ἀγραυλοῦντες εἰς τήν πλησιόχωρον αὐτῶν κώμην τῶν ποιμένων, προτραπέυτες ὑπό τῶν ἀγγέλων, ἐνταῦθα προσῆλθον καί ἔκθαμβοι εἶδον «βρέφος κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ» (Λουκ. 2, 16-17). Μάγοι ἐξ Ἀνατολῶν ὑπό ἀστέρος ὁδηγούμενοι, ἀφίχθησαν ἐνταῦθα καί «προσήνεγκον τά δῶρα αὐτῶν, χρυσόν καί λίβανον καί σμύρναν εἰς τόν τεχθέντα Βασιλέα» (Ματθ. 2,11). Ἄγγελοι ἔψαλλαν εἰς τόν οὐρανόν τόν ἀγγελικόν ὕμνον: «Δόξα ἐν ὑψίστοις θεῷ καί ἐπί γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία» (Λουκ. 2, 14).

Τό μήνυμα τοῦτο τῆς εἰρήνης καί συνδιαλλαγῆς βιοῦ καί διαλαλεῖ ἡ Ἐκκλησία σήμερον ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς. Ἰδιαιτέρως δέ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία, ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἁγίων Τόπων καί ἡ ἐν αὐτῇ Ἁγιοταφίτικῇ Ἀδελφότης μετά τοῦ εὐσεβοῦς ποιμνίου αὐτῆς, ἐορτάζει τό μυστήριον τοῦτο κατά τήν ἀρχαίαν αὐτῆς τάξιν εἰς τό θεοδέγμον Σηλαιιον καί τήν ἐπ' αὐτοῦ ἔνδοξον Κωνσταντίνειον Βασιλικήν, τήν ὑπερβαίνουσαν τήν δύναμιν τοῦ χρόνου καί τάς ἀνθρωπίνους ἱστορικάς πολιτικάς μεταλλαγάς καί ἱσταμένην εἰς ἀψευδές μαρτύριον καταβάσεως τοῦ οὐρανοῦ πρός τήν γῆν καί συγκαταβάσεως τοῦ θεοῦ πρός τόν ἄνθρωπον.

Ἀπό τοῦ Ἁγίου Τόπου τούτου ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων διαλαλεῖ σήμερον καί πάλιν πρός ὅλα τά πέρατα τοῦ κόσμου ὅτι ὁ Χριστός ἐτέχθη καί ὁ ἄνθρωπος ἠλευθερώθη. Χριστός ἐταπεινώθη καί ὁ ἄνθρωπος ἕως οὐρανοῦ ἀνυψώθη. Χριστός ἐφανερώθη καί αἱ δυνάμεις τοῦ κακοῦ ἀπηλάθησαν. Χριστός διεφυγε καί διεσώθη ἀπό τῆς σφαγῆς εἰς Αἴγυπτον καί Ἡρώδης ὁ θηριώδης ἔμεινε ληρώδης. Τά νήπια ἐθανατώθησαν ὡς πρῶτοι μάρτυρες τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐνανθρωπήσεως, κατά σάρκα γεννήσεως καί ἐπί γῆς εὐεργετικῆς παρουσίας Αὐτοῦ, ἀκολουθηθέντα ὑπό ἑκατομμυρίων μαρτύρων εἰς τήν ζωὴν καί ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας πρός δόξαν Αὐτοῦ. Ἐν ταύτῃ συμπάσχουσα ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων προσεύχεται ὑπέρ τῶν θυμάτων τῆς παγκοσμίου οἰκονομικῆς κρίσεως, τῆς βίας τῆς τρομοκρατίας καί τοῦ πολέμου, τῶν προσφύγων, ἰδιαιτέρως δέ τῶν ἐκ τῆς Συρίας καί λοιπῶν θυμάτων τῆς ἐν αὐτῇ μαινομένης συρράξεως καί τῆς δικαίας ἐπιλύσεως τοῦ θρησκευτικοῦ καί πολιτικοῦ προβλήματος τῆς Μέσης Ἀνατολῆς.

Ἀπό τοῦ θεοδέγμονος Σηλαιίου τούτου ἀπευθύνομεν τάς Πατριαρχικάς καί Πατρικάς ἡμῶν εὐχάς καί εὐλογίας παντί τῷ πληρώματι Ἡμῶν, τῷ διαβιοῦντι εἰς τήν ἐπικράτειαν τοῦ Παλαιστινιακοῦ κράτους, ὑπό τήν πεπειραμένην καθοδήγησιν καί διακυβέρνησιν τῆς Αὐτοῦ Ἐξοχότητος τοῦ Προέδρου τοῦ Παλαιστινιακοῦ κράτους κ. Μαχμούντ Ἀμπᾶς – Ἀμποῦ Μάζεν, τόν ὁποῖον συγχαίρομεν διά τήν ἀναληφθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ πρωτοβουλίαν τῆς ἀναγνώρισεως τοῦ Παλαιστινιακοῦ κράτους ὑπό τῆς Διεθνοῦς Κοινότητος καί πρός τόν ὁποῖον εὐχόμεθα νά ἴδῃ ἐκπληρούμενον τόν πόθον τοῦ Παλαιστινιακοῦ λαοῦ νά ζήσῃ εἰς τό πλαίσιον τοῦ ἰδίου αὐτοῦ κράτους ὑπό συνθήκας ἀξιοπρεπείας, ἐλευθερίας καί ἀνεξαρτησίας, ἐν εἰρήνῃ καί ἀσφαλείᾳ μετά τῶν ὁμόρων αὐτοῦ λαῶν, ἐκφράζομεν δέ Αὐτῷ τάς εὐχαριστίας Ἡμῶν διά τήν συμπαράστασιν Αὐτοῦ εἰς τό ἡμέτερον Ρωμαιορθόδοξον ποιμνιον καί τήν τιμητικὴν παρουσίαν Αὐτοῦ εἰς τήν ἐορτήν ἡμῶν ταύτην καθὼς καί εἰς τόν ἐκπρόσωπον ἐν αὐτῇ τοῦ Μεγαλειοτάτου Βασιλέως τῆς Ἰορδανίας Ἀμπντάλλα Ἴμπν - Χουσεῖν κ. Μπασάμ Χανταντίν”

καί ὑπό τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου π. Ἦσσα Μοῦσλεχ ἀραβιστί: (ἴδε ἠλεκτρονικόν σύνδεσμον: <http://en.jerusalem-patriarchate.info/ar/2013/01/07/1846/>).

Ἀκολουθῶς ἔλαβε χώραν ἡ ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου καὶ τῶν Ἀρχιερέων προσκύνησις εἰς τὸν ἀστέρα καὶ τὴν φάτνην, μεθ' ἧν δὲ ἡ συνοδεία ἐξῆλθε διὰ τῆς βορείου πύλης τοῦ Σπηλαίου καὶ ἤρξατο ἡ λιτανεία τρίς περίξ τῆς Βασιλικῆς ἐσωτερικῶς, τῶν ψαλτῶν ψαλλόντων τὰς καταβασίας «Χριστός Γεννᾶται δοξάσατε», «ἡ Γέννησίς σου, Χριστέ ὁ θεός ἡμῶν» καὶ τὸ «Ἀκατάληπτον ἐστι» καὶ τῶν πολυπληθῶν πιστῶν ἐν κατανύξει καὶ χαρᾷ μετεχόντων.

Τῆς κατανυκτικῆς καὶ ἅμα μεγαλοπρεποῦς ταύτης ἑορτίου ἀκολουθίας τοῦ Ὁρθρου τῶν Χριστουγέννων μετὰ τῶν ρυθμοτονικῶν καὶ ἱαμβικῶν Καταβασιῶν καὶ τῆς θείας Λειτουργίας τοῦ Μεγάλου Βασιλείου εἰς τὴν ἄνωθεν τοῦ θεοδέγμονος Σπηλαίου Βασιλικὴν τῆς Γεννήσεως προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Ἁγιοταφитῶν Ἀρχιερέων, Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τῶν Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπων Ἀβήλων κ. Δωροθέου καὶ Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Γέροντος Ἀρχιγραμματέως, Ἁγιοταφитῶν Ἱερομονάχων καὶ πολλῶν ἱερέων ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας παρεπιδημούντων καὶ Ἱεροδιακόνων, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τοῦ Πατριαρχείου ὑπὸ τὸν Πρωτοψάλτην τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Ἀρχιμανδρίτην π. Ἀριστόβουλον ἑλληνοιστί καὶ τῆς χορωδίας τῆς Βασιλικῆς τῆς Γεννήσεως ὑπὸ τοῦ κ. Λῶρενς Σαμούρ ἀραβιστί καὶ πολλοῦ λαοῦ πληροῦντος τὴν Βασιλικὴν, παρά τὰς δυσμενεῖς καιρικὰς συνθήκας, ἐν εὐλαβείᾳ καὶ κατανύξει παρακολουθοῦντος.

Εἰς τὸ θεοδέγμον Σπήλαιον τῆς θείας Λειτουργίας προεξῆρξεν ὁ Ἱερώτατος Μητροπολίτης Βόστρων κ. Τιμόθεος.

Ἡ θεία Λειτουργία ἀπέλυσε κατὰ τὴν 3.30 π.μ. ὥραν, συμφώνως τῇ καθεστωτικῇ ἀπαιτήσει, μετὰ δὲ τὴν ἀπόλυσιν παρέμεινε τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν εἰς τὴν Βασιλικὴν διὰ τὴν θείαν Κοινωνίαν καὶ τὸ ἀντίδωρον.

Τούτων λαμβανόντων χώραν, ἡ Πατριαρχικὴ Συνοδεία διασχίσασα τὴν Βασιλικὴν, ἀνῆλθε διὰ τῆς πύλης τοῦ Βαπτιστηρίου εἰς τὸ Μοναστήριον, ἔνθα παρετέθη πλουσία ἐορταστικὴ τράπεζα εἰς αὐτὴν καὶ ἄλλους ἐκ τῶν πιστῶν ὑπὸ τοῦ εὐπρεπῶς ἀνακαινίσαντος τὴν μεγάλην αἴθουσαν, Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰορδάνου κ. Θεοφυλάκτου, ὥστε νὰ φιλοξενῇ πολλοὺς διὰ γεύματα ἢ διὰ δεῖπνα.

Τοῦ Μακαριωτάτου καὶ τῶν Ἁγιοταφитῶν Πατέρων ἀναχωρησάντων τὴν πρωίαν, παρέμεινεν ὁ Τελετάρχης Ἀρχιμανδρίτης π. Πορφύριος, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν τράπεζαν κατῆλθεν περὶ τὴν 9.00π.μ. Ὦραν, κατὰ τὸ καθεστῶς, ἀπὸ τῆς Νοτίου Πύλης εἰς τὸ Ἅγιον Σπήλαιον καὶ εὐσεβῶς προσκυνήσας, ἀνεχώρησεν δι' Ἱεροσόλυμα.

Δόξα τῷ ἐν Τριάδι Θεῷ ἡμῶν τῷ καταξιώσαντι καὶ πάλιν τὴν Σιωνίτιδα Μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν, ἵνα ἐορτάσῃ τὴν μεγάλην αὐτὴν ἑορτὴν εἰς τὸν τόπον τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/A-q1QHXFNdM>

ngg_shortcode_7_placeholder

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Τήν Τρίτην, 12^{ην}/ 25^{ην} Δεκεμβρίου 2012, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτή τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Σπυρίδωνος ἐπισκόπου Τριμυθοῦντος τοῦ θαυματουργοῦ εἰς τήν ὁμώνυμον Ἱεράν αὐτοῦ Μονήν εἰς τήν Παλαιάν Πόλιν τῶν Ἱεροσολύμων παρά τήν Πύλην τῆς Δαμασκοῦ.

Εἰς τήν Ἱεράν αὐτήν Μονήν προεξῆρξεν ἀφ' ἐσπέρας τοῦ Ἑσπερινοῦ καί ἀνήμερα τῆς ἐορτῆς τοῦ Ὁρθρου καί τῆς θ. Λειτουργίας ὁ Γέρων Ἀρχιγραμματεὺς Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τοῦ Πατριαρχείου ὑπό τόν πρωτοψάλτην τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Ἀρχιμανδρίτην π. Ἀριστόβουλον καί μετέχοντος εὐλαβοῦς λαοῦ ἐξ Ἑλλήνων προσκυνητῶν, μελῶν τῆς Ἑλληνικῆς Παροικίας καί Ἀραβοφώνων ἐκ τοῦ ποιμνίου τοῦ Πατριαρχείου.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θ. Λειτουργίας ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

Σεβαστέ καθηγούμενε π. Μόδεστε,

Σεβαστοί Πατέρες,

Ἀγαπητοί μου ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Μᾶς σύναξε σήμερα ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος σέ σύναξη πνευματική, σύναξη Χριστοῦ, σέ σύναξη τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας εἶμαστε μέλη. Ὁ Ἅγιος τῆς Τριμυθοῦντος τῆς Κύπρου μᾶς ἔβγαλε ἀπό τήν ἀπομόνωσή μας, μᾶς ἀπέσπασε ἀπό τις βιωτικές μέριμνες καί φροντίδες μας, μᾶς ἔφερε σέ κοινωνία με τό θεό καί κοινωνία μεταξύ μας. Μᾶς σύναξε στό ναό του γιά τήν τέλεση τῆς θείας λειτουργίας, γιά τή μετάληψη τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ, τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μας καί τόν ἁγιασμό μας. Ἐγινε ὁ αἴτιος τῶν ποικίλων δωρεῶν τοῦ θεοῦ πού ἔρχονται σέ μᾶς κατά τήν ὥρα τῆς συνάξεως αὐτῆς.

Πέρα ὅμως ἀπό τήν βοήθεια, πού μᾶς παρέχεται ἀπό τό θεό δι' ἐκείνου, ὁ ἅγιος ἐξασκεῖ εὐεργετική παιδαγωγική οἰκοδομητική ἐπίδραση στίς ψυχές μας μέ τή μορφή καί τή βιοτή του. Ἡ συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας τόν διατηρεῖ καί μᾶς τόν προβάλλει ὡς ἀπλό, ἥρεμο, ἡσύχιο, πρᾶο, ἄκακο. Ὡς ἐλεήμονα καί ἀνεξίκακο. Ὡς ἀφανή ιδιώτη. Ποιμένα προβάτων. Ἐγγαμο καί πατέρα μιᾶς κόρης. Ὡς μή εὐτυχήσαντα στό γάμο, λόγω θανάτου τῆς συζύγου του. Εὐτυχήσαντα ὅμως ἔπειτα, γιατί ἀπό τή χηρεία, τήν ἀφάνεια καί τήν ιδιωτεία, τόν κάλεσε ἡ Ἐκκλησία νά τή διακονήσει. Ἀπό ποιμένα ἀλόγων προβάτων, τόν ἐξέλεξε καί τόν κατέστησε ποιμένα λογικῶν προβάτων. Τοῦ ἀνέθεσε τή διαποίμανση τῶν πιστῶν τῆς Τριμυθοῦντος τῆς Κύπρου, ἐπί τῶν ἡμερῶν τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου. Ἄς μή θεωρηθεῖ τό γεγονός τοῦτο, ὅπως καί τῆς κλήσεως τῶν ἀποστόλων, ὅτι ἡ Ἐκκλησία καλεῖ ἀγροίκους κι ἀγραμμάτους νά τή διδάξουν καί νά τήν ποιμάνουν. Ἐχει φορές πού καλεῖ ἀγραμμάτους στήν κατά κόσμον παιδεία, αὐτοί ὅμως ἔχουν γνώση πλήρη τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἔχουν παιδεία ψυχῆς, ἔχουν μόρφωση ἠθους. Τό Ἅγιο

Πνεῦμα ἔχει σμιλέψει κι ἔχει πληρώσει τήν ψυχή τους μέ τά χαρίσματά του κι ἀναπληρώνει κάθε ἄλλη ἔλλειψη. Γι αὐτό καί τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τούς ἀποδέχεται μέ ἐμπιστοσύνη, τούς διαισθάνεται ὡς ἁγίους κι ἐνῶ ἀκόμη εἶναι ἐν ζωῇ. Εἶναι οἱ καλοί κι ὄχι οἱ μισθωτοί ποιμένες, πού γνωρίζουν τά πρόβατά τους καί τά καλοῦν κατ' ὄνομα καί γνωρίζονται ἀπ' αὐτά. Σ' αὐτή τήν κατηγορία τῶν ἁγίων πατέρων ἀνήκει καί ὁ σήμερα ἐορταζόμενος Ἅγιος Σπυρίδων.

Εἶναι ἐκεῖνος πού ἀξιώθηκε ἀπό τό θεό καί τοῦ χαρίσματος ποικίλων θαυμάτων, ὀρισμένα μόνο ἐπιτρέπει ὁ χρόνος νά ἀναφέρουμε: Μέ τήν προσευχή του ἔπαυσε τήν ἀνομβρία καί πάλι τή δυνατή πλημμύρα. Γιά τή βοήθεια ἑνός φτωχοῦ μετέτρεψε ἕνα φίδι σέ ράβδο χρυσοῦ καί πάλι τό χρυσό σέ φίδι. Μέ προσευχή του κατέρριψε τίς ἀποθήκες τῶν σιτοπωλῶν, πού σχεδίαζαν ἀπεργία, γιά νά λιμοκτονήσει ὁ λαός. Σταμάτησε τά ρεύματα ποταμῶν. Ἀποκάλυψε τίς ἀμαρτίες μιᾶς πόρνης, πού τόν πλησίασε καί τήν ὁδήγησε σέ ἐξομολόγηση καί μετάνοια. Ἀνέστησε τή δική του θυγατέρα, γιά νά τοῦ φανερώσει ποῦ εἶχε κρύψει τήν παρακαταθήκη μιᾶς γυναίκας. Θεράπευσε τό γυιό τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, αὐτοκράτορα Κωνσταντίου, ἀπό ἀνίατο πάθος. Ἀνέστησε τό μικρό παιδί μιᾶς μητέρας. Τιμώρησε μέ ἐπιτίμιο ἀφωνίας τό διάκονο, πού παρέτεινε ἄσκοπα τήν ψαλμωδία με τερερίσματα καί πάλι τοῦ ἔλυσε τήν ἀφωνία. Κλέπτες, πού πῆγαν νά πατήσουν τή μάνδρα του κτυπήθηκαν ἀπό ἄορασία καί ὁ ἅγιος μέ προσευχή του τούς ἐπανάφερε τήν ὄραση καί τούς ἔδωσε καί χάρισμα ἕνα κριάρι, γιά νά μή φαίνεται, ὅπως τούς εἶπε, ὅτι ἀγρύπνησαν μάτια ὅλη τη νύκτα. Ὅταν ἔλεγε «εἰρήνη πᾶσι» στή θεία λειτουργία, ἄγγελοι ἀπαντοῦσαν ἀπέξω «καί τῷ πνεύματί σου». Ὅλα αὐτά γίνονταν μέ τή βοήθεια τοῦ θεοῦ, ὄχι γιά ἐπίδειξη δυνάμεως, ἀλλά γιά διδασκαλία καί διόρθωση καί ἐξυπηρέτηση ἀνθρωπίνων ἀναγκῶν.

Ἀπό τό Μέγα Φώτιο ἀναφέρεται ὡς «Σπυρίδων, ἀνὴρ διαλάμπων ἐν ἀποστολικοῖς χαρίσμασι, ἀγαθός, καί θαυμασῖος πρωτοστάτης ἀγαθοῦ καί θαυμασίου συστήματος», τοῦ συστήματος δηλαδή τῶν 318 θεοφόρων πατέρων τῆς Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου τό 325, ἡ ὁποία κατεδίκασε τόν Ἄρειο ὡς ὑποβιβάζοντα τόν Υἱό καί Λόγο τοῦ θεοῦ στή θέση κτίσματος κι ἐδογματίσε τόν Υἱό «ὁμοούσιον τῷ Πατρί». Κατά τή μαρτυρία τοῦ μεγάλου Ἀθανασίου ἔλαβε μέρος καί στή Σύνοδο τῆς Σαρδικῆς κατά τῶν Ἀρειανῶν τό 342.

Ἀφοῦ ἐποίμανε τό ποίμνιό του ὁσίως καί θεαρέστως, μετέστη στήν κατάσταση καί πολιτεία τῶν ἀγγέλων, ὅπως μᾶς λέει τό συναξαριακό τοῦ δίστιχο:

«Ὁ θαυματουργός κᾶν τέθνηκε Σπυρίδων,

τοῦ θαυματουργεῖν οὐκ ἔληξεν εἰσέτι».

Ἡ χάρις δηλαδή τῶν θαυμάτων, πού τοῦ δόθηκε ἀπό τό θεό, ἐνόσο ζοῦσε, συνεχίζεται καί μετά τό θάνατό του μέ τίς πρεσβεῖες του στο θεό καί μέσω τοῦ ἀφθάρτου λειψάνου του, πού ἀπό τήν Κωνσταντινούπολη μεταφέρθηκε στήν Κέρκυρα τό 1460 καί φυλάσσεται ἐκεῖ ὡς πολύτιμος θησαυρός γιά ὅλη τήν νῆσο καί γιά ὅσους προσκυνητές προστρέχουν στη χάρις του.

Προσκυνητές κι ἐμεῖς τῆς χάρις του σήμερα στόν ἱερό αὐτό ναό του, τόν παλαιό ἀλλά καί καλαίσθητα ἀνακαινισμένο ἀπό τή φιλοθεΐα τοῦ μακαριστοῦ τῆ μνήμη ἡγουμένου πατρός Σωφρονίου καί τῶν διαδόχων τοῦ ἡγουμένου καί τοῦ δραστηρίου σημαρινοῦ καθηγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Μοδέστου, τόν παρακαλοῦμε νά βοηθήσει τη γενέτειρά του νῆσο Κύπρο καί τή Μητρόπολή του Τριμυθοῦντα, νά ἀπαλλαγεῖ

ἀπό τήν Τουρκική κατοχή, νά ἐνισχύει τόν καθηγούμενο Ἀρχιμανδρίτη π. Μόδεστο, νά συνεχίζει τό θεάρεστο ἔργο τῆς εὐπρεπείας τοῦ ναοῦ, νά πρεσβεύει γιά μᾶς πρὸς τόν Κύριο γιά νά μᾶς ἐνισχύει στόν πνευματικό μας ἀγώνα, νά μᾶς βοηθάει νά ἀποκτᾶμε κι ἐμεῖς τίς ἀρετές του, τήν ἀπλότητα, τήν ταπείνωση καί τήν καλοκαγαθία, ἀλλά καί τήν ἀκρίβεια τῶν δογμάτων, νά μήν τά θυσιάζουμε στη σκοπιμότητα ἐνός ἀναληθοῦς οἰκουμενισμοῦ. Καί ἐν ὄψει τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων νά μᾶς βοηθάει νά ἐνσαρκώνουμε κι ἐμεῖς ὅπως ἐκεῖνος τόν Κύριο, νά Τόν ἔχουμε δηλαδή ἔνοικο στίς ψυχές μας, νά «ζῆ ἐν ἡμῖν Χριστός», (Γαλ. 2,20), ὅπως λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «ἐν ἔργοις ἀγαθοῖς εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός. Ἀμήν».

Διαρκούσης τῆς θείας Λειτουργίας, ἐπεσκέφθη τήν Ἱεράν Μονήν διά προσκύνησιν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος μετά συνοδείας Ἀγιοταφιτῶν.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ὁ καθηγούμενος Ἀρχιμανδρίτης π. Μόδεστος ἐδεξιώθη τήν Ἀρχιερατικήν Συνοδείαν καί πάντας τούς ἐορταστάς εἰς τό ἡγουμενεῖον.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/KFSVtFuRx9c>

ngg_shortcode_8_placeholder

Ἡ 7ῆ ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ ΕΝΘΡΟΝΙΣΕΩΣ ΤΗΣ Α.Θ.Μ. ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ Κ.Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΥ.

Τήν Πέμπτην, 9^{ον} /22^{ον} Νοεμβρίου 2012, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ 7^η ἐπέτειος τῆς ἐνθρονίσεως τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου εἰς τόν ἔνδοξον καί μαρτυρικό θρόνον τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

Ἐπί τῇ χαρμοσύνῳ ταύτῃ ἐπετειῷ ἀνεπέμφθη Δοξολογία εἰς τόν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως τήν 10.30 π.μ. ὥραν. Εἰς ταύτην συμμετέσχον οἱ Ἀρχιερεῖς τοῦ θρόνου Ἱεροσολύμων, οἱ Ἀγιοταφῖται Ἀρχιμανδρίται καί Ἱερομόναχοι, μοναχοί καί ὁ ἔγγαμος Ἀραβόφωνος κληρικός καί λαός πολύς Κυρίου παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Σωτηρίου Ἀθανασίου, τοῦ Πρέσβευς τῆς Ἑλλάδος εἰς τήν Ἰορδανίαν κ. Ἡρακλέους Ἀστεριάδου καί τοῦ Ἀντιπροσώπου τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας εἰς τήν Παλαιστινιακήν Αὐτονομίαν κ. Ἀντωνίου Σαμούτη.

Ἄμα τῇ λήξει τῆς Δοξολογίας, οἱ μετέχοντες εἰς αὐτήν ἀνῆλθον εἰς τὸ Πατριαρχεῖον. Ἐνταῦθα κατὰ τὴν τάξιν προσεφώνησε τὸν Μακαριώτατον ὁ Γέρων Ἀρχιγραμματεὺς Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος ἐξ ὀνόματος τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος διὰ τῆς προσφωνήσεως αὐτοῦ, ἐχούσης ὡς ἔπεται:

«Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Λίαν σημαντικόν καὶ χαροποιόν γεγονός ἐορτάζει καὶ πανηγυρίζει σήμερον Σιών ἡ ἁγία, ἡ Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, «ἡ δεχθεῖσα πρώτη ἄφεςιν ἁμαρτιῶν διὰ τῆς ἀναστάσεως» καὶ ἡ ἐξ ἀρχῆς πιστῶς διακονοῦσα ταύτην γεραρά Ἀγιοταφίτικῆ Ἀδελφότης τῶν Σπουδαίων. Ἐορτάζει καὶ πανηγυρίζει τὸ γεγονός τῆς Ἐνθρονίσεως τῆς Ὑμετέρας σεπτῆς Μακαριότητος εἰς τὸν μαρτυρικόν καὶ ἔνδοξον θρόνον τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου μετὰ τὴν ψήφοις ὁμοφώνοις τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου κανονικὴν ἐκλογὴν Αὐτῆς. Διὰ τοῦ γεγονότος τούτου Πατριαρχεῖον καὶ Ἀδελφότης ἐξῆλθον νικηταί εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτῶν ὑπὲρ δικαιοσύνης καὶ ἐντιμότητος, διαφανείας καὶ χρηστῆς ἀδιαφθόρου διοικήσεως.

Ἐπὶ τῷ γεγονότι τούτῳ, ὡς ἐδραιώσαντι καὶ στερεώσαντι τὴν διασαλευθεῖσαν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν καὶ ἐνότητα, εὐχαριστήριος Δοξολογία ἀνεπέμφθη σήμερον εἰς τὸν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως. Εἰς ταύτην μετέσχεν ἡ σεβασμία τῶν ἱεραρχῶν χορεία τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ θρόνου, αἱ τάξεις τῶν εὐλαβῶν Ἀγιοταφίτων ἱερομονάχων, ἱερέων, διακόνων καὶ μοναχῶν καὶ ἄθροος πιστός τοῦ Κυρίου λαός ἐκ τοῦ κέντρου ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἄκρων τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπικρατείας τοῦ Πατριαρχείου.

Τὴν ἐπ' ἐκκλησίαις ἐν Χριστῷ ὁμολογίαν καὶ ὁμόνοιαν ἡμῶν διαδηλοῦμεν καὶ εἰς τὴν ἱστορικὴν ταύτην αἴθουσαν τοῦ Πατριαρχείου, εἰς τοῦτο τὸ «ἱερόν ἡμῶν ὀσπίτιον», ὡς ὀνομάζει τοῦτο ὁ μέγας προκάτοχος Ὑμῶν ἀοίδιμος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Δοσίθεος.

Ἐνταῦθα, Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, κατὰ τὴν τάξιν, ὡς ἀδελφοί ἐν Χριστῷ καὶ ὡς τέκνα πρὸς Πατέρα, προσάπτομεν Ὑμῖν ὅσα ἀνήκουν Ὑμῖν «ἀληθῆ, δίκαια, εὐφημα καὶ προσφιλῆ» (Φιλιπ. 4, 8), ἐκ τῶν πραγμάτων ἐλεγχόμενα.

Μεταξὺ τούτων μνημονευθήτω ἡ καλλιέργεια ἀγαστῶν σχέσεων μετὰ τῆς φίλης χώρας τῆς Ἰορδανίας. Εἰς τὸ πλαίσιον τῶν σχέσεων τούτων ἐπραγματοποιήθη ἡ κατὰ παρελθόντα μῆνα Ἀπρίλιον ἐπίσκεψις τοῦ ὑψηλοτάτου Ἰορδανοῦ πρίγκιπος κ. Γάζη εἰς τὸ ἡμέτερον Πατριαρχεῖον καὶ τὸν Ναόν τῆς Ἀναστάσεως ὡς ἐπίσης καὶ ἡ ἴδρυσις καὶ λειτουργία Γραφείου τοῦ Πατριαρχείου εἰς τὸ Ἄμμάν τῆς Ἰορδανίας διὰ θέματα ἀφορῶντα τὸ Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς.

Τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου συναινούσης καὶ τῆς Ἀδελφότητος ἐπικροτούσης, στεναί ὡσαύτως ἐκαλλιεργήθησαν σχέσεις μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου. Αἱ σχέσεις αὗται εἶχον πρωτίστως ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐπαναλειτουργίαν τῆς Ἐξαρχίας τοῦ Πατριαρχείου εἰς Κύπρον ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπὸ τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας φιλοξενίαν τῶν συναντήσεων τοῦ Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, τῶν συναντήσεων τῶν Προκαθημένων τῶν Ὀρθοδόξων Πρεσβυγενῶν Πατριαρχείων τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καὶ τὴν φιλοξενίαν σημαντικοῦ ἀριθμοῦ μελῶν τῆς νεολαίας τῶν ἐν λόγῳ Ἐκκλησιῶν εἰς θερινὰς κατασκηνώσεις τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κύπρου.

Εἰς τὰς ἐν Κύπρῳ συναντήσεις ταύτας τῶν Ὀρθοδόξων Προκαθημένων ἐξεκολάφθη καὶ ἡ ἰδέα τῆς μεταβάσεως αὐτῶν εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἑνωσιν. Ἡ ἰδέα αὐτὴ εὗρε τὴν πραγματοποίησιν αὐτῆς προσφάτως κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον, ὅτε ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης μετὰ τῶν Μακαριωτάτων Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου, τῆ συμπαραστάσει τῆς Ἀντιπροέδρου τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου κ. Κράτσα-Τσαγκαροπούλου καὶ τοῦ Ἀναπληρωτοῦ Μονίμου Ἀντιπροσώπου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἑνωσιν Πρέσβευς κ. Ἀνδρέου Παπασταύρου, εἶχεν ἐπαφὰς εἰς Βρυξέλλας μετὰ τοῦ Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου κ. Martinez, μετὰ τοῦ Προέδρου τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου κ. Rompruy, τοῦ Προέδρου τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως κ. Barroso καὶ μετ' ἄλλων σημανόντων παραγόντων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως διὰ συνηγορίαν ὑπὲρ τῆς ἐνισχύσεως τῆς θέσεως τῶν χριστιανῶν εἰς τὴν Μέσην Ἀνατολήν, ἰδίᾳ τῶν χειμαζομένων προσφύγων τῆς Συρίας.

Τοὺς τελευταίους τούτους ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης δὶς ἐπεσκέφθη εἰς τὸν ἐν Ζα'atarί τῆς Ἰορδανίας προσφυγικόν καταυλισμὸν αὐτῶν καὶ διὰ τὴν ἀνακούφισιν αὐτῶν ἐζήτησε τὴν διενέργειαν ἐράνου παρά τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας καὶ ἔλαβε σημαντικὴν ἀνθρωπιστικὴν βοήθειαν, διανεμηθεῖσαν ἤδη αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀμμάν Γραφείου τοῦ Πατριαρχείου ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς Ἰορδανικῆς Φιλανθρωπικῆς Χασιμιτικῆς Ὑργανώσεως καὶ τῶν μὴ Κυβερνητικῶν Ὑργανώσεων τῆς UNRWA καὶ τῆς UNICEF.

Πρὸς τὸ Ἀραβόφωνον Ὀρθόδοξον ἡμῶν ποίμνιον ἐξηκολούθησεν ἐπιδεικνυομένη ζωηρὴ ποιμαντικὴ μέριμνα καὶ φροντίς, ἐκδηλουμένη εἰς χρηματικὴν ἐνίσχυσιν διὰ συντήρησιν καὶ ἀνακαίνισιν ἱερῶν ναῶν καὶ ἐνοριακῶν αἰθουσῶν αὐτοῦ. Ὡς τοιαῦτα ἔργα μνημονευθήτωσαν τὸ παρά τὸν ἱερόν ναόν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ἐν Ραμάλλα πνευματικόν κέντρον, τὸ παρά τὴν Βασιλικὴν τῆς Βηθλεέμ τελειούμενον πνευματικόν κέντρον, ἰδρυθέν εἰς ἀγορασθεῖσαν καὶ ἀνακαινισθεῖσαν οἰκίαν, τὸ εἰς τὴν Ναζαρέτ εἰς τὸ κτῆμα τοῦ Πατριαρχείου Κάσρ-Ἰλ-Μουτράν ἀνακαινισθέν παρεκκλήσιον τοῦ τιμίου Σταυροῦ καὶ τὸ ἐν αὐτῷ ἰδρυόμενον σχολεῖον διὰ τὴν Κοινότητα, ἡ ἐξ ὀλοκλήρου ἀνακαίνισις τοῦ μοναστηριακοῦ ναοῦ τῶν ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ἡ συντήρησις τῆς Μονῆς Ἀβραάμ καὶ ἡ πρόσφατος ἐπιτυχὴς ἐπίλυσις τοῦ προβλήματος τῆς ὑδρεύσεως αὐτῆς καὶ τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως.

Ταῦτα πάντα εἶναι ἔργα τῆς ἀγάπης, ἐπιμελείας καὶ ἀφοσιώσεως τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος καὶ τῆς γεραρᾶς ἡμῶν Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος πρὸς τὸν Πανάγιον Τάφον καὶ τὰ λοιπὰ πανάγια προσκυνήματα καὶ τὸ Ἱερόν ἡμῶν Κοινόν. Ταῦτα καθηκόντως ἀναφέρω, Μακαριώτατε, διὰ τὴν ἐν Χριστῷ μόνον καύχησιν, ἐνίσχυσιν καὶ ἐνθάρρυνσιν, ἵνα πάντες ἐν ἐνὶ πνεύματι τιμῶντες ἀλλήλους, «τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι» (Ρωμ. 12,10), ἀγωνιζόμενοι ἕκαστος δι' ἄρετήν καὶ ἀλήθειαν καὶ συνειδητοποιοῦντες τὴν ἐπὶ τῶν ὤμων ἡμῶν τεθειμένην βαρεῖαν χριστιανικὴν καὶ ἀγιοταφίτικὴν κληρονομίαν καὶ παρακαταθήκην τῆς διαφυλάξεως τῶν δικαίων τοῦ γένους ἡμῶν εἰς τὴν Ἁγίαν Γῆν, συνεχίζωμεν νὰ δημιουργῶμεν, ἵνα παραδώσωμεν ταύτην εἰς τοὺς νεωτέρους ἐπηξημένην καὶ ἐμπλουτισμένην.

Ὑψῶν τὸ ποτήριον ἐξ ὀνόματος τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῆς Ἀδελφότητος, εὐχομαὶ Ὑμῖν, Μακαριώτατε, ἔτη ὅσα πλεῖστα ἐν ὑγιείᾳ, δυνάμει, εἰρήνῃ καὶ εὐσταθείᾳ, ἐν ἐνίσχύσει, δυνάμει καὶ προστασίᾳ Κυρίου, ἵνα ἐπὶ τῶν ἡμερῶν Ὑμῶν βλέπωμεν τὸ Πατριαρχεῖον ἐκπληροῦν εἰς τὸ ἔπακρον τὴν ἀποστολήν αὐτοῦ εἰς τὴν Ἁγίαν Γῆν, ἐρχόμενον ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν πρὸς ἔπαινον τοῦ εὐλογημένου ἡμῶν γένους καὶ δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ ἡμῶν. Γένοιτο».

Ὡσαύτως προσεφώνησε τόν Μακαριώτατον ὁ Γενικός Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Σωτήριος Ἀθανασίου διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι, Σεβαστοί Πατέρες. Κυρίες και Κύριοι.

Ευτυχῆς συγκυρία μας επιτρέπει, εκπροσωπώντας την Ελληνική Πολιτεία, να είμαστε για ἀκόμη μια χρονιά παρόντες στην επέτειο της Ενθρονίσεώς Σας, γεγονός που αποτελεί μία ξεχωριστή τιμή.

Η σημερινή ημέρα είναι ημέρα γιορτῆς για την Αγιοταφιτική Αδελφότητα, για το Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων, για την Ορθοδοξία, για την πατρίδα. Η παρουσία Σας στο θρόνο αποτελεί ἐγγύηση για τη διαφύλαξη και περαιτέρω ἀνάδειξη των Ἱερῶν Προσκυνημάτων της Χριστιανοσύνης, για την προάσπιση της Ορθοδοξίας, για τη διατήρηση της ηρεμίας στο Πατριαρχεῖο μετά τη μεγάλη δοκιμασία που πέρασε στα γνωστά γεγονότα, τα οποία και αποτελούν οριστικό παρελθόν.

Το ἔργο και η ἀφοσίωση Σας στα ιερά Σας καθήκοντα ἀναγνωρίζονται ὄχι μόνο σε τοπικό ἐπίπεδο, ἀλλά και διεθνῶς με τη συνεχή παρουσία Ὑμῶν του ἰδίου σε ἐπισκέψεις, σε Ἐκκλησίες ἀνά τον κόσμο ἢ Ἀντιπροσώπων Σας σε ὅλα τα διεθνή ἐκκλησιαστικά fora.

Στις δύσκολες συνθήκες που διέρχεται η ἀνθρωπότητα και ἐιδικότερα στις πρόσφατες ἐπώδυνες καταστάσεις στη δική μας περιοχή, η ὑπαρξη του Πατριαρχείου ὑπό την ἐμπνευσμένη ηγεσία Σας ἀποτελεῖ παράγοντα σταθερότητας, ἐλπίδα για ἕνα μέλλον ειρήνης, για την οποία πολλοί κόπτονται ἀλλά λίγοι πραγματικά ἐπιδιώκουν.

Με την ευκαιρία αὐτή, ἐπιτρέψατε μου Μακαριώτατε, να ἐνώσω και τη δική μας φωνή – ἐκκλήση μαζί με ὅλο το χριστιανικό κόσμο για ἐπικράτηση της λογικῆς και της ειρήνης στην περιοχή μας, προς ὄφελος των ἀνυπεράσπιστων ἀθῶν πολιτῶν, οἱ οποίοι εἶναι και τα τραγικά θύματα του πολέμου.

Μακαριώτατε,

Η Ελληνική Πολιτεία Σας περιβάλλει με σεβασμό, με ἀγάπη και ἀφοσίωση. Είμαστε και θα είμαστε ἀρωγοί στην τιτάνια προσπάθειά Σας για τη διατήρηση και περαιτέρω ἀνάδειξη των Ἱερῶν προσκυνημάτων της Ορθοδοξίας. Η πρόσφατη ἐπίσκεψη του Διευθυντῆ Ἐκκλησιαστικῶν Ὑποθέσεων του Ἑλληνικοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν καθώς και οἱ συναντήσεις Σας με Ἕλληνες Ἀξιωματούχους που ἐπισκέπτονται τὰ Ἱεροσόλυμα, ἀποτελοῦν μία ἀκόμη ἀπόδειξη της ἀφοσίωσης μας στο πρόσωπο Σας και στον ιερό θεσμό.

Η Ελλάδα Σας παρέχει πλήρη ἠθική υποστήριξη και σε πείσμα των καιρῶν και ἀπό το υστέρημα του λαοῦ μας, ἀλλά με πραγματική ικανοποίηση Σας ἀνακοινῶν ὅτι ἐντός των προσεχῶν ἡμερῶν θα δυνηθούμε να προσφέρουμε μία ταπεινή οικονομική συμβολή, ὡς ἀναγνώριση στο ἔργο Σας και στο ἔργο των Πατέρων.

Ταπεινοί προσκυνητές, οἱ εργαζόμενοι στο Γενικό Προξενεῖο της Ἑλλάδος στα Ἱεροσόλυμα ἐνώνουμε τις προσευχές μας για να Σας δίνει ο Παντοδύναμος υγεία και δύναμη να συνεχίσετε το ἔργο Σας για το καλό της Αδελφότητας, για το καλό του Πατριαρχείου, για το καλό της Πατρίδας, για το καλό της Ορθοδοξίας.

Μετά τήν προσφώνησιν τοῦ κ. Γενικοῦ, ὁ Μακαριώτατος ἐτίμησε μέ τό παράσημον

τοῦ Ἀνωτέρου Ταξιάρχου τοῦ τάγματος τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Παναγίου Τάφου τόν παρόντα εἰς τήν τελετήν τῆς Δοξολογίας Ἐξοχώτατον Πρέσβυν τῆς Ἑλλάδος εἰς τήν Ἰορδανίαν κ. Ἡρακλῆν Ἀστεριάδην διά τήν ἀφωσιωμένην ὑπηρεσίαν αὐτοῦ πρός τήν πατρίδα καί τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων κατά τήν διάρκειαν τῆς τετραετοῦς θητείας αὐτοῦ ὡς Πρέσβευς.

Συγκεκρινημένος ὁ κ. Πρέσβυς ἠὺχαρίστησε τόν Μακαριώτατον καί εἶπεν ὅτι θά φέρῃ τό παράσημον τοῦτο μετά τιμῆς καί καυχῆσεως καί θά ὑπερασπίζηται, ὅπου καί ἂν ὑπηρετῇ τά προνόμια καί δικαιώματα τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων.

Τόν Γέροντα Ἀρχιγραμματέα, τόν κ. Γενικόν Πρόξενον καί ὄλους τούς μετά τούτους προσφωνήσαντας ἠὺχαρίστησεν ὁ Μακαριώτατος διά τῆς κάτωθι ἀντιφωνήσεως Αὐτοῦ, ἐχούσης ὡς ἔπεται, ἴδε ἠλεκτρονικόν σύνδεσμον:
<http://jerusalem-patriarchate.info/2012/11/22/7187/>

Μετά τάς προσφωνήσεις, προσελθόντες πάντες οἱ συμμετέχοντες εἰς τήν τελετήν τῆς Δοξολογίας προσῆλθον πρός τόν Μακαριώτατον, ἔλαβον τήν εὐλογίαν Αὐτοῦ καί ἠὺχήθησαν Αὐτῷ ἔτη πολλά, ἐν ὑγιείᾳ, δυνάμει καί εὐσταθείᾳ .

Τήν ἐκδήλωσιν εἰς τό Πατριαρχεῖον ἠκολούθησεν ἐόρτιος τράπεζα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/bDRLmn0F-6c>

ngg_shortcode_9_placeholder